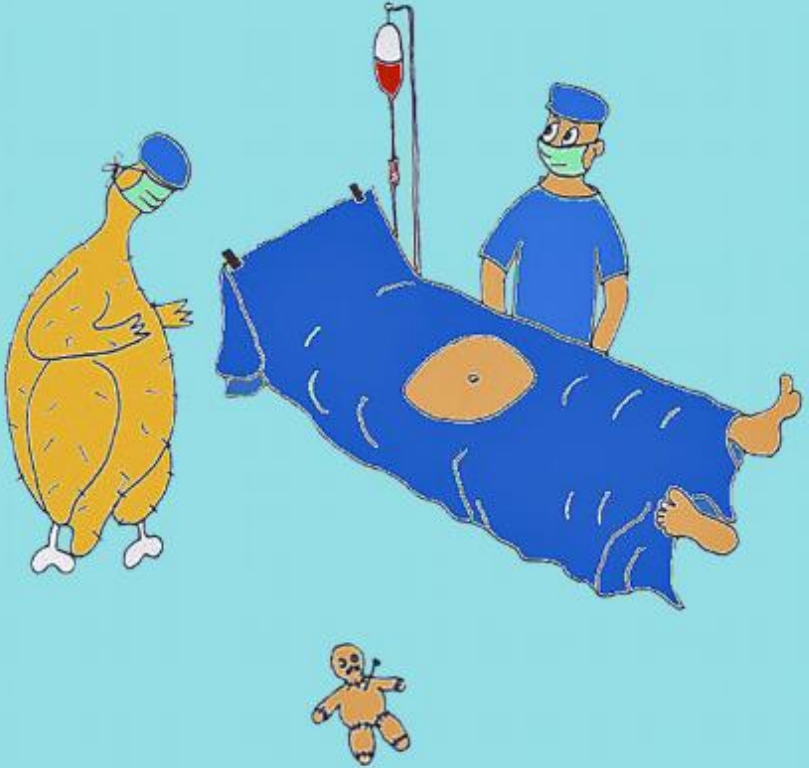

Yasemin Schreiber Pekin

Pişmiş Tavuk 2

Haiti Krizi

Yıl 1992, Kasım-Aralık

BÖLÜM 1

Saatlerdir durmaksızın kar yağıyordu. Agnes'in pencereden dışarıya yönelen bakışları gittikçe daha karamsarlaşıyordu. Oysa genç doktor, sabahtan, yılın ilk karı yağıyor diye sevinmişti. Ama narin kar taneleri gittikçe yoğunlaşmıştı, artık gökten adeta kar topları düşüyordu. Pencerenin önündeki manzara kalın, beyaz bir örtünün altında kaybolurken, Agnes bir rapor dikte ediyordu. Konuya tam odaklanamıyor, habire önündeki kalın hasta dosyasının sayfalarını çevirip duruyordu. Farklı yıllara ait raporlar, laboratuvar ve röntgen sonuçları rastgele takılmıştı dosyaya. Eli sürekli önlüğünün cebindeki nesneye gidiyordu. Bir haftadır cebinde gebelik testi çubuğu ile geziyor, testi yapıp yapmamakta karar veremiyordu bir türlü.

Allah kahretsin, gebe olması imkansızdı, spiral kullanıyordu! Böyle bir şey başına gelmiş olamazdı. Hem de ikinci kez! Fakat bir haftadır reglisi gecikmişti; memelerinde gerginlik ve yanma hissi vardı. Tam tuvalete gidip de gerçekte yüzleşmeye karar vermişti ki, telefon çaldı. Tepesi atmış bir hemşire, Bay Krähenbühl isimli hastanın tazminat davası tehditleri savurduğunu, ortalığı birbirine kattığını söylüyor, acilen Agnes'in adamlarla konuşmasını istiyordu.

Bayan S.

Saçlarımın ucunda oluşan küçük buz saçakları yüzümün etrafını sarmıştı. Güneşli bir sonbahar günü için bile fazla ince olan ceketim sıırılsıklam bir halde üstümden sarkıyor, kot pantolonumun ıslak kumaşı altında bacaklarım ateş gibi yanıyordu. Spor ayakkabılarımın içindeki ayaklarımı bir müddettir hissetmiyordum bile artık. Bisikletimi duvara dayadım. Şapırdayan adımlarla, Zürih'in eski şehrindeki psikiyatri ve psikoterapi ofisime girdim. Sekreterim Bayan Meier o esnada telefondaydı. Bana şaşkınlıkla baktı. Merhamet dolu bir şaşkınlıkla değil de, suçlu suçlu bakıyordu. Alelacele telefon konuşmasını tamamladı ve beni selamlamadan

önce, resepsiyon masasının altına ayağıyla bir şey ittirdi.

“Ne işiniz var burada?” diye sordu. Öyle titriyordum ki, akıllıca bir yanıt veremedim. Bayan Meier ayağa fırladı. Etili butlu olmasına rağmen oldukça çevikti. Islak ceketimi çıkarmama yardım etti.

“Nehre mi düştünüz?” diye sordu.

Bir saat önce, bisikletle muayenehaneme gitmeye karar verdiğimde, hava güneşliydi. Ama ardından başlayan sulusepken kar yüzünden, insan, bırak diğer sürücüleri, kendi elini bile göremez hale gelmişti. Bagajında büyük kutular olan bir bisikletli, peşinde polis varmışçasına hızla yanımdan geçerken, kenara kaçmaya çalışmış ve yeri boylamıştı. Adam, özürden ziyade hakarete benzeyen bir şeyler bağırmıştı omzunun üstünden arkasına bakarak. Bundan sonra da bisikleti ittire ittire gelmişim.

“Niye bisiklete bindiniz ki? Sürmesini bilmiyorsunuz doğru dürüst!” diye çıkıştı Bayan Meier. Bir taraftan da Kleenex mendilleriyle kurulamaya çalışıyordu beni. Islak saçlarım mendil parçacıklarıyla donanmıştı.

“Form...,” diye hırıldadım.

“En iyisi, son nefesinizi vermeden ben sizi derhal evinize geri götürüyüm arabayla. Niye geldiniz ki zaten buraya? Bugün öğleden sonra gelecek hastamız yok.”

Bayan Meier, hızla konuşmaya devam ederken beni kapıya doğru itekliyordu. Havada tuhaf bir koku vardı ama burnum aktığından ve titremeye fazlasıyla meşgul olduğum için kokunun kaynağını araştırarak halde değildim.

“Bana... Benjamin’in... has... hasta ra... raporu lazım,” dedim. Benjamin isimli hasta artık otuzlarına yaklaşmıştı ama biz ona soyadıyla değil de hâlâ önadıyla hitap ediyorduk. Reşit olduktan sonra, “siz” demeyi defalarca denemiş ama her seferinde gülme krizleri arasında “siz” hitabını aptalca bulduğunu söylediği için, pes etmiştim. Annesi bir saat önce telefonda, kuş beyinli oğluya ilgilenmem için yalvarmıştı. Telefon konuşmamız esnasında Benjamin polis tarafından aranıyordu.

Benjamin, muayenehaneme gelen ilk hasta olmuştu. O ilk iş günümde, kendimi kilitli kapı önünde bırakmayı becermiştim. Posta kutusundan gazeteyi alırken gelmişti bu başıma. Anahtarlarım, masamın yanındaki çantamın içindeydi. Sekreterim Bayan Meier, tuvalet kâğıdı almak üzere benden biraz önce dışarıya çıkmıştı ve en azından yarım saat sürerdi dönmesi.

Düşünmüştüm: Evde bir yedek anahtarım vardı. Kocam Gerald işsizdi ve depresyondaydı. Başıma gelen bu aksiliği duyarsa birazcık keyiflenir, morali düzelebilirdi. Gerald’a telefon etmek için en yakın telefon kulübesinin nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyordum ki bir ergen yanımda bisikletinden inmişti.

“Siz de mi psikiyatriste gidiyordunuz?” diye sormuştu. Eliyle binanın duvarındaki tabelayı göstererek soyadımı sökmeye çalışıyordu. Kabahat onda değildi, ismimin telaffuzu imkansızdı. Lehçeydi ve neredeyse tamamen sessiz harflerden oluşuyordu. Gerald, evlendiğimiz zaman, ikimizin de benim soyadımı kullanmamızı istemişti ısrarla. Zor soyadımdan

memnuniyetle kurtulmak istediğim halde, eşitlikçi kocamla gurur duymuştum. Çok sonradan, Gerald'ın, vatani İngiltere'de aranıyor olduğu için yeni bir soyadin işine geldiği ortaya çıkmıştı.

Genç çocuğa, psikiyatristin karşısında durduğunu ve kendisini dışarıya kilitlemiş olduğunu söylemiştim. “Bana Bayan S. deyin,” demiştim. Delikanlı, elini bana uzatmadan önce, dağınık sarı saçlarını alnından kaldırıp, pantolonuna sürterek kurulamıştı.

“Benjamin,” diye tanıtmıştı kendini bana ilk hastam.

Annesi birkaç gün önce telefon ederek onun için randevu almıştı. “Beni dinlediği yok, o haylaza ne düşündüğünüzü çekinmeden söyleyin,” diye akıl vermişti bana kadın. Benjamin, o zamanlar kısa bir müddet önce başladığı ikinci çıraklık eğitimini de yarıda bırakmıştı. On yedi yaşındaydı ama fazlasıyla uzun kolları, bacakları ve de çelimsiz omuzlarıyla çok daha genç görünüyordu. O arada kot ceketinin göğüs cebinden L şeklinde bir tel arayıp bulmuştu. Kilidin hemen üstünden teli kapı aralığına sıkıştırmış ve aşağı yukarı hareket ettirince kapı tak diye açılmıştı.

O günden beri Benjamin'i sert uyuşturuculardan ve suç işlemekten uzak tutmaya çalışıyordum. Şimdiye dek polisten paçayı hep kıl payı kurtarmıştı. Emniyette tanınmıyor değildi, ama otobüse biletsiz binmenin dışında bir suçtan yakalanmamıştı.

“Benjamin'in hasta dosyası,” diyerek Bayan Meier'e hatırlatmada bulundum. Resepsiyon bölümüne giden yolda önüme dikildi. Öyle tuhaf

davranıyordu ki, geldiğimden beri gizli gizli neyi tekmeleyip durduğunu öğrenmek için boynumu uzatıp masanın altına baktım. Benden saklamak istediği şey, çiçek sandıklarının içinde sıralanmış, üstü streç film ile kaplı, bir sürü küçük, narin bitki saksılarıydı.

Bayan Meier, derin bir iç geçirerek, “Anlatayım o zaman,” dedi. “Benjamin getirdi bu saksıları. Tam sizden biraz önce. Evinin aranma tehlikesi varmış. Bu havada bisikleti deli gibi sürerek kentin yarısını hızla turlamış.” Bana yandan bir bakış fırlatarak, “Buna rağmen nehre düşmüş gibi görünmüyordu geldiğinde,” diye ekledi.

O anda birisi tuvaletin sifonunu çekti, ardından Benjamin’in çelimsiz bedeni görüldü. Beni sırtarak selamlamadan önce, bildik bir hareketle uzun saçlarını yüzünden çekti, elini kirli kot pantolonuna sildi.

“İşe bak ya!” dedi. “Az kalsın beceremiyordum! Aynasızlar peşimde, bisiklet bagajındaki ot en hassas durumda! Soğuğa dayanmaz, hele kara hiç gelmez! Tam o sırada fitness yapmaya çalışan bir teyze çıktı yoluma. Bu havada bisikletle ne diye ortalıkta dolaşıyorsa! Kaçıl ordan, diye seslendiğim anda korkudan yere düştü. Özür, diye bağırdım, tam gaz yoluma devam ettim.”

Benjamin’in yaptığı şovdan keyif aldığı belliyken, benim tadım kaçmıştı.

“Size bunu alıştıra alıştıra anlatacaktım,” dedi Bayan Meier. “Bir sorunumuz var.” Malumu ilam etmesini severdi.

“Evet, çok büyük bir sorunumuz var. Şimdi, ilk iş olarak, otlar ışık altında olmalı,” diye lafa karıştı

Benjamin. “Şu anda kenevirin 18 saat boyunca ışığa ihtiyacı var, yoksa bütün ekin telef olur.” Masum bir ifadeyle baktı Bayan Meier’e. “Evden lambalarımı getirir misiniz? Eve gitmeye cesaretim yok bu aralar.”

Benjamin’in canına okuma raddesindeydim. Üstümden sular damlar ve titrer haldeyken çıkarabildiğim en otoriter sesimle, kenevirleri derhal imha etmesini söyledim. Benjamin inatla, “Kesinlikle hayır,” diye cevap verdi. Ters ters baktım kendisine bir süre. “Olayı anlamıyorsunuz,” dedi. Sesi titriyor, korkuyor gibiydi. “Bunlar bana ait değil. Kenevirlerin başına bir iş gelirse, sahibi beni ktır ktır doğrar, kıyma yapar ve kahvaltıda yer.” O esnada polis sirenleri duyuldu.

Benjamin’in bakışları kapana kısılmış bir hayvan gibi oraya buraya gidiyordu. Bayan Meier hemen harekete geçti. Arabasının anahtarını ve içinde kenevir fideleri olan sandıkları kaparak dışarıya fırladı. Bayan Meier neşeyle sohbet ettiği iki polisle birlikte geri döndüğünde, ben hâlâ kök salmış gibi dikiliyordum yerimde.

Görüldüğü kadarıyla, Bayan Meier, ottan zamanında kurtulmuştu. Benjamin’in yüzü aydınlandı. Polisler kendisini sorgularken, ağız kulaklarına varıyordu. Pişkin pişkin yanıtlıyordu soruları. Ama sonunda, polisler kendisini alıp götürürlerken özgüveni yokoluvermişti. İki iri yarı polisin arasında, bir zamanki ergen gibi görünüyordu.

Bayan Meier, “Sizi arabayla evinize bırakayım,” dedi, kapı onların arkasından kapandıktan sonra.

Sürücünün yanındaki yerin kapısını açtığımda, küçük Peugeot'dan dışarıya keskin bir Hint keneviri kokusu yayıldı. Saksıları arka koltuğa koydum. Yola çıktık. İkimiz de susuyorduk.

“Kıtır kıtır doğrama ve kıyma ile ilgili söylediği şey oldukça kötü geldi kulağa. Benjamin gerçekten korkuyor sanki,” dedim.

Bayan Meier, “Sizin depresyona karşı kullandığınızı bir gün ışığı lambanız vardı...”, dedi düşünceli bir tavırla.

“Lambayı ödünç mü istiyorsunuz?” diye sordum otlardan kurtulma ümidiyle.

“Kedilerim bu bitkileri yerler,” dedi Bayan Meier. İç geçirerek ona katıldım.

Saksıları benim evime taşıdık ve gün ışığı lambamın altına yerleştirdik. Bayan Meier vedalaşıp gittikten sonra ıslak giysilerimi çıkardım. Üstümde iç çamaşırlarım, elimde bir polisiye roman ile bir şezlonga uzandım ve sihirli lambanın ışığına bıraktım kendimi.

Agnes, dava meraklısı hastaya gitmeden önce, bütün cesaretini toplayıp tuvalete uğramıştı. Test sonucu beş dakika sonra belli olacaktı. Bay Krähenbühl'ün koridorda atıp tuttuğunu duyuyordu. Testi önlük cebine sokuşturdu. Hasta ve hemşire gözleri şimşekler çakararak bakışırken Agnes yanlarına geldi. Hatırladığına göre, Bay

Krähenbühl birkaç gün önce göbek fıtığı ameliyatı olmuştu.

Agnes, Krähenbühl'ün hatırını sorarken akli gebelik testindeydi. "Sonucu öğrenmeye iki dakika kaldı," diye geçiriyordu kafasından. Hasta, yanıt vermek yerine, hastane gömleğini yukarıya kaldırıp karnını gösterdi. Bandaj çıkmıştı, taze ameliyat yarası ortadaydı.

"Şuna bakın!" diye bağırdı adam Agnes'e. Agnes baktı. Seyrek beyaz tüylü, soluk tenli bir bira göbeğinin üzerinde kırmızı bir yara izi görünüyordu.

"Ee, ne olmuş?" dedi Agnes. Eli, cebindeki gebelik testindeydi.

"Benim göbek deliğim nerede?" diye sordu Bay Krähenbühl. Agnes'in gözü önlüğünün cebine kaydı. Çıldıracaktı. Test sonucunu seçemiyordu bir türlü.

Hemşire, "Göbek deliğini soruyor," diyerek hatırlatma yaptı. Agnes, cebini karıştırmayı bırakıp adamın kendisine doğru uzattığı göbeğine baktı. "Ben ne bileyim?" dedi umursamazca.

Bay Krähenbühl'ün yüzünün rengi bordoya dönüverdi. Avazı çıktığı kadar bağırarak, estetik cerrahi bölümü olan bir özel kliniğe havale edilmeyi talep ediyordu. Orada ona derhal yeni bir göbek deliği yaratılmalıydı.

Agnes'in akli gebelik testinde olmasaydı, kaybolan göbek deliği ile daha diplomatik bir şekilde ilgilenebilirdi. Belki o zaman tipide serüven dolu bir yolculuk yapılmazdı. Bay Krähenbühl bugün, göbek delikli ya da deliksiz, yaşayan insanlar arasında olurdu. Genç Martin

hem futbolcu hem de ünlü bir cerrah olarak kariyer yapardı ve Karayip adalarından biri, içi para dolu bir bavulla gelen yeni bir misafire kucak açardı.

Fakat Agnes sabrını yitirmiş ve cebinden test sonucunu çıkarmıştı. Teste göz atar atmaz gözyaşlarına boğulmuştu. Adama göbek deliğini sokabileceği uygun bir yer önermiş ve koşarak kaçmıştı oradan. Bay Krähenbühl bunun üzerine derhal müdüre çıkmış, avukatını devreye sokacağını söyleyerek müdüre gözdağı vermişti.

Bir saat sonra Agnes, genç doktor adayı Martin ile ambulansa oturuyor ve Bay Krähenbühl'e en yakındaki özel kliniğe gitmek üzere eşlik ediyordu.

BÖLÜM 2

Bayan S.

Benjamin ertesi gün telefon etti. Geceyi bir hücrede geçirmişti. Evindeki baskında birkaç güçlü lambadan başka şüphelenecek bir şey bulunmadığı için, kendisini serbest bırakmışlardı. Fakat polis, lambalarına kanıt olarak el koymuştu. Benim evimde 10 000 Lux ışın veren bir lamba olduğunu duyduğunda Benjamin'den mutlusunu yoktu. Hemen gidip yeni Hint keneviri fideleri almaya kalktı. Kimlerle bu işe girdiğini öğrenmeye çalıştıysam da, ağzından laf alamadım. Akşam olunca bir çuval gübreye muayenehaneme uğradı. Salonumun boyutlarını sorup bitkiler ile ışık arasındaki mesafenin ne kadar olması gerektiğini hesap etmeye başladı. Bana fideleri sulama, aydınlatma ve besleme konusunda ayrıntılı bir plan verdi. Matematiği zayıf olduğu için meslek okulunu bitiremediği kafamdan geçti. Anlaşılan Benjamin'e hep yanlış sorular sorulmuştu.

Benjamin'in ziyareti sonrası artık eve gitme zamanım gelmişti. Gitmeden önce el çantamdan bir zarf çıkardım ve bilmem kaçınıcı kez bakmak üzere içindeki mektubu çıkardım. Sadece birkaç satırdan ibaretti mektup. Benim henüz öğrenci

olduğum ve deli gibi aşık olduğum Gerald'ın İngiltere'de yaşadığı zamanları hatırlatıyordu satırlar. O hasret dolu ayrılık sırasında bana küçük şiircikler yazıyordu. Gerald Almanca öğreniyor ve boş zamanlarında psikoloji derslerine katılıyordu. İşte o günlerde takma adım "Bayan S." doğmuştu. Gerald, Freud'un, bilinç altı seksüel arzuları, "Es" olarak adlandırdığını öğrenince bana muzipçe, "Bayan Es" veya soyadımın ilk harfiyle "Bayan S.", diye takılmaya başlamıştı. Bugün beni sadece üç kişi bu şekilde çağırıyordu: Bayan Meier, Benjamin ve en tuhaf hastam Agnes. Elbette karanlık arzularımdan dolayı öyle hitap etmiyorlardı bana. Gerald'ın bile nedenini hatırladığımı sanmıyordum. Üç yıl önce, durup dururken benden boşanmaya kalkmıştı. Tam kendimi, Gerald'dan "eski eşim," diye bahsetmeye alıştırmışken, boşanma dilekçesini aniden geri çekip, İngiltere'ye dönmüş, hayatımdan çıkmıştı. Ve şimdi, üç yıllık sessizlikten sonra, bu küçük mektuplar gelmeye başlamıştı.

Açık renkli ten parlıyor

Otlar kokuyor ve nazlı nazlı sallanıyor

Gölgede ışık gibi

Eve, antidepressan lambama gittim.

Agnes bir yılı geçkindir Blumenthal Hastanesi'nde asistan doktor olarak çalışıyordu. Yine işsiz kalmamak için kendini her tür beladan uzak tutmuştu bu süreç içinde. Mesleki deneyimsiz ve çocuğunu yalnız yetiştiren bir anne olarak iş bulması zaten zor olmuştu. Aslında vardı iş deneyimi. Haiti'de bir misyoner hastanesinde çalışmıştı üç yıl boyunca. Fakat günün birinde Agnes, kızı Nicole ve Rahibe Rosa, apar topar kaçmak zorunda kalmışlardı oradan. Peşlerinden gözünü kan bürümüş Voodoo rahipleri kovalarken, bagajlarında bir şapka kutusundaki küçültülmüş kafa ile sınırı geçip Dominik Cumhuriyeti'ne varmışlar ve güçbela ülkelerine kapağı atmışlardı. Uzun hikayeydi.

Haiti macerasından sonra yaptığı sayısız iş başvurularına sadece red cevabı almıştı. Listesindeki son adres, altı yıl önce stajyer olarak çalıştığı ve bir daha adımını atmamaya yemin ettiği Blumenthal Hastanesi Jinekoloji Bölümüydü. Başhekim Doktor Koller'in başka seçeneği olsa yüzüne bile bakmazdı Agnes'in. Fakat altı yıl önce yaşanan zincirleme felaketlerden sonra, kimse Koller'in yanında çalışmak istemiyordu. O zamanlar bir gece, meslekdaşı ve can düşmanı Dobrowsky, geçirdiği basit bir ameliyattan sonra hastane yatağında ölü bulunmuştu. Koller zan altında kalmış, hakkındaki "ya yaptıysa?" ların bir türlü sonu gelmemişti. Aynı akşam, Koller karısı için bir parti veriyordu. Agnes, hem şefinin gözüne girmek, hem de çekingen erkek kardeşi Egon'a destek amacıyla onun müzik grubunu parti için

ayarlamıştı. Ne yazık ki grubun sürpriz ses sanatçısı Marion, anca sahneye çıktıktan sonra Koller'in eski nişanlısı olduğunu fark etmişti. Ardından yaşanan nahoş olaylardan sonra karısı Koller'i terk etmişti. Başhekimin dertleri burada bitmiyordu. Başasistanı Lindemann ayaklı bir felaketti; adamın başına bir keresinde öyle tatsız bir şey gelmişti ki, herkes ondan vebalıymış gibi kaçıyordu. Agnes'in yaptığı hatalar listesinde Lindemann ile bir gece geçirmek de vardı. Ertesi sabah akli başına gelmişti gerçi ama, Lindemann, aşkını reddetmesinden dolayı ona kin besliyordu. Başhekim Koller ise zaten tüm başına gelenlerden Agnes'i sorumlu tutuyordu.

Başhekim Koller dişlerini gıcırdatarak iş sözleşmesini imzaladıktan sonra, Agnes beş yaşındaki kızı Nicole için bir bakıcı bulmuş ve yeni iş yerine alışmaya çabalamıştı. Amirleri, malum nedenlerden Agnes'i hiçe sayıp cerrahideki asistan doktorla çalışmayı yeğliyorlardı; Agnes de bu arada o doktorun işini yapıyordu. Cerrahi'nin başhekimini Odermatt Agnes'e karşı nazik davranıyordu. En azından herkese yaptığı gibi homurdanmıyordu ona. Agnes de saygı duyuyordu adama. Haiti'de çalışırken yaşadığı bir sürü sürpriz arasında, Odermatt'ın ziyareti de olmuştu. Adam tatillerini üçüncü dünya ülkelerinde ameliyat yaparak geçiriyordu. Haiti'de geçirdiği dört hafta sırasında Agnes ondan sadece bir sürü mesleki bilgi edinmekle kalmamıştı. Akşamları, kızı Nicole'ü yatırdıktan sonra, verandada birlikte oturmuşlar, Rahibe Rosa ve cerrah serüven dolu hayatlarını anlatırken, Agnes onları zevkle dinlemişti.

Blumenthal'da geçirdiği yıl ilerlerken, birdenbire her şeyin kontrolden çıktığı o kasım gününe kadar kimsenin kuyruğuna basmadan idare edebilmişti durumu.

Agnes, ambülans sürücüsü Kemal'le stajyerken tanışmıştı. O zamandan beri Kemal, Agnes'in en yakın arkadaşlarından biriydi. O olmasaydı, Blumenthal'daki yaşam katlanılır gibi değildi. Kemal üniversitede okuma hayalleriyle gelmişti İsviçre'ye. Bunun yerine günün birinde, büyükannesi yaşında bir kadınla evli ve hastanede postacılık yaparken bulmuştu kendisini. O gün bu gündür kadının ailesinden ve polisten firar daydı. Jinekolojinin başhekimi Koller, ona bu ambülans sürücülüğü işini ayarlamıştı. Dobrowsky'nin ölümüyle ilgili ağzından bir şeyler kaçırır diye Kemal'den korkuyordu sanki adam. Kemal buna anlam veremiyorsa da, işi kabul etmekten başka çıkar yolu yoktu. Pasaportsuz olarak kaçak yaşıyor ve dikkat çekmemeye çalışıyordu.

Agnes, ambülansta Bay Krähenbühl ve Martin'in yanına oturdu. Kemal'e kalkması için işaret etti. Taze karın içinde ancak adım adım ilerleyebiliyorlardı. Saat beşi yirmi geçiyordu. Agnes'in kızına bakan Bayan Kleiner, o akşam saat altıda eve gitmek istediğini gayet net belirtmişti. Yol durumu iyi bile olsa, en yakın özel kliniğe gitmek bir saat sürüyordu. Bay Krähenbühl öfkeden kudururken, Agnes ambülansın telsiz telefonuyla kızı için bir çocuk bakıcısı bulmaya çabalıyordu. Martin, Agnes'e göz kırptıktan sonra kaygısızca kulaklıklarını takmış ve Discman'ini son ses açmıştı.

“Eniştem avukat. Hastaneyi mahkemeye vereceğim ve tazminat davası açacağım,” diyordu Bay Krähenbühl.

Sonunda Agnes telsizin öbür ucunda Elfie'ye ulaşmıştı. Elfie, Agnes'in erkek kardeşi Egon ile evliydi ve her akılı başında insan gibi Blumenthal'dan çok uzakta oturuyordu. Çocuk bakıcılığı yapması söz konusu değildi ama belki Agnes'e yine de yardımcı olabilirdi. Agnes'in kendisini teselli edecek bir sese ihtiyacı vardı.

Her zamanki gibi pratik düşünen Elfie: “Kadına, eğer daha uzun kalırsa, normal ücretin iki mislini vermeyi teklif et,” dedi.

“İki mislini mi?” diye cıyıkladı Agnes.

Bay Krähenbühl, “Bu lakayit hastanede hastaların ardı ardına öbür dünyayı boylamamaları bir mucize,” diye söyleniyordu Agnes'in kulağının dibinde.

Agnes hıçkırıkla karışık iç geçirdi elindeki telefona. Yakında, iki küçük çocuklu ve tüm maaşını yutan bir çocuk bakıcılı bir bekâr anne olacaktı.

“E iyi, tamam, iki misli değil de, her zamankinden biraz daha fazla ver, yani rüşvet olarak,” dedi Elfie Agnes'i yatıştırmak için. Arka planda birisi bas bir sesle, “Traröö, traröö!” diye bağırıp dururken, kendisini duyurmaya çabalıyordu Elfie. Ya televizyonda fillerle ilgili bir filim oynuyordu ya da Agnes'in erkek kardeşi Egon beş aylık oğluna saksafon çalmayı öğretiyordu.

“İlgisizlikten kimbilir kaç kişi ölmüştür şimdiye kadar!” diye yaygaraya devam etti Bay Krähenbühl. Agnes, Elfie'yi daha iyi anlayabilmek

için eliyle sol kulağını kapadı fakat adamın zehir zembelek saçan sesi karşısında hiçbir şey fayda etmiyordu.

“Eniştem tazminat davaları konusunda uzmandır. Hastanede düzensizlik yüzünden bu güne kadar tek bir kişi bile zarar gördüyse onu bulacaktır. Ondan sonra da... Artık Tanrı'ya sığınsınlar,” diyordu keyifle.

Elfie, “Dert etme, Nicole'ü yalnız bırakmayacaktır,” diyerek Agnes'i sakinleştirmeye çalışmış, sonra da vedalaşmıştı. Elfie, Bayan Kleiner'i tanısa, böyle konuşmazdı.

Bay Krähenbühl neşeyle ellerini ovuşturarak, “En iyisi, rutin bir ameliyat sonucu ölüm vakası için toplu dava açmak olur. Şayet böyle bir olay yaşandıysa, bu rezaleti gün ışığına çıkarırız. Harika olur!” diyordu.

Agnes adamı duymamazlıktan gelerek Bayan Kleiner'i aradı. Bakıcıya, kendisi eve varıncaya kadar çocuğun yanında kalması için yalvardı. Utancından yerin dibine giriyordu ama saat kaçta evde olacağını bilmediğini itiraf etti. Telefonu kapadıktan sonra sessizce ağlamaya başladı.

Kemal, arka aynaya bir göz attıktan sonra, arabayı kenara çekip durdurdu. Agnes, arkadan inip Kemal'in yanına oturdu. Kemal: “Bugün pişmiş tavuk musun?” diye takıldı Agnes'e. O da yorgun bir halde gülümsedi. Bu aralarında bir şakaydı. “Tavuk yakalanır, kafası kesilir, tüyleri yolunur, sonra da pişirilir,” derdi Kemal. “Bazı gün pişmiş tavuk gibidir insan.”

“Önce sana gidelim, kızını alalım. O da bizimle gelsin,” dedi Kemal sağa dönmeden önce. Arkadaki yolcular dolambaçlı yoldan

gittiklerini fark etmemiş görünüyordular. Bay Krähenbühl, eniştesine ulaşamadığı için sürekli küfrediyor, Martin ise kayıtsızca müzik dinliyordu. Agnes, alnını soğuk cama dayadı. Birden hiçkırı hiçkırı Kemal'e içini dökmeye başladı. Kemal, Agnes'in gebe olduğunu baştan o kadar da vahim bulmamış görünüyordu ama çocuğun babasının kim olduğunu öğrenince, derin düşünceye dalmıştı. Kafasını döndürüp arkaya, sonra da tekrar Agnes'e baktı. "Martin'in haberi var mı?" diye sordu. Agnes başını hayır anlamında salladı. Kemal'in, Martin için kendisinden daha çok dertleniyor görünmesine öfkelenmişti. Kemal daha fazla dayanamadı, "Hatırlatır mısın, kaç yaşındaydı şu çocuk?" diye sordu.

Martin on dokuz, Agnes yirmi dokuzdu.

BÖLÜM 3

Bayan S.

Artık gökten erik büyüklüğünde kar taneleri düşüyordu. Sulusepken kar sırasında şehirde taban teperken üşütmüştüm. Evdeki şezlongumu düşündüm özlemlerle. Gerald'ın ezberlediğim son mektubunu bir kenara koydum. Son haftalarda Gerald'dan, bu birkaç satırdan oluşan mektuplar gelmeye başlamıştı. Gerald, ince bir Japon kâğıdına komik ya da kinayeli şiirler yazıyor ve kâğıdı sanatsal bir şekilde kıvrıyordu. Her seferinde elimde olmadan mutlu oluyor, eğer bir gün posta kutusunu boş bulursam düş kırıklığı yaşıyordum. Ama, Gerald'ın üç satırlık şiirleri gitgide hafiften kafa karıştırıcı, adeta ürkütücü olmaya başlamıştı. Sanki tam o esnada ne yaptığımı biliyor gibiydi. Mektuba bir göz attım:

Dışarısı soğuk

Gözler ve burun sulanmış

Ekin boy veriyor

Kapıma vuruldu. Bayan Meier başını içeriye uzattı. Alnım kırıksık bir halde şiiri tekrar bir kenara koydum.

"Bilin bakalım, bize yine kim geliyor!" dedi.

Bayan Meier'e soru sorarcasına baktım.

“Agnes Stres yine geliyor! On üç ay aradan sonra. Bu arada hapishanede yattıysa şaşmam.” Agnes’in soyadını Bayan Meier’e öğretmek mümkün değildi.

“Hayır, yine Blumenthal Hastanesi’nde çalışıyor,” diye cevap verdim.

“Anlaşılan acil bir durum, aslında derhal gelmek istiyordu, ama başhekimden izin alamamış. Dünden beri bize ulaşmaya çalışmış. Yarın saat onda randevu verdim,” dedi Bayan Meier.

Saat altı buçuğu beş geçe ambulansla Agnes’in evinin önünde durdular. Agnes kapıyı hışımla açınca, Bayan Kleiner’i neredeyse düşürecekti. Çocuk bakıcısı tam zamanında yana doğru zıplamıştı. Anlaşılan saat altıdan beri mantosunu, şapkasını ve çizmelerini giymiş, kapının arkasında dikiliyordu. Evinde kendisini bekleyen bir Japon balığı bile yoktu kadının. Ama prensipleri vardı.

Nicole, onun yanından sıyrılarak Agnes’e sınımsız sarıldı. Sanki annesinin kendisini ebediyen bu cadıya bırakıp kaçtığından korkmuş gibiydi. Bayan Kleiner, kapının önünde bekleyen ambulansı görünce, Agnes’in hastane aracını suistimal ettiğini fark etmişti.

“Peki, benim bu derin karda yürüyerek gideceğimi mi bekliyorsunuz?” diye sordu. “Tek başıma! Karanlıkta! Gecenin bu saatinde!”

Agnes Kemal ile bakıştı, Nicole’ü öptü ve Kemal’in yanındaki koltuğa oturttu. Kendi de Bayan Kleiner ile arkaya bindi. Bay Krähenbühl’ün gözleri neredeyse yuvalarından fırlamıştı.

“Bu ne rezalet? Ambülans mı, oryantal dolmuş mu bu?” diye terslendi.

Bayan Kleiner, ambülansa rahat rahat yayılırken, “Doktor Dobrowsky daha hayattayken, benim doğru düzgün bir işim vardı,” dedi. Dobrowsky’nin ölümüne, yani altı yıl önceye kadar, doktorun evine temizliğe gidiyordu Bayan Kleiner. Her fırsatta, Agnes’in yanında çalışmanın kendisi için nasıl bir sosyal düşüş anlamına geldiğini hatırlatmaya özen gösteriyordu. Eski patronu hakkında konuşmayı seviyordu. Özellikle de, “nasıl da trajik bir şekilde, erkenden aramızdan ayrılmış olduğu” kısmını seviyordu. “Eğer Doktor Dobrowsky şu apandisit ameliyatından sonra ölmemiş olsaydı...” diye başladı. Bay Krähenbühl, mum gibi dimdik oturarak, kadından anlatmaya devam etmesini istedi.

Agnes şakaklarını ovuyordu. On dakika sonra çenesi düşük çocuk bakıcısı evinin önünde arabadan indi ve el sallayarak vedalaştı. Agnes, Bay Krähenbühl’ün kendinden memnun sırtışına artık dayanamadığı için, öne Kemal’in ve Nicole’ün yanına oturdu. Kemal omuz silkerek:

“Karşımıza bir polis aracı çıkarsa, Nicole’ü aşağıya çekersen,” dedi. Gün içinde o kadar çok

kurala aykırı davranmışlardı ki, herhalde artık bunun önemi yoktu. Agnes Nicole'ü kucağına oturttu, çocuk minicik bedeniyle annesine sokuldu.

“Okul nasıl geçti, pelüş farecim?” diye sordu Agnes küçük kıza. Nicole, teatral bir şekilde devirdi gözlerini. Bu küçük hareketin içine çok şey sığdırabilmişti: “Blumenthal denen bu izbe yerde nasıl bir okul günü geçirmiş olabilirim ki? Öğretmen, Afrikalı yerine “zenci” diyor, sınıfın geri kalanı henüz C harfindeyken, ben kitabımı gizli gizli okumak durumunda kalıyorum..., ha sahi, plasenta kelimesinin anlamını bildiğim için, öğretmen seninle konuşmak istiyor.” Nicole bunları söylemiyordu gerçi ama yine de biliyordu Agnes öyle olduğunu. Yirmi yıl sonra psikoterapistine anlatacağı kesin şu an içinden geçenleri.

Martin arkada kulaklığından gelen müziğe göre sallanmaya devam ediyordu. Bir dahaki yıl tıp tahsiline başlamak istediğinden, hastanede staj yapıyordu. Kemal ve Agnes onu daha önceden tanıyorlardı. Altı yıl önce Martin ağır bir diz yaralanmasından dolayı uzun müddet hastanede kalmıştı. O zamanlar on üç yaşındaydı. Altın sarısı bukeleri ve karıncayı incitmeyecek masum bakışlarıyla hâlâ daha muzip bir çocuğa benziyordu. Muhtemelen, kırk yaşında bile öyle görünen ve bu yüzden kendilerine hayır denilemeyen erkekler grubundandı. Agnes, gözyaşlarını kimse görmesin diye başını Nicole'ün sırtına gömdü.

Ambülans, şehrin dışına çıkmalı birkaç kilometre olmuştu ki, kara saplanıp kaldı. Bu

arada, Bay Krähenbühl sigara içmeye kalkışınca Martin buna karşı çıkmış ve aralarında sürtüşme başlamıştı. Martin, adamı çenesini kapasın diye tersledikten sonra gözlerini yumarak kendini yine müziğine vermişti. Bay Krähenbühl, kıpkırmızı bir suratla Martin'e söylenmeye devam ederken, Kemal arabadan indi ve kar zincirleriyle boğuşmaya başladı. Agnes, uyumakta olan Nicole'ü yavaşça sürücü koltuğuna yerleştirdi. Üşümesin diye üstüne bir örtü örttü. Bir an sonra arka tarafa göz attığında, Martin arabada yalnız oturuyor, gözleri kapalı, tutkuyla müziğe göre sallanıyordu. Bay Krähenbühl ortalıktan kaybolmuştu.

Agnes bir sıçrayışta arabadan atlayınca boylu boyunca yere düştü. Karın altındaki zemin buz tutmuştu. İçinden küfürler savurarak arabanın arka koltuğuna bir defa daha baktı. Martin'i transtan çıkarmak için sarsdı.

"Nereye gitti o adam?" diye bağırdı Agnes tir tir titreyerek. Anlaşılan Martin durumdan bihaberdi. Adam fazla uzaklaşmış olamazdı ama yoğun kar yağışından dolayı insan burnunun dibini bile göremiyordu. Martin, Kemal ve Agnes, arabayı orada bırakıp, hastaları Bay Krähenbühl'ü aramak üzere ayrı yönlere dağıldılar.

Agnes, Martin'in, "Aptal herif, kafayı mı yedin, çekil caddenin ortasından!" diye bağırdığını duyunca, sesin geldiği tarafa doğru koştu. Yanlarına vardığında, Martin, öfkeden köpürmekte olan Bay Krähenbühl'ü robdöşambırının yakasından tutmuş sarsaklıyordu.

“Daha sonra da telefon edebilirsiniz, derhal binin arabaya şimdi!” diyerek çıkıştı adama Agnes. Bay Krähenbühl’ün telsiz telefonu yanında götürmüş olduğunu gördü o anda. “Biz sizin emniyetinizden sorumluyuz, ambulansa geri gidiniz lütfen. Martin, beyefendiyi derhal serbest bırak,” diye seslendi Agnes kavgacılar. Adam, karşısındakinin otoriter bir doktor olduğunu fark edince belki aklını başına toplar diye ümitleniyordu. Martin adamı bırakır bırakmaz, Bay Krähenbühl ona okkalı bir şamar attı ve kar fırtınasında gözden kayboldu. Martin yere kök salmışçasına kalakalmıştı.

“Git bir uyarı üçgeni koy, yolun ortasında duruyoruz,” diye bağırdı Agnes Martin’e. En azından bunu yaparken Bay Krähenbühl ile dövüşmeyeceğini düşünüyordu. Boğa gibi burnundan soluyordu Martin. Bu delifişek işleri karıştırmadan önce bile başları beladayken şimdi tamamen yanmışlardı. Agnes, Kemal ile birlikte tekrar firardaki hastayı aramaya koyuldu. Birden telefonun çaldığını duydular. Ses, ayaklarının dibindeki kar yığınının içinden geliyordu. Bay Krähenbühl’den eser yoktu. Agnes, buz kesmiş parmaklarıyla karı deşerek telefonu çıkardı ve açtı.

Elfie, “Nicole’ün bakıcısını ikna edebildin mi?” diye bilmek istiyordu.

“Yok, hayır. Nicole yanımda, ambulanda. Kara saplandık ve hastayı kaybettik. Şu anda onu arıyoruz,” diye açıkladı Agnes bitkin bir şekilde.

O esnada, Bay Krähenbühl, düşe kalka geldi ve telefonu, Agnes’in uyuşmuş parmaklarının

arasından kaptı. Zafer edasıyla sırttı Agnes'e. Bir an sonra da hırıldayarak elini göğsüne götürdü ve yüzüstü kara devrildi.

Agnes panik halinde Kemal'e seslendi. Kilolu adamı bir şekilde sürükleye sürükleye ambulansa geri götürmeyi başardılar. Elfie, isterik bir halde telefona bağıyordu. Agnes onu duymamazlığa geldi.

"Defibrilatör? Oksijen? Nitro kapsülü? Adrenalin?" gibi önerilerde bulundu Kemal. Onu duyan, sanki her gün reanimasyon yaptığını sanırdı. Kemal, Agnes'in bu kadar efordan sonra nefes almakta zorlandığını görünce, şırıngaya bir ampül Adrenalin çekmeye başladı. Agnes, hastayı bu şekilde en doğru yoldan öbür dünyayı boylatacaklarından korkuyordu. Adamın yüzüne oksijen maskesini bastırdı, göğsüne de elektrotları yapıştırdı. Agnes, zangır zangır titriyor, adrenalin iğnesini zor tutuyordu elinde. Bay Krähenbühl birdenbire gözlerini kocaman açtı ve avazı çıktığıınca bağırdı. İğne Agnes'in elinden yere düştü, açık kapıya doğru yuvarlandı ve derin karda kayboldu.

O anda bir korna sesi geldi, ardından da ızdırap dolu bir çığlık. Kemal ve Agnes dışarıya koştu. Caddenin alt taraflarında bir yerde Martin'i gördüler. Yerde bir arabanın önünde yatıyor ve sağ bacağını tutarak acıdan kıvranıyordu. Yanı başında da bir adam diz çökmüş, Martin sanki oynarken dizi sıyrılmış beş yaşında bir çocukmuşçasına, onu sakinleştirmeye çabalıyordu.

"Arabamda bir ilk yardım çantası var," dedi adam yardımsever bir tavırla. Martin'in bacağı

tamamen yerinden çıkmış görünüyordu. Agnes'in gördüğü kadarıyla, bu bacak bir yara bandı yapıştırmakla iyileşeceğe pek benzemiyordu. Yabancı, çığıllıklar atan genci yerde bırakıp arabasına gitti. Agnes, onun ortadan kaybolmak niyetinde olduğunu fark edince, arkasından koşmaya başladı. Adam motoru tam çalıştırmıştı ki, Agnes sağ ön kapıyı yakaladı, çekip açtı. Geri vitesteki araba patinaj yaparak buzun üstünde dönmeye başladı. Açık kapıdan, vitrin mankeni gibi bir şey dışarıya doğru kaydı ve sessizce kara düştü. Arkasından da eski bir bavul yeri boyladı, kapağı darbe alınca açıldı ve içindekiler, karda yatan küçük, hareketsiz nesnenin üstüne boşaldı. Adam motoru durdurdu ve arabadan indi.

“Olay görüldüğü gibi değil,” dedi yabancı.

Ama görünen oydu ki, yerde cansız bir yaşlı kadın, üstü kâğıt paralarla örtülmüş bir halde yatıyordu. Bir sürü kâğıt paralarla. Çok küçük ve çok yaşlı bir kadın. Dirseklerine kadar şık eldivenler içindeki elleri, hâlâ, gümüş saplı bastonunu tutmaktaydı. Koket tüllü siyah şapkası rüzgâra kapılıp gidince kadının yüzü görüldü. Agnes seslice bir soluk aldı.

BÖLÜM 4

Bayan S.

Işık terapisi lambamın altında oturacak yer kalmamıştı artık. Evimdeki havaya hiç gitmeyen bir Hint keneviri kokusu yapışıp kalmıştı. Bu kokuyla kafayı bulmadığıma ve ayrıca eterik yağların sinüslerime iyi geldiğine kendi kendimi inandırmaya çalışıyordum. Benjamin iki küçük saksı ve ek bir lamba daha getirdiğinde fazla protesto etmedim sanıyorum. Neyse ki, bunların getirdiği son fideler olduğuna söz vermişti. Bana sıkı sıkıya tembih ettiği üzere, lambalar günde on sekiz saat yanıyordu. Yumuşak flanel kumaştan yapılmış eski pijamamı giydim ve mümkün olduğunca yaklaştım bitkilere. Soğuk ayaklarımı ışığın altına anca sığdırabiliyordum. Alnım, lambasız bile alev alevdi. Bir polisiye kitap okumaya çalışıyordum ama odaklanamıyordum. Katil anlaşılan tanışma fırsatını kaçırdığım biriydi. Geçmiş sayfaları karıştırdım ama yine de anlayamadım. Kafam zonkluyordu. Kitabı bir kenara bıraktım. Titreyen ellerle Gerald'ın o gün gelmiş olan mektubunu açtım ve okudum:

Soğuk kış gecesi

Kar taneleri sessizce düşüyor

Elektrik faturası yüksek

Tam o anda Benjamin'in lambasındaki ampul patladı ve evim karanlığa büründü.

“Ben doktorum,” dedi adam. “Uyarı üçgenini koyayım, siz de bu arada yaşlı hanımı ve içinde para olan bavulu tekrar arabaya yerleştirin; sonra da arkadaşınızla ilgileniniz.”

Agnes sersem bir halde evet anlamında başını salladı ve denileni yaptı. Bir suikastçiye benzemiyordu karşısındaki. Agnes aslında adamın atkı ve kasket altında kalmış olan yüzünü tam olarak algılayamıyordu. Ama kulağına gelen ses kalın ve sakinleştiriciydi. Bir şekilde ona tanıdık gelen bir sestir bu.

“Acil nöbetindeyim ve yaşlı hasta kadını en yakın hastaneye götürmek istiyordum,” diyerek gayet rahat, sohbet edercesine açıklıyordu adam durumu. İnsanı ikna edici bir hali vardı. Dediklerine neredeyse inanabilirdi. Sanki kendisine gülümsüyormuş gibi yerde yatan minicik bedene baktı Agnes. Adam başını kaldırdı. Bir kaş havaya kalktı.

“Agnes?” diye sordu birden şaşkınlıkla.

Agnes'in karşısında, altı yıl önce kendisini psikolog olarak tanıtmış olan kişi duruyordu. Ayrıca, Kemal'in karısını kendisini esas mirasçı olarak belirlemeye ikna etmiş olan kişi. Anlaşılan yaşlı kadın inatla ölüme karşı direnmişti. O güne

kadar. Agnes aslında adamın mesleğinin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama doktor olmadığı kesindi. Adam banknotları hızla tekrar bavula tıktırdı ve bavulu sürücünün yanındaki koltuğun üstüne koydu.

Martin bu arada bağırılmaz olmuştu. Sadece hafifçe inliyordu. Kemal ona bir ağrı iğnesi yapmış ve bacağına bir atel takmıştı. Diz boyu karda bata çıka yürüyerek yanlarına gelen Kemal, yabancıyı tanıyınca yüzünde güller açtı.

“Leon?”

“Kemal?”

Leon? Agnes, o zamanlar, psikolog olduğunu sanarak, bu adama içini dökmüştü. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu, adını bile o anda öğrenmişti. “Leon, tamam, bana ne,” diye geçirdi kafasından. Eğer adı sahte değilse.

Kemal ve adının Leon olduğunu söyleyen adam kucaklaştılar, birbirlerinin sırtına vurdular, omuzlarını tuttular, birbirlerini sarstılar. Agnes, bu adamın o zamanlar Kemal’e akıl verdiğini biliyordu. Dobrowsky’nin ölümünü elinde koz olarak kullanmasını söylemiş, bu yüzden Kemal’e ambulans sürücülüğü işi verilmişti. Eril selamlaşma ritüeli sona erdiğinde, Leon ciddi bir tonda:

“Berta öldü Kemal. Kalp krizi. Onu en yakındaki hastaneye götürmek istiyordum. Yolda öldü,” dedi. Kemal o esnada kardaki küçük bedeni fark etti. Tüy gibi hafif kadını itinayla kollarına aldı, onu tekrar arabaya koymak istedi. Sağ ön kapıyı açtığı anda bavulu gördü. Karton ve paket ipinden oluşan, muhtemelen Berta’nın gençliğinden kalma bavulun kapağı yok olmuştu

ve karda telaşla toplanmış olan banknotlarla beraber sürücünün yanındaki koltuğun üstünde duruyordu. Kemal hiç yorum yapmadan arka kapıyı açtı ve Berta'yı arka koltuğa yatırdı. "Önce Martin ile ilgilenmemiz lazım," dedi.

Martin bu arada tamamen kendinden geçmişti. Üçü onu ambulansa taşıdılar. Leon, ambulanda bir ölünün yattığına şayet şaşırıdıysa bunu hiç belli etmedi.

Sadece, "Aaa, sizin yanınızda da bir ölü varmış," diye tespitte bulundu.

Bay Krähenbühl'ün göğsünde hâlâ elektrotlar takılıydı. EKG sıfır çizgisini gösteriyordu. Kemal ve Agnes suçlu bakışlar paylaştılar. Martin'in çığılığında sonra adamı tamamen unutmuşlardı.

O esnada telefonda, "Agnes, bana cevap vermezsen, derhal polisi arayacağım!" diye bağırın Elfie'nin sesi geliyordu.

"Sakin ha!" diye haykırdılar sözde psikolog Leon ve Kemal aynı anda.

Agnes örtülerinin altında sıcacık sarılmış uyuyan kızına baktı. Bir sigara yaktı, içine derin bir fırt çekti ve anında vicdanı rahatsız oldu. Sigarayı bastırarak söndürdü ve Elfie'ye rapor vermeye başladı.

"Derin kara saplanıp kaldık. Yanımızdaki hasta öldü. Nicole iyi. Martin'e araba çarptı. Çarpan kişi, doktor olmayan bir doktor, yani aslında bir zamanlar tanıştığımız sahte psikolog. Onun arabasında da bir ceset var. Kemal'in eski karısı Berta." Elfie daha ayrıntılı bilgi istedi.

"Bak şimdi," dedi Elfie hiç ses çıkarmadan Agnes'i dinledikten sonra. "O adamın araba plaka numarasını ve kimlik bilgilerini yaz. Bu konuyu

Egon ile konuşayım; on dakikaya ararım seni tekrar. Sana ulaşamazsam polise haber veririm.”

Kemal de duysun diye, Agnes telefonun sesini açmıştı. “Polisi karıştırma!” dedi Kemal. Leon, lacivert gözleri ve uzun kirpiklerinin arasından, neşeli bir bakış fırlattı Agnes’e. “Araba yaşlı kadına aitti. Yolda öldü. Kalp krizi diye tahmin ediyorum,” dedi.

“Evet, bu havalarda kalp krizi geçirilebilir,” diye fikir yürüttü Kemal.

Agnes artık titremez olmuştu. Titremek için de asgari bir enerji gerekiyordu. Kar fırtınası onu iç çamaşırlarına kadar sıırılsıklam etmişti. Ayakları buz topaklarına dönüşmüştü, ellerini ve uyuşan yüzünü hissetmiyordu. Leon, ayakkabılarını ve ıslak giysilerini çıkarıp sıcak bir örtüye sarınmasını önerdi. “Dört adamın karşısında nah soyunurum,” diye düşündü Agnes! Bunlardan biri baygın, diğeri ölü ve üçüncüsü de tahminen erkekleri tercih ediyor bile olsa. Gerçi bu son konuyu Kemal’e sorup açığa kavuşturmalıydı. Her neyse, Leon’un fikrinin ayakkabı ve örtü kısmı iyiydi.

“En iyisi, arabalarımıza kar zinciri takalım ve yollarımıza devam edelim,” dedi Leon. Kemal evet anlamında başını salladı. Beraber arabadan indiler. Biraz sonra Leon yalnız döndü. Agnes o kadar yorgundu ki, adamdan korkacak hali kalmamıştı.

Leon, Agnes’in yanına oturdu, “Yaşlı kadının arabasında kar zincirleri yok,” diye açıklama yaptı. Titriyor ve ilk defa olarak biraz tedirgin görünüyordu.

Agnes yeni bir sigara yaktı. Leon sigarayı ondan kapıp, kendisi kuvvetli bir nefes çaktı ve sigarayı geri vermedi.

“Bu halinle içmemen lazım,” diye öğüt verdi Agnes’e. Muhtemelen onun tam bir salak olduğunu düşünüyordu. Adam haklı, diye geçirdi kafasından.

“Benim halimin nasıl olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu Agnes.

Leon son derece ciddi bir yüz ifadesiyle, “İris teşhisi,” dedi. Agnes, bakışlarını hemen aşağıya çevirdi.

“Ve bu da ayrıca biraz önce cebinden düştü.” Leon, Agnes’e muzipçe gülümseyerek gebelik testini uzattı.

Agnes elinde olmadan, baygın yatan Martin’e baktı. Bir ara Kemal’e, onu böyle derin uyutmak için ne ilacı verdiğini sormalıydı. Martin böyle mutlu bir halde uyurken, on beş yaşında bir çocuk gibi görünüyordu. Hani, insanın içinde, onu şehvetli kadınlardan koruma isteği uyandıran, henüz pek masum bir çocuk gibi. Adam Agnes’in bakışını takip etti, uzattığı işaret parmağı Agnes ve Martin arasında soru sorar gibi gidip geliyordu.

“Göründüğünden daha büyük...” diye kekeleydi Agnes.

Leon sigarayı ayakkabısının tabanında söndürdü ve kolunu Agnes’in omzuna doladı. Agnes’in gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru yuvarlandı istemsizce. Bir ara öyle oturdular, birbirlerine sokulmuş bir halde. Erkeğin sıcak bedeni rahatlatıcıydı. Aynı zamanda insanı huzursuz edercesine hoştu. Agnes Leon’un

nefesini boynunda hissediyordu, yüzünü ona döndürdü.

“Berta’yı sen mi öldürdün?” diye sordu.

“Hayır,” diye mırıldandı Leon. “Ben katil değilim. Sen ne kadar değilsen, ben de o kadar değilim.”

Eh işte. Dobrowsky, Bay Krähenbühl ve Haiti’de birkaç kişi dışında, Agnes gerçekten kimsenin ölümünden suçlu değildi.

“Para ve Berta konusuna açıklık getirebilirim...” diye söze başladı Leon. Martin uyku esnasında bir şeyler mırıldandı ve daha da masum görünmeyi becerdi. “Bu çocuk reşit mi?” diye sordu Leon. Yapmaya başladığı itiraftan yine kaçıyordu.

“Arabanda bir ceset ve bir yığın para var,” diye hatırlattı Agnes. “Şunu da söyleyeyim, Martin geçen ay on dokuz oldu.”

“Buradaki de pek hayatının baharında görünmüyor.” Ayakkabısının burnuyla Bay Krähenbühl’ü işaret ediyordu.

“Berta’yı sen mi öldürdün?” diye sordu Agnes yeniden.

“Hayır. Ya buradaki adamı sen mi...” Bir sonuca varamıyorlardı böyle. Ya da belki de bir şekilde varmışlardı. Dudakları neredeyse birbirine değiyordu ki, arabanın kapısı açıldı. Kemal bir köpek gibi silkiniyor, kardan kurtulmak için ayaklarını pat pat yere vuruyordu. Hemen birbirlerinden uzaklaştılar. Agnes Leon’u işaret ederek, “Kar zincirleri yokmuş,” diye şikayette bulundu.

“Leon arabasını burada bırakıp bizimle gelebilir,” diye önerdi Kemal. Agnes ona ölü

Berta ve içi para dolu bavul meselesini hatırlattı. Çaresizlikle bakiştılar. Agnes kararsızca, “Belki polise haber vermek daha iyi olur,” dedi.

Kemal yine: “Sakin ha!” diye bağırdı. Leon elini Kemal’in omzuna koydu ve ona bir sigara uzattı. Sigaradan derin bir nefes çektikten sonra Kemal sanki kâğıtsız mültecilerin kendi kendine yardım grubundaymışçasına içini dökmeye başladı.

“Benim hâlâ resmi belgelerim yok. Kaçak yaşıyorum. Ehliyetim bile yok. Berta’nın akrabaları da onun parasını istiyorum sanıyor.” Kemal daha fazla anlatmaya niyetliydi ama o esnada Nicole uyandı ve koltuğun arkasına tırmandı. Uykulu uykulu Agnes’in battaniyesinin altına girdi. Agnes’in aniden ortaya çıkan çocuğu Leon’un aklını karıştırmış gibiydi.

Birden, “Aa!” dedi. Yüz ifadesinden, altı yıl önceki samimi sohbetlerini gayet iyi hatırladığı belliydi. Agnes ona gebe olma ihtimalinden de bahsetmişti o gün. Sahiplenircesine küçük kızına sarıldı.

Leon özür dileyerek ayağa kalktı, kar zincirsiz yola çıkmayı denemek istediğini söyledi. Peşinden Kemal de kalktı. Leon kapıda durakladı, döndü, tekrar geri geldi. Uzun bacalarının bir adımıyla Agnes’in yanındaydı. Veda öpücüğü için eğildi. Tam o esnada Martin sessizce inledi. Nicole’ün kafası yavaşça bir kaplumbağa gibi battaniyenin altından çıktı. Kapıda duran Kemal hafifçe öksürür gibi yaptı.

“Kendine dikkat et,” dedi Leon ve gecenin içinde kayboldu.

Agnes bu çapraşık durumdan kurtulmalarına yardımcı olacak tek bir kişi tanıyordu. Kendisini toparlayarak, cerrahinin başhekimini Peter Odermatt'a telefon açtı. Odermatt, Agnes'i hiç ses çıkarmadan sonuna kadar dinledi. Sonra, "Hastanenin arka tarafındaki park yerinde beni bekleyin," diye homurdandı. Agnes adama soru sormaya cesaret edemiyordu. Nicole'ün ise bir sürü sorusu vardı, örneğin, reanimasyonun ne demek olduğunu bilmek istiyordu.

O arada fırtına sakinleşmişti, kar taneleri nazikçe ve sessizce düşüyordu gece semasından. Nicole bir masal kaseti dinliyordu. Agnes, ağabeyine ve onun zeki karısına telefon ederek, ambulanstaki ölü konusunda akıl vermelerini istedi. Egon, durumun o kadar da kötü olmadığını, bu tip şeylerin sürekli başına geldiğini söyledi. Agnes bunun bir şaka olduğunu ümit ediyordu ama Egon'un sağı solu belli olmazdı. Gebeliğinden onlara bahsetmemiştir henüz. Bu konuyu anlatmaya çok utanıyordu. Acaba anne babası buna ne derdi! Nicole'ün babası olarak kimseyi kendileriyle tanıştırmamış olmasını bile daha kabullenememişlerdi.

Martin'in benzi çok soluktu. Agnes'in aklına o anda Martin'in anne babası geldi. Altı yıl önce, Martin on üç yaşındayken, diz yaralanması yüzünden hastaneye yattığında karşılaşmıştı Agnes onlarla. Görünce hiç yakıştıramamıştı Martin'e. Cıvı cıvı oğullarına hiç uymayan, canından bezmiş gibi görünen iki insan! Doğum günü partisinde melek yüzlü ufaklıklarının Agnes'i baştan çıkardığına asla inanmazlardı. Agnes'i suçlayacakları kesindi.

Ambülansın kapısı tekrar açıldı. Leon kafasını içeriye uzattı. “Araba çalışmıyor,” dedi. “Biraz sizinle gidebilir miyim? Parasını veririm.”

Leon, yanıt beklemeden, şekilsiz bavulunu ambülansa ite kaka soktu ve yere koydu. Bavulu bir iple bağlamıştı. Arkasından Kemal kucağında Berta ile içeriye girdi ve minicik bedeni Bay Krähenbühl’ün cesedinin yanına yatırdı. Nicole, iki ölüyü ilgiyle izliyordu. Öğretmeni, şimdi Nicole’ün sadece reanimasyon değil, ölü katılığı kavramını da nereden bildiğini merak edecekti. Agnes kendini çok kötü hissediyordu. Kemal’e, “Arka park yerinde başhekim Odermatt’ı bekleyeceğiz,” dedi. Kemal omuz silkerek, Leon’u öne oturttu ve araba hareket etti.

Yavaş yavaş giderlerken, Agnes, başhekime ikinci cesedi nasıl açıklayacağını düşünüyordu. Beyni felce uğramıştı. Odermatt ile aralarının iyi olduğunu bilse de, adamın kendisine duyduğu sempatinin, iki metruk cesedi de kapsadığını sanmıyordu.

Agnes, soğuk ve nemli parmaklarla psikoterapisti Bayan S.’in telefon numarasını çevirdi. Ama sadece telesekretere ulaşabildi. Sekreter Bayan Meier, neşeli bir sesle mesaj bırakmasını istiyordu. Agnes, Nicole’ün meraklı bakışını fark edince telefonu kapattı. Söyleyecek mantıklı bir şey yoktu. Yolculuk boyunca, Nicole uykuya dalıncaya kadar ona masal anlattı.

Kemal, aracı anlaştıkları gibi arkadaki park yerinin en kenarına çekti. Fazla beklemediler. Yakınlardaki arabalardan birinden cerrahinin başhekimi Doktor Peter Odermatt indi. Arabanın bagajından bir tekerlekli sandalye çıkardı,

sandalyeyi açtı ve ittire ittire onlara doğru ilerledi. Agnes uyumakta olan çocuğunun üstünü örttü ve çıktı arabadan. Soğuktan titriyordu. Ön taraftan Kemal ve Leon da indiler. Odermatt kafasını ambulansın yarı açık olan arka kapılarından uzatıp içeriye bir göz attı ve yavaşça Agnes'e doğru döndü.

“Yaşlı kadın ona ait,” dedi Agnes derhal. Parmağıyla Leon’u gösteriyordu. Leon Agnes’e nazikçe gülümsedi.

“Ya stajyer?” diye sordu Odermatt.

“O bana ait,” dedi Agnes. “Yani...” mahcup bir halde sustu.

Başhekim baş parmağıyla arabanın içine işaret etti: “Ama orada biri daha yatıyor. O da mı ölü?”

“Nicole o, benim kızım. Uyuyor,” diye açıkladı Agnes.

Odermatt’ın yorgun yüz hatları bir nebze yumuşadı. Agnes’in kızını tanıyordu. “Arabanın içinde benim bilmem gereken başka bir şey daha var mı? Likör? Kaçak eşya? Uyuşturucu?” diye alay ederek sordu.

Agnes, Kemal’in derin bir nefes alıp konuşmaya hazırlandığını farkettiler. Kemal herhangi bir itirafa başlamadan: “Ağzını açma sakın!” dedi Agnes çabucak. Kemal dudaklarını sımsıkı kapadı hemen.

“Durun açıklayayım,” dedi Leon onlara yaklaşırken. Arabadan eski bavulu aldı ve Odermatt’ı bir kenara çekti. Kemal ve Agnes, ikisinin karanlıkta alçak sesle yaptığı tartışmayı izledi. Adamlar onları duymayacak kadar uzaklaştıklarında, Kemal Agnes’e, “Arabada

gerçekten başka bir şeyim daha var,” dedi. Yüzünden suçluluk akıyordu. Nicole’ün üstünde uyuduğu koltuğun altını karıştırmaya başladı.

BÖLÜM 5

Bayan S.

Ertesi sabah uyandıgımda, ışığı sönmüş lambanın altında, şezlongta yatıyordum. Pijamam terden sırlıklam olmuş, bedenime yapışmıştı ve sesim yok olmuştu. Sürünerek duşa gittim, musluğu açtım. Açar açmaz da, karga gibi kısık bir ses çıkararak dışarı sıçradım. Su buz gibiydi. Aradan beş dakika geçmiş olmasına rağmen sıcak su akmayınca, duş almaktan vazgeçtim. Acil çözüm olarak bir banyo lifiyle sildim terlemiş vücudumu. Beni bekleyen bir başka kötü sürpriz de ruhunu teslim etmiş olan kahve makinesiydi.

Yere oturdum. Hıçkırıklara boğulmak geldi içimden. Ama beni teselli edecek kimse yoktu yanımda. Birkaç ağlama denemesinden sonra tekrar ayağa kalktım, iki parasetamol yuttum ve muayenehaneme gittim.

Bayan Meier beni görünce, "Aaa!" dedi ve Agnes haricinde bütün hastaların randevularını iptal etti. Bir sıcak çay ve daha çok parasetamol getirdi. Benimle ilgilenmesi ve teselli etmesi bana iyi gelmişti, ama ağlamaya yine fırsat bulamadım. Resepsiyondan Agnes'in sesi geliyordu. Bayan Meier zavallı hastamı meraklı bakışlarıyla delik

deşik etmeden onu elinden kurtarmaya gittim. Agnes oturur oturmaz patladı:

“Bir olay oldu! Ve ben hamileyim!” Ardından gözyaşlarına boğuldu.

O akşam işten eve gelince, bir votka kokteyli ile birkaç aspirin yuttum. İçine her tür depresyonu ya da soğuk algınlığını anında silip süpürmeye yetecek kadar krem şantiy, şeker ve yumurta sarısı da ilave ettim. Polonyalı büyükannemin gizli tarifesiydi bu. Votkayı içtikten sonra zom olanlara da, büyükannem ertesi gün bol sarımsaklı işkembe çorbası yapardı. Düşüncesi bile şu anda içimi bulandırıyor. Midemi bir dilim ekmekle sakinleştirmeye çalıştım.

Ertesi sabah Bayan Meier, beni muayenehanede bir kez daha, “Aaa!” diyerek karşıladı ve yine acil olmayan hasta randevularını iptal etmeye başladı. Sonunda, iki takıntılı tip ve Agnes kaldı geriye. İlki, soğuk algınlığımın nedeninin kendisi olduğuna kaniydi ve benden şahsen özür dilemekte ısrarlıydı. İkincisinin bakteri fobisi vardı ve bu yüzden kendisini telefonda tedavi ediyordum. Agnes’in randevusunu iptal etmek istemedim, çünkü sahiden iyi olmadığını biliyordum. Çocuğu tutsun mu, aldırısın mı karar veremiyordu ama bu konuyu açmayı da reddediyordu. Dün bana ambülansta bir hastayla yola çıkıp, iki ceset, bir yaralı, sahte bir psikolog, bir bavul dolusu da parayla geri döndüklerini anlatmıştı.

Agnes ile beş dakika konuştuktan sonra, büyükannemin işkembe çorbası acaba kafamdaki patlamalara iyi gelir mi diye düşünmeye başladım. Psikoterapistinin akşamdan kalma

halinde hastamın bir kabahati yoktu. Kendime çekidüzen verdim. “Size bir öneride bulunacağım,” dedim nazikçe. “Bir doktor arkadaşımın adresini vereyim size. Eğer önümüzdeki iki hafta içinde kürtaj yaptırmayı düşünürseniz ve benimle bu konuda konuşmak istemezseniz, onunla görüşün.” Agnes evet anlamında başını salladı ve hiç sesini çıkarmadan kâğıdı aldı.

“Sonra neler olduğunu anlatmak ister misiniz?” diye sordum. İtiraf edeyim ki, cesetlerden nasıl kurtulduğunu merak ediyordum.

Agnes başını yine evet dercesine salladı ve ambulansı park ettikleri yerden itibaren anlatmaya başladı. Kendisi olarak anlatıyordu:

Agnes

“Leon, Odermatt’ı çaktırmadan bir kenara çekmişti. Karanlıkta, Leon’un ipi zor bela çözdüğünü ve o eski bavulu açtığını seçebiliyordum. Yaşlı kadının cesedini, ortadan kaldırması için Odermatt’a kakalıyordu besbelli. Bu işin Leon’a kaç mal olduğunu soruyordum kendime. Pahalıya çıktığını umuyordum. Başhekimin para sıkıntısından haberdardım ve severdim onu. Somurtkan görüntüsünün arkasında yumuşak bir kalp gizliydi. Aynı

zamanda da parlak bir cerrahti. Sarhoş olmadığı takdirde. Çünkü o zaman, göbek deliği yapmayı unutabilirdi.

Kemal, 'Bak, arabada gerçekten orada olmaması gereken bir şey var,' dediği zaman, Hint keneviri falan saklamış olabileceği aklımdan geçmiş, pek önemsememiştim. Odermatt ile Leon'un ne yaptığını görmeye çalışıyordum. Biraz sonra Kemal, Nicole'ün koltuğunun altından elinde yuvarlak bir kutuyla çıkmıştı:

Rahibe Rosa'nın şapka kutusu...

Başımın döndüğünü hissettim.

'Kutuyu daha geri götürmedim, bence sen bunu en iyisi geri al,' dedi Kemal. Lafı ağzında geveliyor, mahcubiyetten kıvranıyordu.

Onu bakışlarımla öldürmeme kalmadan, Odermatt geri geldi. Leon bu arada karanlıkta kaybolmuştu."

Bayan S.

İpin ucunu kaçırmadan, bu noktada Agnes'in sözünü kestim. "İçinde küçültülmüş kafa olan şapka kutusundan bahsediyorsunuz, değil mi?" diye sordum. Agnes beni onayladı. Birkaç yıl önce, yaşlı Rahibe Rosa ile Haiti'de birlikte çalışmış olduklarını, eski seanslarımızdan biliyordum. Ülkeyi paldır küldür terk etmek

zorunda kalmışlardı. Ayrıntısını bilmediğim nedenlerden dolayı, firar sırasında Rahibe Rosa'nın yanında bir şapka kutusu, kutunun içinde de bir küçültülmüş kafa vardı. Bir ara bu konuya değinmeliydim. Ama bugün değil.

“Kutuyu, Başrahibe'ye teslim edeceğime dair Rahibe Rosa'ya söz vermiştim. Ama bir türlü fırsat bulamadım. Kardeşim Egon kutuyu bir ara alıp Kemal'e vermiş anlaşılın...” diye cevap verdi Agnes.

“Kaldığınız yerden devam edin en iyisi,” dedim bitkinlikle.

Agnes anlatmaya devam etti:

Agnes

“Odermatt, Leon ile ne konuştuğunu bize itiraf etmedi. Ama sanki keyfi epeyce yerine gelmiş gibi görünüyordu. ‘Bay Krähenbühl’ü tekerlekli sandalyeye oturtmama yardımcı olun,’ dedi Kemal’e. Ama önce Berta'nın cesedini sedyeden kaldırıp yere yatırmak gerekiyordu. Bunun ardından kilolu adamı nefes nefese arabadan çıkardık, tekerlekli sandalyeye oturttuk. Ölü katılığı yavaş yavaş başlamış olduğundan, düşmeden sandalyede oturup kalması için tam kıvamındaydı.

‘Şimdi gelelim ikinci ölüye. Hadi, onu da tekerlekli sandalyeye oturtun,’ dedi Odermatt. Kemal bana dehşetle baktı. Ben de onun kadar afallamıştım. ‘Sonra ikisini de bir örtüyle sarın. Kadın o kadar küçük ki, hiç dikkati çekmez,’ dedi cerrah. Kemal kıpırdamadan duruyordu.

‘Berta’yı adamın kucağına mı oturtacaksınız?’ diye sordum.

Odermatt, sanki hiç sırası olmayan bir şey söylemişim gibi baktı bana. ‘Acele edin!’ diye homurdandı. Kemal, istemeye istemeye Berta’yı arabadan çıkardı ve kadını Bay Krähenbühl’ün dizlerine yerleştirdi. Berta yavaşça yere kaydı. Odermatt sabırsızca söylendi: ‘Yardım edin de kadını sabitleştirelim..., merhaba ufaklık!’ Odermatt’ın ses tonu cümlelerin ortasında değişmişti. Bakışlarını takip ettim. Nicole, gözlerini ovuşturarak ambülanstan dışarıya çıkmış ve arkamda saklanmıştı. Sadece Odermatt’ın herdaim asık suratı bile altı yaşında bir çocuğu ağlatmaya yeterdi, ama arka plandaki iki cesetle birlikte sahne tam bir korku filminden fırlamış gibiydi.

Nicole arkama saklandığı yerden başını uzattı, Odermatt’a çekingence gülümsedi. Kendini ilk toparlayan Kemal oldu.

‘Arabaya geri git, Nicole. Martin’e göz kulak olmalısın,’ dedi.

Önündeki tuhaf tabloya uzun uzun baktıktan sonra, Nicole tekrar arabaya bindi ve Martin’in elini tuttu. Kafamdan o an iki şey geçti: İlki, Nicole benimle yalnız kalır kalmaz bir sürü soru soracaktı ve ikincisi de: Martin’i tamamen unutmuştum.

Bu arada Odermatt ve Kemal, Berta'yı Bay Krähenbühl'ün kucağında bir kemerle sabitlemişler ve ikisini birkaç örtüyle sarmışlardı. Odermatt, Kemal'e Martin'i hastaneye götürmesini söyledi. Röntgen bölümüne telefon açıp, diz yaralanması vakası bildirdim. Plana göre, Kemal içerdekileri oyalarken, ben ve Odermatt, üstünde cesetler olan tekerlekli sandalyeyi içeriye sokacaktık. Kemal, ambulansı yavaşça acil kapısına kadar sürdürdü ve sedyede yatan Martin'i arabadan çıkardı. Odermatt ve ben tekerlekli sandalye ile arkalarından gittik.

Nicole'ü ambulanssta yalnız bırakma fikrine kesinlikle karşıydım. O da Martin'in elini bırakmayı kabul etmiyordu zaten. Böylece Nicole, Kemal ile birlikte gitti. Küçük kızımın, Martin'in sedyesinin yanında yürüyüşünü izledim. Korkudan sırtımdan buz gibi ter akıyor, girişte tekerlekli sandalyeyi ittirirken, zangır zangır titriyordum. Bu arada Kemal ortalığı yeteri kadar karıştırmıştı. O saatte ayakta olan herkes, yaralı Martin ile ilgilenmek için koşarak gelmişti. Martin şaşkın bir halde, donuk bakışlarla gözlerini kırıştırırken her zamankinden daha da çok masum bir çocuk görünümündeydi. Kemal sonunda Nicole'ü, televizyon odasında bizi beklemeye ikna edebildi.

Odermatt beni hafifçe dürttü. Tekrar harekete geçtim. Asansöre bindik. Kapı tam kapanıyordu ki tekrar açıldı ve bir hemşire içeriye girip aramıza sıkışırken bizi selamladı. Sonra, kibar hemşirelerin hep yaptığı gibi, neşeyle Bay Krähenbühl ile sohbeta girişti. Odermatt bunun üzerine dişlerini göstererek kıza gülümsedi. Genç

hemşire, cümlesinin ortasında birden sustu. Asansörden çıktık. Odermatt, bize yardım etmek isteyen bir hastabakıcıya homurdanarak onu da kaçırdı. Yoksa başka kimseyle karşılaşmadık. Hasta odasına girer girmez, Bay Krähenbühl'ün üstünü açtık ve yatağa yatırdık.

Sonra, hemşire odasına gittim ve Odermatt'ın iyice kafama soktuğu hikayeyi gece hemşiresine anlattım. Yolda kara saplanmıştık, sonunda geri dönmüştük. Bay Krähenbühl sabaha kadar rahatsız edilmek istemiyordu. Gece hemşiresi, onu gece boyunca rahat bırakacağına dair söz verdi. Bu esnada Odermatt hain bir kurt gibi sinsi sinsi sırtarak yanımda dikildiği için insanları ikna etmek çocuk oyuncağıydı. Tekerlekli sandalyenin tutaçlarını sıkı sıkı kavramış olduğum parmaklarımı biraz gevşettim. Berta hâlâ örtülerin altında oturuyordu. Yalnız kaldığımızda, 'Oh, nihayet,' dedi Odermatt. 'Bütün geceyi hemşirelerle flört ederek geçirmek zorunda kalacağımı sanmıştım.'

Yolda Kemal bize yetişti. Örtülerin altına çabucak bir göz attı; Berta'nın daha orada olduğunu görünce rahatladığı barizdi. Muhtemelen, Odermatt'ın cesetleri geceleyin asit banyosunda eriteceğinden korkuyordu. Ben de Odermatt acaba Berta'yı nasıl ortadan kaldıracak diye sorup duruyordum kendime. Ondan kurtulmanın hiçbir yolu gelmiyordu aklıma. Başhekim herhangi bir açıklama yapmadan asansöre bindi, -2'ye, yani patolojiye gitmek üzere düğmeye bastı.

Soğutulmuş odaya girdik. Odermatt Berta'yı hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca tekerlekli

sandalyeden kaldırdı ve çelik masalardan birinin üstüne yatırdı. Duvarda takılı telefonlardan birine uzandı ve birisine telefon etti. Kemal ve ben huzursuzca bakiştık. Odermatt'ın ne söylediğini anlayamıyorduk. Telefonu kapadı, geri geldi ve Berta'ya düşünceli bir şekilde baktı. Sonra kadınının üstüne itinayla yeşil bir örtü örttü. 'Gidelim. Yoksa geceyi burada mı geçirmeye niyetlisiniz?' dedi. Kemal tutmuş olduğu nefesini hışırtıyla verdi.

Odermatt, yolda bir açıklama yapmaya tenezzül etti: 'Patoloğun bana birkaç iyilik borcu var.' Asansörden çıkarken Müdür Bay Zimmermann'la burun buruna gelinceye kadar kendinden çok memnun görünüyordu. İki adam, birbirlerini birazdan yiyeceklermiş gibi bakiştılar. 'Bu saatte burada ne işiniz var, Müdür Bey?' Odermatt son iki kelimeyi hakaret eder gibi vurgulamıştı. Hastane müdürü doktor değil, idareciydi. Başhekimlerle sürtüşmeler kaçınılmaz oluyordu.

'İyi bir arkadaşımı, Bay Krähenbühl'ü ziyarete geldim. Başka hastaneye gitmesi gerekirken tekrar geri geldiğini duydum. Kendisi özel hastadır ve geçirdiği ameliyattan memnun kalmadı,' diyen Zimmermann'ın rencide olmuş bir hali vardı. Yüreğim ağzıma geldi, Kemal'in de beti benzi atmıştı.

'Ha, şu bizim Bay Krähenbühl,' diye eliyle red işareti yaptı Odermatt. 'Kesin derin uykudadır. Daha biraz önce durumunu sordum. Gece hemşiresi, kendisinin gece boyunca rahatsız edilmek istemediğini söyledi.' Odermatt müdürün önüne dikildi. Cerrahinin başhekimini benden en

fazla on santim kadar daha uzundu ama dev gibi görünmeyi beceriyordu. Zimmermann'ın kuyruğunu sıkıştırmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Müdür gittikten sonra Odermatt'ın memnuniyeti sona erdi. 'Yarın görüşürüz,' dedi. Ben ve Kemal arkasından baktık. İçip sarhoş olmamasını umut ediyordum. Ya da ille içecekse, tek başına içmemesini.

Nicole'ü televizyon odasından almaya gittik. Bir geriatri hastasıyla birlikte büyülenmiş gibi ekrana bakıyordu. Birileri ikisinin üstüne battanilyeler örtmüştü. Nicole'ün küçük çizmeleri kaloriferin üstünde duruyordu. Bu manzara bende öyle bir vicdan azabı yarattı ki, bir an için nefes alamadım. O esnada Nicole'ün yanındaki yaşlı kadın kıpırdadı. Üstündeki battanileyi çekince, uyuklamakta olan evsiz ihtiyar görüntülü kadın, birden çok iyi tanıdığım dinç bir yaşlı ebeye dönüştü.

Rahibe Rosa koltuğundan fırladı. 'Biraz Nicole'ün yanında oturdum,' dedi. 'Eskiden yaptığım gibi.' Sesi özlem doluydu. Haiti'de bir çok akşamı beraber geçirmiştik. Nicole'ün yüzünde çikolata izleri vardı, karnı tok ve hayatından memnun görünüyordu. Kızım vedalaşırken Rahibe Rosa'yı öptü. Birazcık durakladım, sonra rahibeye eğildim ve onu sıkıca kucakladım.

Kemal, geceyi personel evindeki minik dairesinde geçirmemizi önerdi. Teklifini minnettarlıkla kabul ettim. Dizlerimizin üstüne kadar kara gömülerek Kemal'in kaldığı yere vardık. Nicole'ü yukarıya taşıdım, koltuğun

altından bir şişirme yatak çıkarıp yatırdım. Nicole, yine derin bir uykuya daldı. Üstümdeki gerginliğin biraz azaldığını hissettim.

Kemal, bir yerlerden birkaç parça peynir artığı ve ekme çıkardı. Masaya koyarken ekmekten takırtukur bir ses duyuldu. Kemal bir bardağın içine yoğurt koydu, bardağı suyla doldurdu, içine biraz tuz attı ve köpürünceye kadar bir çatalla iyice karıştırdı. Bütün bu olan biteni kuşkuyla izliyordum.

‘Nedir o?’ diye sordum.

‘Ayran,’ diye açıkladı. ‘Fakir içeceği. Hatta Türkçe’de bununla ilgili bir tabir var.’

‘Öyle mi?’ dedim. Kemal’e bakarsan, Türkçe’de, her konuyla ilgili bir tabir vardı.

‘Denir ki: Ayranı yok içmeye, tahtirevanla gider... helaya,’ diye açıklamaya koyuldu.

‘Ne demek o?’

‘Kendini birşey sanan insan için söylenir bu laf.’

‘Gösterişçi,’ dedim esneyerek. ‘Bizim Müdür Zimmermann gibi.’

Bir müddet sadece çiğneme seslerimiz geliyordu kulağa. ‘Aynı Zimmermann gibi,’ diyerek güldü Kemal. ‘Ha sahi, sence de şu küçültülmüş kafa ona benzemiyor mu?’

Yine esnedim. ‘Şimdi sen öyle deyince... herhalde dünyadaki bütün müdürler kurutulmuş kafaya benziyor,’ diye uykulu uykulu mırıldandım.

Kemal derin düşüncelere dalmış, ayranını yudumluyordu. ‘Sahi, sen o şapka kutusunu nereye koydun?’ diye sorduğunda oturduğum yerde uyumaya başlamıştım.

Kafamdan aşıya bir kova buzlu su dökmüşler gibi bir anda ayıldım. 'Onu sen tekrar ambulansa bırakmadın mı?' diye bağırdım.

'Hayır, ben onu sana vermiştim!' Kemal ile bakiştık. O zaman kutu park yerinde kalmıştı. Bir metre karın altında gömülü. Tek kelime etmeden ayağa kalktık, sudan yumuşamış ayakkabılarımızı ve ceketlerimizi giydik. Nicole'ün uyuduğuna emin olmak için baktım. Gelmiş geçmiş en yeteneksiz anne olduğumu o uzun günde bilmem kaçınıcı kez düşündüm. Kemal ile birlikte evden çıktık.

Bir saat aradıktan sonra pes ettik. Kesinlikle ümitsiz bir vakaydı. Ambülansı nereye park etmiş olduğumuzu bile hatırlamıyorduk. Sıradan bir karton kutusu olmuş olsaydı fazla sorun olmazdı herhalde. Kutu şansımıza karda parçalanır giderdi ve karlar eridiği zaman da birileri, çürümüş bir hayvan leşine benzeyen iğrenç nesneyi alır, çöpe atardı. Ne yazık ki Rahibe Rosa'nın şapka kutusu su geçirmez sert plastiktendi. Haiti'den gelirken uzun yolculuk esnasında kaybolmasın diye, kutunun üstüne suya dayanıklı keçe kalemle ismimi yazmıştım bir de. İçinde ne olduğuna bakmadan önce yapmıştım bunu.

Kemal beni birden kenara çekti. Bize doğru gelen bir adamı işaret etti. Müdür Zimmermann'ı seçtim loş ışıkta. O anda bir o eksikti. Bir meşe ağacının gölgesine gizlendik. Zimmermann gittikçe yaklaşıyordu. Sonunda bir arabanın önünde durdu. Bagajı açtı ve bir kürek çıkardı. Üç metre kadar önümüzde kara gömülmüş spor arabasını kurtarmak için çalışmaya başladı.

Kaza kaza bitiremiyordu adam aracın üstündeki kar tepesini. Kemal'in evinde tek başına uyumakta olan Nicole'ü düşündüm, sonra, 'Aşırı üşümeden dolayı insan düşük yapabilir mi ve donmuş ayak parmaklarımı acaba kesmek zorunda kalırlar mı,' diye geçti aklımdan. 'Neden saklanıyoruz ki?' diye vızıldadım Kemal'e. Omuz silkti. Birdenbire ortaya çıkmamız tuhaf kaçırdı ama artık umurumda değildi.

'Zaten artık sonuna geldi gibi,' dedi Kemal. O anda Zimmermann'ın küreği sert bir şeye çarptı. Adam durakladı, sonra o malum kutuyu yerden aldı. Her tarafını evirdi, çevirdi, sokak lambasının ışığında yazımı okumaya çalıştı. Ben felç geçirmiş gibi duruyordum. Bir an sonra adam yerden bitme arabasıyla basıp gitmişti bile. Şapka kutusu da yanında."

Bölüm 6

Bayan S.

Agnes ile terapi seansımız bittikten sonra eve gittim. Bitkindim, içimi ısıtacak bir banyo, çay ve sıcak lambanın altındaki şezlongumu hayal ediyordum. Evimin kapısını açınca, buz gibi bir hava esintisi karşıladı beni. Elektriğin kesik olduğunu tamamen unutmuştum. Bir mucize beklentisiyle mutfağa koştum. Belki ben yokken kahve makinesi kendine gelmişti. Ama gelmemişti, buna karşılık evin içindeki kutup soğuşuna rağmen buzdolabı çözülmüştü. Mutfağın yerindeki fayanslara et renginde bir su birikintisi yayılmıştı. Bir müddet aradıktan sonra sigorta kutusunu buldum. Kutuyu açınca, bütün sigortaların yanmış olduğunu gördüm. Gerald olsa, bu durumda ne yapılması gerektiğini bilirdi. Soğuk mutfak zemininde bir köşeye çömeldim. Beni teselli edecek kimse gelmedi yine. Bir müddet sonra, Gerald'ın da dumanı çıkan sigortalardan anlamadığını hatırladım. O olsa mutfak zemininde oturup ağlamak yerine, bir usta çağırırdı. Et rengindeki su birikintisi bana kadar gelmeden tekrar ayağa kalktım. Bir elektrikçi çağırmadan önce, kenevir plantajının ortadan kalkması gerekiyordu. Benjamin'e telefon ettim.

“Aman Tanrım! Derhal geliyorum,” diye bağırdı ve telefonu kapadı. Benim için bu denli sarsılmış olması bir iki saniye içimi ısıttı; sonra üzüntüsünün benimle ilgili olmadığı aklıma geldi. Yirmi dakika sonra Benjamin elinde bir takım çantasıyla kapıda dikiliyordu. Sağa sola endişe yüklü bakışlar fırlattı. “Kocanızın avukat olduğunu okudum kapıda,” dedi kuşkuyla.

“Kendisi seyahatte,” diyerek sakinleştirdim onu.

Benjamin, evin içinde şapır şupur yürüyerek et suyunu her yere eşit olarak dağıttı. Bozuk sigortaları ve ampulleri dikkatle değiştirdi ve uzatma kabloları taktı.

“Elektrik farklı prizlerden gelsin, sigortalar tekrar yanmasın diye yapıyorum bunu,” diye ampulü sönmüş ve pili bitmiş psikoterapistine açıklamada bulundu. İş bitince bir şalteri kaldırdı. Evin elektroniği vızıldadı ve tekrar canlandı.

Benjamin’e bir bitki çayı yaptım, kendime de içine efervesan bir grip ilacı koyduğum bir bardak sıcak su hazırladım. Lambaların altına keyifle yerleştik.

“Yani kocanız uzun bir müddet için mi seyahate çıktı dediniz?” diye sordu. İnsan hastalarını eve çaya davet ederse olacağı budur. Yüz ver deliye... Öte yanda, ben de normalde hastalarımın kenevir plantajına bakmıyorum. Yani Benjamin’e özel bir vaka denilebilirdi.

Ben yanıt vermeyince, “Merakımdan değil,” diye devam etti Benjamin. “Bunun yüzünden.” Bitkilerin olduğu yöne doğru işaret etti. “Bir avukat, kenevir ekimine sizin ve benim gibi esnek

bir gözle bakmayabilir. Şimdi aniden eve gelirse ne olur?”

“Biz ayrı yaşıyoruz,” dedim mümkün olduğunca kayıtsızca. Benjamin bu arada çayını bitirmişti. Gerald’ın isminin kapımda öyleyse hâlâ ne aradığını sormasına fırsat vermeden, bardağı elinden kaptım. “Yardıma teşekkürler,” diyerek ayağa kalktım.

“Benim için zevkti. Para vermeniz gerekmez.”

“Öyle bir niyetim yoktu zaten,” dedim döşemedeki et suyu renkli ayakkabı izlerine ters ters bakarak.

Benjamin gittikten, ev ve ben temizlendikten sonra bir örtünün altına sarılarak yine lambanın altına oturdum. Sıcağa rağmen titremem bir müddet daha sürdü ama ilaçlar etkisini yavaş yavaş gösteriyor gibiydi. Agnes’in hasta dosyasını muayenehaneden eve getirmiştim. Açtım ve okumaya başladım. Onun için kaygılanıyordum. Çok endişeli görünüyordu. Hesapta olmadan hamile kalmıştı ve panik içindeydi. Buraya kadar anlamıştım. Ama hikayesi sonra karışıyordu. Psikopat olabileceği konusundaki eski şüphelerim tekrar uyanmıştı. Aklımdan, muayenehanedeki son görüşmemizi geçirmeye başladım. Agnes, Peter Odermatt’a akıl danıştığında, cerrahın tepkisi hiç beklenmedik bir şekilde olmuştu anlattığına göre.

“Nasıl beklenmedik?” diye sormuştum hemen.

Agnes bir an duraklamış ve sonra, “Cesetleri yok etti. Sonra da, zannediyorum, Müdür Zimmermann’a bir şeyler etti. Ya öyle, ya da..., asıl suçlu olan benim. Herşey benim yüzümden.

Şu veya bu nedenle, müdürün kafası şimdi allakbullak.”

Soran bir bakışla süzmüştüm onu. Agnes bakışıma belirsiz bir yanıt vermişti. “Zimmermann adeta ... bir Voodoo büyüsü etkisindeymiş gibi davranıyor,” demişti.

“Nasıl yani? Bir başhekim neden voodoo büyüsü yapsın ki? Hem de nasıl yapsın? Agnes’in kendi kendini suçlaması konusuna hiç girmemiştım. Her felaketten kendini sorumlu tutma gibi bir meyili vardı.

“Bu noktada biraz gerilere gitmem lazım.”

“Buyrun,” diye rica etmişim.

“Oldukça gerilere gitmem gerek...,” demişti. Tamam anlamında başımı sallamışım. Yapacak önemli bir işim yoktu. Agnes’in kendine has anlatma tarzını dinleyeceğim diye seviniyordum, özlemişim onu dinlemeyi açıkçası. Bunun psikoterapiyle ne ilgisi var diye kendime soruyordum bir yandan da. Agnes, benimle konuşmanın ona iyi geldiğini bana temin ediyordu; bense, onu zorla psikiyatri kliniğine yatırmam gerekli mi diye karar vermeye çalışıyordum.

Agnes hafifçe öksürmüştü, dimdik oturmuş, yüzünü kıvrırmıştı. Sonra, kalın, buğulu bir sesle anlatmaya başlamıştı.

Peter Odermatt

“Benim adım Peter Odermatt. Aynı babamın adı gibi. İsmimiz, alyanaklı, sarı saçlı ve sakallı, tipik bir İsviçreli çağrışımı yapıyor. Yalnız benim durumumda, ‘Cuk diye oturmuş,’ tabiri kendim ve ismim arasındaki ilişkiyi oldukça iyi betimliyor. Büyüdüğüm yerde, benden başka kimsenin teni koyu esmer, saçları kuzguni siyah, gözleri kahve çekirdeği renginde değildi. Çünkü ben, küçükken evlat edinilmişim.

Aileme nasıl gelmiş olduğumun hikayesi aşağı yukarı şöyleydi: Beni evlat edinmiş olan anne-babam, İsviçre’nin kuş ötmez kervan geçmez köylerinden birinde, küçük bir çiftlik sahibiydiler. Cennet gibi güzel, bir o kadar da eylemsiz bir yerde yaşıyorlardı. İneklerin buzağuları oluyor, tavuklar yumurtluyor, elma ve kiraz ağaçları meyvelerin ağırlığından eğiliyorlardı. Herşey gelişip serpilirken tek büyümeyen, annem Elsa’nın karnıydı.

Üç yıllık evlilikten sonra çocukları olmayan anne-babam doktora danışmışlar. Doktor, çabalarına devam etmelerini önermiş. Aradan bir yıl daha geçtikten sonra ebeveynim yeniden doktorun kapısını çalmışlar. Doktor bu sefer, muhtemelen babamın gençken geçirdiği kabakulak yüzünden çocuk olmadığını söylemiş.

Delikanlıyken yaptığı genelev ziyaretinin doktorun kulağına gelmiş olduğunu sanan babam, yelken kulakları kıpkırmızı kesilmiş durumda kaçmış doktorun muayenehanesinden.

Birkaç ay sonra, kapkaranlık bir kış akşamında, kapıları çalınmış. Annem kapıyı açınca, eşikte duran doktoru görmüş. Hikayenin değişik versiyonlarına bağlı olarak, doktorun elinde ya bir bohça ya da kolunda bir ekmek sepeti varmış. Annemle babam adamı içeriye davet etmişler. Oturma odasına girince, doktor bohçadan ya da ekmek sepetinden minicik bir çocuk çıkarmış. Bu çocuğu evinin kapısının önünde bulduğunu söylemiş. Annemin, iri gözlü cılız bebeğe, yani bendenize, hemen kanı ısınmış. Doktor, büyüyünce harika bir çiftçi çocuğu olacağımı, ten rengimin de açılacağını ileri sürmüştü. Babam, bir şey kafasına uymadığında her zaman yaptığı gibi göbeğini germiş ve çenesini kaşımış bir süre. Kararsızmış. Bence haklıydı adam. Babamın lâğım borusu gibi kalın kolları ve çığ küreği gibi kocaman elleri vardı. Çelimsiz bebek, bu pençelerden birinin içine bezi, kundağı ve örtüleriyle birlikte rahatça sığardı. Fakat babam, genelevden kaptığı kabakulağı ve karısının bunu öğrendiğinde yaşamış olduğu öfkeyi düşünmüştü. Kendi hatası yüzünden, asla doğmayacak olan çakı gibi oğlunu, küçük Peter'i, de düşünmüştü. Kafasından bütün bunlar geçerken bir müddet hiç sesini çıkarmamış.

'Peki, istemiyorsanız...,' diye içini çekmiş doktor. Omuz silkmiş ve ayağa kalkmış. 'O zaman bu çocuğu yetimler yurduna veririm.'

Babam düşüncelele dalmışken, annem benim ağzıma yulaf lapası tikiştıırıyormuş. Ben müstakbel babama dişsiz ağzım kulaklarımda, albeniyle gülümsemişim. Ardından da güzelce bir geçirmişim. Babam, 'Şerefe,' diye seslenmiş ve cömertçe likör doldurmuş kadehlere. Birkaç kadeh sonra, gecenin oldukça geç bir saatinde doktoru, eline fırından taze çıkmış bir ekmekle uğurlamışlar.

Ebeveynimin beni bir somun ekmekle değiş tokuş ettikleri bu geceden kısa bir müddet sonra, annemin karnı şişmeye başlamış. Çiftliğe gelişimin üstünden 9 ay gibi bir zaman geçtikten sonra, ikiz kardeşlerim Dario ve Max doğmuşlar. Altı yıl sonra da Anna katılmıştı bize.

Annem ve babam uysal insanlardı. Beni tekrar iade etmek akıllarından geçmemiştir sanıyorum. Doktor, Odermatt'lardaki beklenmedik çocuk bereketi karşısında herhalde mahcup olmuştur. Oysa babam ailesiyle gurur duyuyordu. Bazen annemi dürter, çocuk sürüsünü göstererek, muziplikle, 'Kabakulak ha!' derdi. O zamanlarda annem kıkır kıkır güler ve yanakları kızarırdı.

Yıllar geçmiş, ne tenimin rengi açılmış ne de fazla semizleştim. Erkek kardeşleriminse saman sarısı saçları, ağaç gövdesi gibi bedenleri vardı. Köyde birileri arkamdan 'piç' veya 'zenci' diye bağırdıklarında, ikizler olayı benim adıma hallediyorlardı. Köy halkı bize saygıyla 'şempanze ve goriller' lakabını vermişti.

Sıska kol ve bacaklarımla çiftlikte bir işe yaramasam da, kardeşlerim Dario, Max ve Anna veya çoban köpeğimiz Felix gibi aileye ait olduğumu biliyordum. Hatta ikizler ve ben aynı

gün doğum günü kutluyorduk. İkizler 12 Ağustos 1951 günü dünyaya gelmişlerdi. Beni kaydettirmeyi ihmal eden babam, ikizler doğduktan sonra artık yavaş yavaş belediyeye gitme zamanı geldi diye düşünmüş olacak. Üçümüzü aynı gün aile cüzdanına kaydeden memur, benim doğum tarihimin 12 Ağustos 1950 olduğuna karar vermiş.

Kendimi bildim bileli, nereden geldiğim sorusu bana ızdırap veriyordu. Sanki ayağımın altında, ayakkabıyı defalarca sallasam da atıp kurtulamadığım minicik bir taş vardı. Her çocuk gibi, ben de bir ara, aynada gördüğüm yüzün bana ait olduğunu anlamıştım. İyice ovalasam bile, ailemin pembe yanaklı diğer fertleri ile benim yüzüm arasında ortak bir şeyler olmadığını fark etmem ve sorular sormam biraz daha uzun sürmüştü. Ama ne kadar sorsam da, doğru dürüst yanıt alamıyordum. Bu konu açıldığında, annem ve babam hafıza kaybına uğramışa dönüyorlar, özellikle, beni kapısının önünde bulmuş olduğunu söyleyen doktora değindiğimde, bellekleri iyice bulanıyordu. Ayrıca, hikayeyi her seferinde biraz farklı anlatıyorlardı. Sahip olduğum az bilgiyi yıllar içinde ağızlarından cımbızla çekmiştim. Doktorun benim hakkımda bir şeyler bildiğinden emindim. Bizim köy, bir ucundan bağırsan öbür ucundan duyulan, kaşık kadar bir yerd. Kim, hiç kimsenin dikkatini çekmeden, buz gibi bir kış gününde kucağında bir bebekle ortalıkta dolanıp da, onu doktorun kapısının önüne koyabilirdi? Doktor o akşam anne ve babamın evinde uzunca oturmuş, birkaç kadeh içki itmişti. Ve konuşmuştu kesin. Babamın

kendi yaptığı likörlerden bir iki tek attıktan sonra herkesin çenesi açılırdı.

Annem ve babamla bu konuda yaptığım konuşmanın akışı hep aynı olurdu. Doktorla babamın neler konuştuğunu anneme sorduğumda: 'O iki içki kafadarıyla ilgilenmedim ben,' diye yanıt alırdım.

'Doktorun adı neydi?' diye üstüne giderdim. Omuz silkerdi.

'Hiçbir doktor fazla kalamazdı bizim buralarda. Gelirler, kısa bir müddet sonra giderlerdi, hepsine 'Doktor Bey' derdik.'

'Ne anlattıydı doktor?' Yine omuz silkerdi.

'Hikayeler. Ama senin hakkında değil.'

'Ne tür hikayeler?' diye bu sefer babama sorardım.

Alnını kırıştırır, sanki düşünürken zorlanır gibi yapardı, sonra da gülerek, 'Tek aklımda kalmış olan, kolunun altındaki ekmek somunuyla kapıdan yalpalayarak dışarıya çıkarken, 'Kahrolsun Franco!' diye basbas bağırması.'

Bildiğim kadarıyla Franco, İspanya'da bir diktatördü. İki adam o gece burunlarının ucunda yulaf lapası tıkinan bendenizin hakkında değil de, Franco denen adamın hakkında konuşmuşlardı. Sanki her gün kapının önünde küçük bir bebek bulurlarmışcasına. Bu hikayede bir tuhaflık vardı, bunu seziyordum.

Bir seferinde annem, 'Doktor, İspanya İç Savaşı'yla ilgili bir şeyler anlatmıştı,' demişti.

'İspanyol muydu?' diye sormuştum derhal.

Annem, 'Tabii ki değildi, nereden çıktı bu soru?' diye gülmüştü.

Annem, konuyu kapatmak istediğinde saçlarımı okşar, acaba onun oğlu olmaktan hoşlanmıyor muyum diye sorardı. O zaman artık soru sormayı bırakırdım. Fakat... Doktor benim hakkımda bir şey biliyor olmalıydı. Herhangi bir şey!

Doktorun izini arayıp bulma fikri bende saplantı haline gelmişti.

Erkek kardeşlerim ve ben, öz anne ve babam hakkında durmadan teori geliştiriyoorduk. Max'ın en sevdiği teori, Kızılderililer'den veya maymunlardan, Dario'nunki ise çingenelerden veya uzaylılardan geldiğimdi. Yaşım ilerledikçe, doktorun babam olduğuna inanmaya başlamıştım. Onun bir İspanyol asilzadesi olduğunu hayal ediyordum. Orta boylu, esmer tenli, siyah saçlı ve gözlü, yüzünde ise bir yara izi olan. Aşağı yukarı Zorro tipinde.

Günlerden bir gün, çekmecelerden birinde sararmış bir gazete parçası bulunca, teorim tepetaklak oldu. Yerel gazeteden kesilmiş bir küpürdü bu; el sıkışan iki adamın fotoğrafını gösteriyordu. Altında: 'Sevgili doktorumuz Dario Steiner (solda) bizi terk ediyor. Belediye başkanı (sağda) Max Affolter. Bay Doktor Steiner'e, Fas'taki müstakbel iş yerinde başarılar diliyoruz,' yazılıydı. Fotoğrafın en kenarında, babamın gençlik halinin yarısı görünüyordu; muhtemelen anne ve babam gazete sayfasını bu yüzden saklamışlardı. Üst tarafta bir tarih okunuyordu: 10 Ekim 1956.

Kalbim deli gibi çarpıyordu. Doktorla ilgili ilk bilgi gelip bulmuştu beni. Ama bu adam kesinlikle benim babam değildi.

Gazete parçasını cebime soktum ve kardeşlerimi aramaya gittim. Üçümüz yalnız kalıp konuşuncaya kadar bir müddet sabretmemiz gerekti. O gün doğum günümüzdü ve ev komşularla doluydu. İkizler on bir olmuştu ben de on iki. Sabırsızlıkla Dario'yu dışarıya çektim. Max, elinde dev doğum günü pastasından bir parça ve omuzlarında Anna ile arkamızdan koşturdu. Diz boyu çimlerin içine oturduk. Heyecanla eski gazete parçasını açtım. Dario, gazeteye bir göz attıktan sonra, 'Köşede duran babam mı?' diye sordu.

Max, resmin altındaki yazıyı okudu ve hayretle, 'Bu adamlarla isimlerimiz aynı: Dario ve Max!' dedi.

'Anlamıyor musunuz, doktor bu!' diye bağırdım sabırsızca.

Dario şaşkın şaşkın sordu: 'Ne var ki bunda? İyi işte, değil mi?'

'Ama bu adam bana bir zerre bile benzemiyor,' dedim yıkılmış bir halde. Doktor en az babam kadar uzun boylu ve onun gibi de sarışındı. Yara izi yerine, gösterişli bir bıyık süslüyordu yüzünü.

Max gazeteyi elimden kaptı ve resme daha dikkatli baktı. Sonra, 'Bak oğlum, sana bir şey söylemem lazım,' dedi vakur bir havayla. Çikolatalı parmağıyla göğsüme dokundu: 'Sen, bir doktorla, yumuşacık tüylü bir dişi şempanze arasındaki tutkunun meyvasısın.'

Kardeşimin üstüne yürüdüm. Max hiç istifini bozmadan yere çakılmış gibi duruyordu. Kolunu uzatıp beni tuttu. Ben havada çırpınırken Anna Max'ın saçlarına sıkıca tutunmuş, sevinç

çığıllıkları atıyor, çoban köpeği Felix ise kuyruk sallayarak bizi kışkırtıyordu. Dario ikizini arkadan yakaladı ve hepimiz gülerек yere serildik.

‘Demek ki doktor 1956’ya kadar burada yaşamış ve ismi Dario imiş,’ dedim tekrar normal nefes almaya başladığımızda. ‘Bizimkiler adamın adını unutmuş olamazlar! Bu hikayede bir tuhafılık var! Doktor benim öz anne babamı tanıyor olmalı!’ Sesim heyecandan çatallaşmıştı. Son zamanlarda bu sık sık geliyordu başıma. Babam, bunun artık erkek olmamla ilgili olduğunu söylüyordu. Ne demek istediğini seziyor ama yine de sesimin bu yüzden niye böyle cırtlaklaştığına anlam veremiyordum. Muhtemelen bu da benim her zamanki talihsizliğimdendi. Anna, beni teselli etmek için küçük elini elime uzattı, sonra yine Max’ın omuzlarına tırmandı.

Max aniden alnına vurarak, ‘İnanamıyorum,’ diye bağırdı. ‘Bu şişko herifin adını vermişler bana.’

‘En zayıf hayal güçlü anne ve babanın çocukları olarak ödül alacağız,’ diye alay etti Dario.

Max, sesini kalınlaştırıp son derece ciddi bir tavırla, ‘Merhaba beyler, isminiz neydi? Theobald ve Godebert mi? Ben de ikizlerime bu isimleri verebilir miyim? Ailede zaten iki tane Peter Odermatt var. Ve hepsi için aynı doğum gününü kaydeder misiniz?’ dedi. Anna gülmekten neredeyse Max’ın omuzlarından düşecekti.

O gün, yaz tatilinin son günüydü. Ertesi günden itibaren, Zürih’teki okula gidecektim. Evden o kadar uzağa gitmek düşüncesi beni ürkütüyordu. Herkes gibi yakınlardaki ortaokula

gitmek için yalvarmalarımı babam duymak bile istemiyordu. Bu yüzden öğretmenle de kavga etmiş ve dik kafalılığı sayesinde kazanmıştı. 'Benim Peter'im yüksek tahsil yapacak. Çünkü o kafası çalışan bir çocuk,' demişti. Öğretmen aynı fikirde değildi ama yapabileceği bir şey yoktu. Bir yıl sonra ikizler ilkokulu bitirecekler, küçük Anna da okula başlayacaktı. Babam, kız kardeşimizi komşu köyün okuluna göndereceğini söyleyerek tehdit etmişti öğretmeni. Bu da, bizim köy okulunun sonu olurdu, çünkü en az on iki öğrenci gerekiyordu okulun devamı için. Sanırım, Anna da tüm ilkokul hayatı boyunca öğretmeni okuldan ayrılmayla tehdit ederek çok keyifli bir zaman geçirdi.

'Bir düşünsenize,' diyerek tekrar konuya girdim. 'Anne-babamız çiftlikte her sığırın şeceresini biliyor. Beni nerede bulduğunu doktora sormuş olmaları lazım. Babam, Felix'in büyük büyük babasının adını bile biliyor.' Köpeğimiz Felix'in kocaman kafasını okşadım.

Max, 'Bu pek zor değil, onun adı da Felix'ti,' dedi.

'Kulaklarını sivriltilip dikkat etseydin o akşam, ağzına yulaf lapası tıktıracağına,' dedi Dario.

'Ve de geçirmeseydin,' diye ekledi Max. Ve yüksek sesle geçirdi. Anna bu sefer gerçekten gülerken Max'ın omuzlarından yere düştü.

Artık elimde bir isim, bir resim ve bir yer vardı: Fas. Bunların birbirleriyle aralarında nasıl bir ilişki olduğunu bilmiyordum.

Ertesi gün Zürih'te okul hayatım başladı. Korktuğum kadar kötü değildi. Sınıfımda iki İtalyan oğlan ve bir İspanyol kız vardı. Üçü de

neredeysen benim kadar esmerdi, kimse umursamıyordu bunu. İspanyol kızın adı İsabella idi.”

Bölüm 7

Bayan S.

Agnes cerrah Peter Odermatt'ın çocukluk hikayesini anlatırken, seansımız çabucacık geçmişti. Hamileliğinden ve kafasına takılan başka konulardan hiç bahsetmiyordu Agnes. Üç gün sonrası için tekrar randevulaştık. O güne kadar evde dinlenmek istiyordum.

Eve gidince ilk iş posta kutuma baktım. Gerald'dan mektup gelmediğini görünce düş kırıklığına uğradım. Derken, buzdolabımın içindekilerini attıktan sonra yiyecek bir şeyler almayı unuttuğum aklıma geldi. Karnım guruldayarak içinde votka şişesinden başka bir şey bulunmayan erzak dolabını karıştırdım.

Votka acaba besin maddesi sayılır mı düşüncelerine dalmıştım ki, telefon çaldı. Bayan Meier arıyordu. Acilen postaya yetişmesi gereken bir raporu imzalamayı unutmuşum. Yarın rahatsız edilmeden güzelce uyuyabilmem için, acaba mektubu şimdi getirebilir mi diye soruyordu.

“Memnuniyetle,” dedim. “Bu arada, Bayan Meier, evde yiyecek bir şeyiniz var mı?”

On dakika sonra Bayan Meier elinde tek bir paket hazır çorbayla geldi.

“Kilo vermeye çalışıyorum,” diyerek özür diledi.

On yılı aşkın bir zamandır hemen hemen her gün görüştüğümüz halde, birbirimize pek ev ziyareti yapmış değildik. Belki de tam da o yüzden. Yıpranmış, kahverengi bir hırka giyip binmişti arabasına. Benim üstümde de pijama pantolonu ve eski giysi toplama torbasından geri çıkardığım, Gerald’ın keçeleşmiş kazaklarından biri vardı. Bir tencerede su kaynattım ve çorba tozunu içinde erittim. Bayan Meier, okuma gözlüğü burnunun ucunda, kolunu uzatmış, kaç kalori alacağımızı okumaya çalışıyordu.

Belediye aş evindeki iki evsiz gibi kaşıkladık çorbayı. “Gerald mı buradaydı?” diye sordu Bayan Meier öylesine.

“Hayır! Niye gelsin ki?” dedim alıngan bir tavırla. Bayan Meier’in, Gerald tatlı diliyle sorduğunda onu derhal yatağıma alabileceğimi düşündüğünü biliyordum.

“Sanki onun traş losyonu burnuma geldi,” dedi Bayan Meier omuz silkerek.

Elimde olmadan burnumu avcı köpeği gibi havaya diktim. Nezleden hiçbir koku alamıyordum. Zaten kenevir aroması tüm kokuları bastırıyordu.

Yatmadan önce, yarı korkuyla, yarı arzuyla titreyerek elbise dolabının içine ve yatağın altına baktım. Olur ya, Gerald belki bana sürpriz yapmak için bir yerlere saklanmıştı...

Ertesi seansta Agnes, sağlığıyla ilgili sorularımı duymamazlığa gelmiş, Odermatt’ın hikayesine

son seansta bıraktığı yerden devam ediyordu. Elbette şahsen Peter Odermatt olarak anlatıyordu.

Peter Odermatt

“İsabella, annesi ve babası, birkaç hizmetçileriyle saray gibi bir evde yaşıyorlardı. İlkten, Zürih’te herkesin evi öyledir sanmıştım ama sonra, evi görünce ağız bir karış açık etrafına bakınanın tek ben olmadığımı fark etmiştim. İsabella, İspanyolca sınıfından dört kişiyi evlerine ders çalışmaya davet etmişti. Biz dört çocuk, evin girişinde dikiliyor, çekingenlikten yerimizden kıpırdamıyorduk. İsabella bizi ite kaka evin içine sokarken bile koyun sürüsü gibi dipdibe yürüyorduk. Sonunda, iki hizmetçi kızın bizi aşağılayan bakışları altında, maundan yapılmış helezon merdiveni çıkararak üst kata vardık.

İsabella’nın ecdatları, duvarda asılı portrelerinden, uzun burunlarının üstünden aşağıya, bize bakıyorlardı. Bu kadar çirkin insanlardan İsabella gibi bir kızın nasıl çıktığını soruyordum kendime. Çünkü İsabella siyah saç örgüleri, pembe tırnakları, minicik, hafif yelken kulaklarıyla güzel bir kızdı. Aynı benim gibi. Kulakları yani, gerisi değil. Gülümsediği zaman gamzeler oluşuyordu yanaklarında. Güldüğü zaman da, üst ön dişlerinin biraz önde olduğu

görünüyordu. Bu benim hoşuma gidiyordu ama o mahcup oluyor ve dudaklarını kapalı tutarak gülmeye çalışıyordu. Bu da hoşuma gidiyordu.

Bütün bu ecdat portreleri arasında birdenbire tanıdığım bir adamın fotoğrafını keşfettim. Bu adam, doktorun anne-babama anlattığı diktatör Franco idi. Ben bu resmi, okul kütüphanesindeki bir kitapta görmüştüm. Afallamış bir halde İsabella'yı kolundan çekip, Franco ile akraba olup olmadığını sordum. Güldü. Yok canım, akraba değildi ama babası General Franco'ya çok hayrandı. İsabella'nın evinde, birkaç kadeh likörden sonra kimsenin 'Kahrolsun Franco!' diye gürlediğini zaten gözümün önüne getiremiyordum.

Hâlâ, gerçek anne ve babamın İspanyol olduğununa inanıyordum. Bundan dolayı, İspanyolca'yı seçmeli ders olarak almıştım. İsabella'nın anne ve babası, benimle sanki aptal bir köylü çocuğuymuşum gibi özellikle yavaş konuşuyorlardı. Kendilerinin, asalet alameti olan peltek konuşmalarından baştan pek bir şey anlayamıyordum ama kısa zamanda ona da alışmıştım.

İsabella, bana ilk defa yemeğe kalmamı önerdiğinde, durum tam bir felaketti. Uymam gereken o kadar çok kural vardı ki! Huzursuzluktan terliyor, hangi tarafa bakacağımı bilemiyordum.

İsabella'nın babasına 'siz,' diye hitap ettiğini daha önce de fark etmiştim. Ama işin tuhafı, anne ve babası da birbirlerine 'siz' diyorlardı. Yemeği servis eden kibirli hizmetçi kız, her an çatala başımı kaşıyacağımı veya başka bir

münasebetsizlik yapacağı mı bekliyor gibiydi. Gözlerim çaresizce İsabella'yı aramıştı. Dişlerinin ön tarafına bir dilim domates sıkıştırmış, masanın öbür ucundan bana delice sırtıyor, üstüne üstlük de şaşı bakıyordu. Gülerken içecek genzime kaçmış, boğulurcasına öksürük nöbeti geçirmiştim. İsabella'nın anne ve babası sırf fazla kibar olduklarından beni o akşam derhal kapının önüne koymamışlardı. Kapı dışarı edilişim bir kaç yıl sonra, İsabella ile odada yalnızken sadece ders çalışmadığımız fark edilince olmuştu.

Benim uzun okul yolum çözülmemiş bir sorundu. Akşamları okuldan döndüğümde, ikizleri yatmak üzere, kız kardeşimi de saatlerdir uykuda buluyordum. Çiftlik sakinlerinin tavuklarla yatıp kalkmasından kaynaklanmıyordu bu durum sadece. Ben, okulla ev arasında günde dört saat harcıyordum. Babam, efsanevi inadı sayesinde bu konudan sürekli sıyrılıveriyordu. Tüm yaz boyunca, gizemli bir tavır takınarak, 'Çaresine bakılacak,' diye iddia etmişti. Babamın, 'Çaresine bakılacak' lâfını vurgulama tarzı, bende tepeden tırnağa ürpertiler yaratıyordu. Elimde değildi. Bebek yaşta boş bir süt şişesi misali kapı önüne bırakılmış bir insan olarak işkilleniyordum bu tür sözlerden.

Okulun ilk haftası sona erdiğinde hayatımda olmadığı kadar yorgundum. Akşam yemeği esnasında oturduğum sandalyede yavaş yavaş kaymaya başlamış, masanın altında gözden kaybolmuşum. Köpeğimiz Felix'in yanında çöreklenmiş, uykuya dalmadan önce annemle babamın arasında patlak veren kavgayı dinliyordum.

'Peter Odermatt, hadi o müthiş çarelerini ifşa et bana,' diyordu annem. Yumruğunu, babamın öne doğru çıkık çenesine indirmemek için kendisini zor tutuyordu besbelli.

'Onu Aşkım'a bırakalım,' diye yanıt geldi babamdan.

'Aşkım?' diye sordum kendime sessizce.

'Aşkım?' diye bağırdı annem. Sesinden belliydi kulaklarına inanamadığı. Hatta Felix bile kafasını uzatıp ulumaya başladı.

Sonradan anlaşıldığı üzere, 'Aşkım' hafta arası evinde kalmam istenen uzak bir kadın akrabaydı. Max, 'Aşkım'ın' babamızın kuması olduğunu iddia ediyordu. (Aslında, Max, kuması değil de koması demişti ama anlamıştım ne demek istediğini). O kadından şimdiden nefret ediyordum.

Pazartesi akşamı babam beni okuldan aldı. Yanında küçük bir bavul vardı. Küften dökülen, merdiven sahanlığı kedi çışı kokan bir binaya girdik. Babam zile basarken, Aşkım'dan hoşlanacağımı söyledi. Protesto ettiğimi bildirmek üzere kollarımı kavuşturup, gözlerimi devirdim. Kapı açılınca ayrıca ağızım karış boyu açıldı.

Babam, 'Aşkım!' diye bağırarak, kapı girişinde duran minicik kadını kucakladı. Babamın pençeleri arasında ezilen kadın, birkaç kez kırıştırılmış ve tekrar kullanılmış bir kese kağıdına benziyordu. Çenesinin her iki tarafında yanacıkları bir çift çorap gibi sarkıyor, ağız da içeriye doğru bükülmüş bir tütün kesesini anımsatıyordu. 'Aşkım' o kadar yaşlıydı ki, kendisi de her sabah uyandığında hâlâ yaşıyor olduğuna şaşıyor olmalıydı.

'Peter, bak bu benim büyük teyzem Dorli. Aşkım, bu da benim Peter'im,' diyerek bizi tanıştırdı babam.

Biraz sonra beni, kafası tamamen karışmış yaşlı kadına bırakıp ortadan toz olmuştu babam. Ben mutfak masasında oturmuş, kupkuru bir bisküviyi kemiriyor, gizli gizli de kadını gözetliyordum. Acaba ben de mi ona 'Aşkım' demeliydim?

'Bana Dorli diyebilirsin,' dedi. Sanki düşüncelerimi okumuştı. Mutsuz bir şekilde içimi çektim. 'Veya Dorothea.' Biraz düşündü. 'Dorothea Nine, veya Dorli Nine demeye ne dersin?' Başımı kaldırıp baktığımda muzipçe gülümsüyordu. 'Buldum: Nine!' Tamam anlamında başımı salladım.

Bazı günler, Nine beni mutfağında görünce ürküyor, benim varlığımı hatırlayınca da mahçup mahçup gülüyordu. Hani sanki, nereye koyduğunu unuttuğu takma dişlerini buzdolabında bulmuş gibi. Bazı günler de beni Pepe adında biriyle karıştırıyor, seviniyordu. Fakat sonuç olarak, Nine tatlı bir yaşlı kadındı. O da bir Odermatt'tı ve biz Odermattlar, evlat edinilmiş, hakiki veya evlenerek aileye gelmiş fark etmez, birbirimize bağlıydık.

Zaman içinde, düzenli olarak İsabella'lara misafiriğe gider olmuştum. O da bana Nine gibi Pepe diyordu. Hoşuma gidiyordu bu. Hakkımda ne anlattığını bilmiyorum ama, anne ve babası beni kabullenmiş görünüyordu. Sevilen bir misafirden ziyade, katlanılması gereken bir sıkıntı gibi.

Bir akşam, İsabella'nın babası bana İsviçre kültürü ve tarihi hakkında sorular sormaya başladı. İlk ağızda aklıma gelen bayrak sallama geleneği oldu. Senyor Rodriguez alnını kırıştırdı ve siyah deri ciltli bir defterin içine, benim kem kümlemeden notlar almaya başladı. Kuşkuyla sessizleştim. Yardım istercesine baktım İsabella'ya. Kıpırmızı olmuştu ve gülmek için yanaklarını iç taraftan ısıırıyordu. Akşam olunca ninemden bana akıl vermesini istedim. Yaşlı kadın şakayla alnına vurdu: 'İhtiyacın olan her şey burada sevgili Pepe'cim,' diye kıkırdadı. Ondan sonraki yıllarda, meşe ağacından yapılmış mutfak masasında çok akşamlar geçirdik. Nine anlatıyor, ben de hikayeleri Senyor Rodriguez'e aktarıyordum.

Bana çocukluğunun en amansız kışını anlattı bir keresinde. Açlıktan kırıldıkları o kış, kediler hiçbir iz bırakmadan yok olmuşlar sokaklardan. Kış, yerini güneşsiz bir ilkbahara bıraktığında, kedilerin ardından yuvalarında öten kuşlar boylamış tencereleri. Sonra da, samanın küflendiği, ıslak, soğuk bir yaz gelmiş. Pes edip, yorgan, minder, neleri varsa toparlamış, yola koyulmuşlar. Zaten fazla bir şeyleri de yokmuş. Le Havre limanında New Orleans'a giden vapura binmişler.

Nine'nin babası, Amerika'da şansını ilk önce çiftçilik yaparak, ardından, altın arayıcısı, kaçak içki imalatçısı ve poker oyuncusu olarak denemiş. Nine'nin sayamadığı kadar çok kez de av tüfeği ile kovalanmış. Alacaklılardan diyar diyar kaçarken birçok yeri görmüşler. Ve ondokuzuncu yüzyılın son günlerinde, biraz

birikmiş parayla Amerika'yı terk etip eve dönmüşler.

Nine anlatırken sık sık ipin ucunu kaçıırıyor, şaşkın şaşkın göz kırptırıyor sonra da kendine gülüyordu. Arada, anlaşılabilir oldukça aşağılık bir herif olan Pepe'sinden de bahsediyordu. Nine, seksen yıllık hayatından küçük mozaik taşları sunuyor, ben de onlardan, Isabella'nın babası Senyor Rodriguez için kulağa yönetim raporu gibi kuru gelen olgular yaratıyordum. Nine anlatamayacak kadar yorgun olduğu zamanlar, bisküvi yiyip, televizyonda ne varsa izliyorduk birlikte. Böylelikle dağcılık filmleri ve bilmece şovları da, Nine Dorothea'nın serüvenlerinin yanında Senyor Rodriguez'in siyah ciltli defterinde yerlerini alıyorlardı. Benim atıp tuttuğum öyküleri dinleyen Isabella, 'Babam Franco için casusluk yapıyor. Raporlarındaki saçmalıklar bir gün ortaya çıkarsa ikinizi de kurşuna dizerler,' diyor, ama pek de tasalanmış görünmüyordu.

Lisenin son sınıfında, Isabella ve ben üç ay boyunca kendimizi bir çift olarak ilan ettik. O günlerde, Senyora Rodriguez, pek uygunsuz bir anda, kapıyı tıkkatmadan Isabella'nın odasına girdi. Yaka paça kovuldum evlerinden. Bunun üzerine haftalarca kaçma planları hazırladık. Derken Isabella durup dururken bir misyonu olduğunu keşfetti. Savaş muhabiri olacaktı. Kendisinin uydurduğuna emin olduğum bir kurala göre, savaş muhabirlerinin sevgilileri olamazmış. Beni bu sözlerle ortada bırakıp giderken, 'Sen benim en iyi arkadaşımın, bu sevgiliden de değerli,' diyerek teselli etmeye çalışmıştı.

İsabella'nın beni terk ettiği gece rüyamda, bir ekmek sepetine konmuş bir bebeğin deliler gibi ağladığını gördüm. Uyandığımda, Nine benim için hazırladığı kediotu çayı ile yatağımın kenarında oturuyordu. Uykuya dalmış numarası yapıncaya kadar yanımdan ayrılmadı. Ertesi gün, okula gitmemem konusunda benimle hemfikirdi. Neticede, kırık bir kalbin, bir gripten daha beter olduğunu düşünüyordu. Bir somun taze ekmek ve zeytin getirdi yatağıma. 'İnsanın yüreği kan ağlasa da, bunlarla hayatta kalabilir,' diyordu. 'İnan bana. İspanya'da yaşadığım altı yıl boyunca yaptım bunu.'

Ve Nine nihayet, kalbini bir zamanlar kırıp paramparça etmiş olan kişinin, Pepe'nin, hikayesini anlattı.

'Pepe'nin adı aslında Felipe'ydi. Benim hayatıma arka kapıdan girdi diyebilirim, çünkü o anda evin ön kapısında babam, kandırdığı poker arkadaşlarıyla çatışuyordu. Pepe, 1898 yılında İspanyol-Amerikan Savaşı'na katılmak için Küba'ya gelmiş, Amerika'nın zaferinden kısa bir süre önce ordudan firar etmişti. O malum gün yolu tesadüfen bizim evin önünden geçiyordu. Babamı öfkeli kalabalığın elinden kurtarmak için, arka kapıdan eve dalmıştı. Babam bir kan gölünde yığılıp kalmışken, Pepe pencereden kurşunlar yağdırıyordu. Adamlar sonunda yanlarında getirdikleri katran ve tüylerle uzaklaştılar. O günden sonra Pepe, babamın kumar arkadaşı oldu.'

Nine hikayenin devamını anlatırken eski acıları yeniden yaşar gibiydi. Anlaşılan, siyah gözlü maceracı, bir taraftan kaygısız altın

arayıcılarının paralarını ceplerinden çekerken, bir taraftan da genç kızın kalbini çalmıştı. Dorothea, gebe olduğunu fark ettiği zaman, babası evlensinler diye ortalığı velveleye vermiş, fakat sürekli firarda olduklarından, düğüne fırsat olmamıştı bir türlü.

‘Oğluma José adını koydum. Ama herkes onu Pepe diye çağırıyordu,’ dedi Nine. Çocuk ismi seçme konusunda hayal gücü kıtlığı anlaşılan düşündüğümden daha yaygındı.

‘Babam, Felipe’ye, birlikte İsviçre’ye dönüp bir tavuk çiftliği kurmayı teklif etti. Felipe, geleceğini tavuk üreticisi olarak hayallemiyordu nitekim. New Orleans’tan vapura binip İsviçre’ye döneceğimiz sabah, bavulumun üstünde bir mektup buldum. Müstakbel kocam, Küba Bağımsızlık Savaşı’na katılmaya karar vermişti. Yeni doğmuş oğlumla beraber İspanya’daki ailesinin yanına gidip onu beklememi yazıyordu. Kendisi önce Küba’yı kurtaracaktı.’

‘Felipe’nin dediğini yapmadın, değil mi Nine?’ diye sordum öfkeyle. Nine acı dolu gülümsedi. Birden kendi derdim o kadar büyük görünmedi gözüme. Hiç olmazsa İsabella, hâlâ onun en iyi arkadaşı olduğumu söylemişti.

‘Köyde alay konusu olmaya dayanamazdım,’ dedi Nine mahzun bir edayla. ‘Aileme, Felipe ile İspanya’da buluşacağını söyledim. Felipe’nin ailesi Le Havre limanında bekliyordu. İspanyol asilzadelerine mahsus kibirli tavırlarıyla annemle babamı öyle ürküttüler ki, kızlarının çocuğunu da alıp o yabancılarla gitmesine ses çıkaramadılar.’

Dorothea, Felipe’nin ailesinin yanında altı yıl kalmış, sonunda artık dayanamamış. Ninenin

bakışlarına derin bir hüznün çökmüştü anlatırken. 'Çok büyük bir hata yaptım,' diye mırıldandı. 'Küçük oğlumu İspanya'da bırakıp kaçtım. Ne kadar mutsuz olduğumu duyunca Felipe'nin bana döneceğini sanıyordum. O kadar gençtim ki! Aynı zamanda da aptal! Hemen sonra tekrar döndüm İspanya'ya. Beni yine aranıza alın diye yalvardım. Yahut da çocuğumu verin diye. Boşunaydı. Kimse beni geri istemedi, ne Felipe ne de ailesi. Blöf yapmış ve kaybetmişim.'

Çocuğunu terk eden anneler hakkındaki sert yorumumu kendime saklamaya karar vererek, Nine'nin elini okşadım.

Hikayenin devamını ancak yıllar sonra öğrendim. Çünkü, anılar yakınlaştıkça Nine'nin anlatımı puslanıyor ve eksikleşmeye başlıyordu. Arada uykuya dalıyor, uyandırdığım zaman da, hikayeye kaldığı yerden devam etmek yerine, Vahşi Batı'da barlarda söylediği açık saçık şarkıları tutturuyordu.

Felipe'nin ailesi tarafından reddedilen Nine, aile evine geri dönmüş. Kısa bir müddet sonra da, mahalleden iyi bir genç ile evlenmiş. Bu genç adam daha çocukken

Dorothea'ya abayı yakmış olan büyük amcam Peter Odermatt'mış. Büyük amcam ninemi taparcasına sever ve ona 'Aşkım' dermiş. Bir daha çocuğu olmamış ninemin.

Oğluyla yıllar sonra tekrar karşılaşmış Nine. Oğlu Pepe, pirüpak bir üniformanın içinde, İspanyol asilzadelerine has kibirli, buz gibi soğuk bir tavırla çıkıp gelmiş bir gün. Köyde dolaşıp, İspanyol şivesiyle Dorothea'yı soran genç adamın Dorli'nin gayrimeşru oğlu olduğu

duyulmuş hemen. Oğlu anlaşılan, annesini ne denli aşağıladığını bizzat bildirmeye gelmiş annesinin köyüne. Bu iş hallolduktan sonra, İspanyol ordusundan aldığı görevi yerine getirmek üzere Fas'a gitmiş.

Bunu duyunca aklımdan iki Şey geçti. İlki: 'Rezil herif!', ikincisi: 'Fas?'

Nine'nin, oğlundan yeniden haber alması yine anca yıllar sonra olmuş. Oğlunun ziyaretinin ardından komşuların sonu gelmez dedikodusuna tahammül edemeyince, kocasıyla birlikte köyü terk etmiş. Zürih'te yaşamaya başlamışlar. Günün birinde genç bir doktor çalmış kapılarını. Genç adam, Nine'nin oğluyla, İspanya'da kurtuluş savaşlarının arasında tanışmış olduğunu anlatmış. Pepe, 1936 yılında ordudan kaçmış ve İspanya İç Savaşı'nda General Franco'ya karşı olan tarafta savaşmış. O zamanlar on sekiz yaşında bir ğrenci olan doktor da silah arkadaşıymış Pepe'nin. Birden fazla kez doktorun hayatını kurtarmış Pepe. Ve bir gün bir el bombasına hedef olup hayatını kaybetmiş.

'Oğlunuzun birçok Őeyden pişmanlık duyduğunu biliyorum,' demiş doktor. 'Bunlardan biri, size çektirdiği acı. Diğeride, Fas'taki karısını ve çocuğunu terk etmiş olmasıydı.'

Ninenin oğlu Pepe, genç karısını ve Pepe adındaki -bu kez de Pedro'nun kısaltılmış hali- on yaşındaki oğlunu Fas'ta bırakıp General Franco'ya karşı savaşa katılmış., Nine'nin torunu bahtsız annesiyle, babasız olarak Fas'ta büyümüş. Eli silah tutar tutmaz da, Batı Sahra'daki Bedevilere katılmış. Vaat edilmiş

vatanları için Sahravilerle omuz omuza savaşmış.

Nine, hikayenin bu kısmını, Yaşlılar Evi'ne yerleştikten uzun yıllar sonra anlatmıştı. Oturduğu eski ev yıkılınca, kız kardeşim Anna ile paylaştığım daireye taşınmıştım. İsabella ve ben üniversiteliydik o sıralar. O gazeteci olmak istiyordu, ben de doktor. Hâlâ birbirimizin en iyi arkadaşlarıydık. Daha ötesi değildi ama daha eksigi de değildi.

Uzun bir süre bekledim hikayenin sonunu öğrenmek için. Doktor ve Nine'nin oğluyla benim aramdaki bağlantıyı seziyor fakat aradığım cevaplara ulaşamıyordum. Nine, eski evinden taşındığından beri, sıkça kendi dünyasında kayboluyordu. Bir gün, Yaşlılar Evi'nin bahçesinde otururken, belleğinin her zamanki gibi bulanık olmadığını fark ettim. Kendisine bir kahve getirmemi rica etti. Dilimin ucundaki soruların verdiği gerginlikten bütün vücudum ağrıyordu. Nine'yi sıkıştırmanın faydası olmadığını tecrübeden biliyordum. Onu anılarıyla bağlayan ipler, incecik örümcek ağları gibiydi. Titreyen ellerle bir fincan kahve aldım, yarısından fazlasını getirirken döktüm. Nine sevgiyle gülerken elimi okşadı bir süre.

'Torununa ne oldu, Nine?' diye sordum sonunda. Şaşkınlıkla baktı bana. Sonra bakışı tekrar netleşti.

'Torunum, Fas'ta bir Sahravi kıza aşık olmuş ve kızı hamile bırakmış. Felaketin daniskası!' Nine bana muzipçe göz kırptı. 'Kızın ailesinin bundan tabii ki haberi olmamalıymış. Genç kadın, tahsil yaptığı Marakeş'te, kimseye belli etmeden

bir erkek çocuğu dünyaya getirmiş. Onun adını Rebel-Pepe koymuşlar. Torunum, kendisi ve oğlu için iltica talebinde bulunmak üzere, yeni doğmuş oğlunu alıp bundan yirmi üç yıl önce İsviçre'ye gitmiş.'

Hikayenin tam bu noktasında Nine sessizleşti. Uzun, çok uzun bir zaman ikimiz de tek bir laf etmedik.

'Nine, küçük Rebel-Pepe ne oldu sonra?' diye sordum sonunda.

'Küçük Rebel-Pepe...' Nine hüzünle gülümsedi. 'Bir kedi yavrusundan fazla büyük değildi. Babası onu bana bırakıp gitti.'

Çok sakindim. Gerçekten sanki zaman durmuş gibiydi, dünya artık dönmüyordu adeta. Nine içini çekti. Bekliyordum.

Babam, tüm ecdatları gibi, çocuğunu terk etme ve 'Yaşasın devrim!' diye bağırarak kaçma dürtüsüne kapılmıştı. Almış başını, Fas'a, Sahraviler'e gitmişti. Beni yaşlı ninesinin eline bırakıp tüymüştü.

Nine anlatmaya devam etti: 'Bir keresinde, bebeği yıkarken elimden kaydı, az kalsın boğuluyordu, başka bir sefer de sıcak suyla haşlıyordum neredeyse. Ben yaşlı, parmakları romatizmalı, hiç bir işe yaramayan, çürüğe çıkmış bir kadındım. Yıllar önce beni ziyaret etmiş olan doktoru hatırladım. Bu arada benim köye yerleşmişti. Hayatını oğluma borçluydu. Torunumun çocuğuna iyi bakardı. En azından benden daha iyi... Küçük Rebel-Pepe'yi ona teslim ettim.' Nine gözlerime bakamıyordu. Oturduk ve tek kelime etmedik.

Birdenbire: 'Expósito,' dedi.

'Ne?' dedim kısık bir sesle. 'İspanya'da sıkça duyulan bir soyadı. 'Terk edilmiş' anlamına gelir. Felipe'nin ailesinde, çocukları terk etmek neredeyse bir nevi korunma yöntemiydi.' Nine bir an için düşündü, acı acı gülümsedi sonra da. 'Hatta herhalde izin verilen tek korunma yöntemi.'

Nine ile aramızda geçen bu konuşmadan sonra annemi ve babamı sorguya çektim. Ama onların benden daha az şey bildiği çıktı ortaya. Expósito adı onlara hiçbir şey ifade etmiyordu ve Nine'nin maceralarından da görünürde bihaberdiler. Doktor onlara sadece faşistlere karşı savaştaki silah arkadaşının torunu olduğumu söylemişti. 'Sana anlatmadığım tek şey buydu. Neyse, şimdi her şey yoluna girdi,' dedi babam, memnun mesut. Kendisiyle kan bağımlı olduğu için mutluydu. 'İşe bak! Bizim Peter, Aşkım'ın torununun çocuğuymuş!' diye güldü kafasını sallayarak.

Ninemi bir daha hiç görmedim. Kendisini ziyaretimden bir hafta sonra uykuda öldü."

Bölüm 8

Bayan S.

Muayene odamın kapısını kapadım ve kendimi sandalyeye attım. Her yerim lime lime dökülüyordu. Bayan Meier bu sefer, “Aaa!” bile dememişti bu sabah beni görünce.

Soğuk algınlığım kötü bir öksürüğe dönüşmüştü. Ümit ettiğim gibi dinlenmek yerine, boş evde kendi başıma neredeyse çıldıracaktım. Evden biraz dışarıya çıkıp tekrar geri gelince, elbise dolaplarında Gerald’ı arıyordum her seferinde. Gerald beni terk ettikten sonra, boşanma avukatım, kilitleri değiştirmemi önermişti. “Gecenin bir vaktinde pattadak içeriye girsin mi istersiniz yani?” diye sormuştu bana kafasını sallayarak. Soruyu adil bulmadığım halde gerekeni yapmıştım.

Peter Odermatt’ın hikayesi geceleri aklımdan geçiyordu. Belki de onunla bir ara karşılaşmıştım. Üniversitede benden daha ileriki sınıflarda bir öğrenci veya bir hastanede iş arkadaşı olmuş olabilirdi. Koyu tenli, ince yapılı, çaresizce ana babasını arayan genç adamın dikkatimi çekmiş olması muhtemel değildi. Gözlerim Gerald’dan başkasını görmüyordu ki hiç bir zaman.

Hummalı bir uykuya daldım ve sabahleyin, Gerald'ın eski kazaklarından birinin içinde terden sıırıslık buldum kendimi. Gerald kokusu yakında yok olacaktı kazaktan. Hatırladığım kadarıyla, onun iki gömleğini daha eskileri attığım torbaya sokuşturmuştum.

Postacı günde sadece iki defa geldiği halde, ben en azından on iki kere posta kutusuna göz atıyordum. Ve gerçekten de, birden bire Japon kâğıdından bir zarf peydahlandı posta kutumda.

Zarfı hemen açmadım. Önce alışverişe gittim ve taze ekmek ve zeytinle geri geldim. Sonra kendime bir çay yaptım. Bu arada birkaç santimetre kadar büyümüş olan körpe bitkiciklerin yanına oturdum. Gerald'ın mektubunu önüme, masanın üstüne koydum. Son zeytin çekirdeğini tükürdükten sonra mektubu açtım. Krem renkli kâğıdı çıkardım ve okudum:

*Yalnız geceler
Sessizlik ağır ağır çöker
Ayakların soğuk*

Ürperdim. Gerald beni bir şekilde İngiltere'den mi izliyordu? Ne yaptığımı, ne hissettiğimi neden biliyor gibiydi ki? Evime gizlice geliyor ve beni uyurken mi seyrediyordu?

Zarfa baktım. Posta mühürü okunmuyordu, ama İngiliz posta puluna yakışıyordu sanki. Diğer zarfları ne yazık ki çoktan atmıştım. Mektubu durup durup okudum. Bu Gerald'ın el yazısı mıydı acaba? Biri benimle alay mı ediyordu? Ama sonra aklıma birden, oldukça rahatsız edici başka bir şey geldi. Bu mektupları ben kendim mi

koyuyordum posta kutuma? Sanki Gerald'mişim gibi kendime şiirler mi yazıyordum? Agnes'in kolaylıkla başka insanların şahsiyetine büründüğü gibi.

Bayan Meier'e telefon ettim ve ona tekrar işe geleceğimi söyledim. Agnes az önce arayıp, bugün için randevu istemişti. Ne iyi bir tesadüf olmuştu.

Agnes geldiğinde benden çok daha iyi görünmüyordu. Karşıma oturdu ve başını iki elinin arasına aldı.

"Müdür hastaneye yatırıldı. Saçma sapan şeyler mırıldanıyor, bilincini yitiriyor, sonra çılgınlık atarak tekrar toparlanıyor. Nörolojik bir muayeneden geçti ama bir şey bulunamadı. Sonra onu bir psikiyatri kliniğine sevk etmeye kalktılar. O zaman birdenbire akli başına geldi ve kliniğe gitmeyi reddetti. Şimdi özel odada kalıyor ve gözlerini duvara dikip boş boş bakıyor sürekli."

Agnes'i dalgın dalgın dinledim. Bugün onun Voodoo hikayelerini duymak istemiyordu canım. Daha şimdiden kafam çatlayacaktı neredeyse ağrıdan. Belki ben de bir nörolojik muayeneden geçmeliydim. Agnes'in bana kaygıyla baktığını fark ettim.

"Hâlâ iyi hissetmiyor musunuz kendinizi?" diye sordu. "Yoksa başka bir zaman tekrar gelebilirim."

Buraya gelmek için bir saatten fazla bir yolculuk yapmış olduğunu biliyordum. Buna ilaveten bir de kızı için o iğrenç çocuk bakıcısı kadını ayarlaması gerekmişti. Hele, iş yerinde bendeki bir sürü randevuları için ne yalanlar uydurduğunu düşünmek bile istemiyorum.

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Sadece üşüttüm. Peter Odermatt hikayesinin devamını anlatmak ister misiniz?”

Sanki Odermatt’a duyduğum ilginin gözünden kaçmadığını belirtir gibi bıyık altından güldü. Sonra arkasına yaslandı, yüzünde haşın bir ifade oluştu ve büyükanneyi yemiş kurt gibi sırttı bana.

“Anne ve babamın kim olduğunu ve beni nasıl adlandırdıklarını öğrendikten sonra kendimi nasıl hissettiğimi mi bilmek istiyorsunuz?”

Sersem bir halde başımı evet anlamında salladım. Peter Odermatt olarak anlatmaya başladı.

Peter Odermatt

“Yüz bininci kez, ‘Rebel-Pepe Expósito,’ dedim İsabella’ya. ‘Ne aptal bir isim!’

İsabella ve ben, benim çatı katındaki küçük dairemdeydik. Eğri duvarlı minicik oturma odasında, etrafa rastgele atılmış kadın iç çamaşırlarının arasında yerde oturuyorduk ve iddiasına sigara içiyorduk. Giysiler, liseye gitmeye başladığından beri yanımda kalan kız kardeşim Anna’ya aitti. Anna, kadın misafir geldiğinde ortalığı söylene söylene toplardı ama bir taraftan da iç çamaşırlarını ve kızlara ait diğer ıvır zıvırları dairemin içinde oraya buraya serpiştirirdi. İsabella’nın umurunda değildi bu

durum. İkimizin çıkıyor olduğumuz hakkındaki lafları yıllar önce kulak arkası etmiştik. Böylesi de iyi olmuştu, çünkü İsabella yaman bir çapkına dönüşmüştü. Yaktığı gönüllerin haddi hesabı yoktu.

'Bence uyuyor sana,' dedi. Dalgın dalgın elindeki pembe sütyenle oynuyordu. 'En azından Peter Odermatt'tan daha iyidir.'

Yıllar geçti. Cerrahlık eğitimi almaya başladım. Anlaşılan bu dalda yetenekliydim. Başhekim beni seviyor ve destekliyordu. Bir gün beni odasına çağırdı. Bir insani yardım faaliyetinde yer almak ister miyim diye sordu. Bir arkadaşı, yıllardır Batı Sahra'da tıbbi yardım çalışması organize ediyormuş ve kendisinden destek talebinde bulunmuş.

'Biliyorsunuz orada iç savaş var, yani tehlike yok değil. Eşiniz ve çocuğunuz olmadığı için siz geldiniz aklıma.'

'Ne kadar nazik,' diye düşündüm. Aynı zamanda kafamın içinde düşünceler hızla birbirini kovalıyordu, Annem ve babam Batı Sahra'da yaşıyordu. Onlarla karşılaşmam muhtemeldi. Çocuklarını terk etmiş olan o iki kişiyle!

Nine'nin vefatından bu yana, onlarla ilgili her düşünceyi bastırmıştım. Nine'nin beni teslim ettiği doktoru aramaktan da vazgeçmiştim. Beni Odermatt'lara kakalamış olan Doktor Dario Steiner'i bulmasam da olurdu. Beni bebekken, sanki bir esrar sigarası paylaşır gibi, durmadan elden ele vermiş olan bütün bu insanlarla işim olsun istemiyordum artık.

Başhekim bana bir kâğıt uzattı. 'Doktor Dario Steiner. Arkadaşımın adı bu,' dedi. 'Teklifimi ilginç bulduğunuz takdirde kendisine yazabilirsiniz. O bu aralar orada.'

İki hafta sonra, 1977'nin eylülünde, Casablanca'dan El Aaiun'a giden uçaktaydım. Aynı esnada Moshe Dayan, Fas Kralı'nın özel jetiyle Fez'deki gizli buluşmaya gidiyordu. Emniyet ışıkları söner sönmez gerindim ve bir sigara yaktım. Koridorun öbür tarafından tombul bir el bana doğru uzandı.

'Zimmermann, Beat,' diye tanıttı kendini elin sahibi. Tokalaştık.

'Zimmermann, Walter,' dedi yanında oturan adam.

Neredeyse bir kahkaha atacaktım. İki adam birbirinin tıpatıp aynısıydı. En fazla 30'lu yaşların başında, hafif göbekli, seyrek saçlı ve bıyıklıydılar. Sadece melon şapkaları ve bastonları eksikti, onlar da olsaydı aynı Tenten'deki ikizlere benzeyeceklerdi. Daha Casablanca'da dikkatimi çekmişlerdi, ama aynı tipten iki tane olduğunu fark etmemiştim, çünkü her seferinde sadece biriyle karşılaşmıştım. Hem de tekrar tekrar.

Bu ikisi, adeta kendileriyle dalga geçilmeye davet ediyorlardı. Bende ise, bir uçağın kabininde bomba kaçırın bir adam görünümü vardı. Bir aydır traş olmamıştım, dağınık siyah sakalım her yöne filizleniyordu.

'Rebel-Pepe Expósito,' diyerek gözükara bir gülümsemeye tanıttım kendimi. İkisi de ürperdi. Yanımda oturan İsabella kısık sesle güldü. Dünyanın tüm güçleri, İsabella'nın bu yolculukta

bana eşlik etmesini engelleyememişti. Batı Sahra hakkında bir foto röportaj yapmak hayatının hayalimdi. Orada yok yoktu: sürgünde bir halk, isyancılar, doyumsuz büyük güçler. Batı Sahra'dan İspanya geri çekilince, Faslılar yerli halk Sahravilerin ülkesine girmişlerdi. Sahravilerin çoğu, daha zehirli gaz saldırıları başlamadan önce Cezayir'e kaçmıştı ve mülteci kamplarında yaşıyordu. Polisario adı altındaki kurtuluş hareketi işgale karşı direniyordu. Ve ben iki Polisario savaşçısının çocuğuydum. İsabella'nın benimle birlikte uçağa atlamaktan başka seçeneği yoktu yani.

Zimmermann biraderler birkaç kez çekinerek sohbet başlatmaya kalktılar. İsviçreli olarak tanıttılar kendilerini. İş seyahatindelermiş, hükümet görevi ve fosfat gübresi işi gibi bir şeylerle uğraşıyormuş. O noktada uykuya dalmışım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, uçak iniş pistine pike yapıyordu. Biraz sonra da bizi uçsuz bucaksız bir kum denizinin içine attı. Uçaktan indiğimiz anda yüzümüze çarpan sıcak hava eziyordu adeta insanı. Çöl rüzgarı, oluklu çatıların arasında uğulduyordu. Şehre giden köhne otobüse bininceye kadar her bir gözeneğimize kum tozu dolmuştu. Yolculuk uzun sürmedi. Dar sokaklardan sarsılarak geçerken, çizik içindeki camlardan merakla bakıyorduk dışarıya. Amerikan otomobilleri, eşek arabaları ve askeri araçların yanı sıra yollardaydı. Yuvarlak beyaz kubbeli çatılı binaların yanlarından geçtik ve sonunda tuğla renginde hoş görünümlü bir otelin önünde durduk. Küf kokulu otel girişinde

formaliteleri hallettikten sonra, susuz bir çeşmenin ve palmyelerin süslediği avluyu keşfettik. Bu keyifli avlu sanki başka bir dünyaya ait gibiydi. İsabella ile bakıştık.

İsabella, yumruğunu havaya uzatarak, 'Yaşasın devrim!' diye bağırdı.

Odalarımıza yerleştik. Musluklardan sadece bir hırıltı duyduğumuzda küçük bir düş kırıklığına uğradıysak da, yıkanma işini kafaya takmak yerine, şehri gezmeye karar verdik. Toza karşı yapacak bir şey yoktu zaten.

İsabella ile sokaklarda rastgele gezinmeye başladık. Önümüzde iki genç asker elele yürüyordu; tüfeklerini omuzlarına öylesine takıvermişlerdi. İsabella fotoğraf makinesini eline aldığı anda, omzuna bir el kondu. Arkamızda Zimmermann biraderler durmuş, bize tatlı tatlı gülümsüyorlardı. Uçakta karşılaştığımız İsviçreli ikizler bizimle aynı otelde kalıyordu. Girişte beklemiş ve biz şehre giderken peşimize düşmüş olmalıydılar.

Bir tanesi, 'Afedersiniz,' dedi, 'askerlerin fotoğrafını çekmeye izinli değilsiniz. Ayrıca, kadınların, ibadet yerlerinin de... Eğer bir mülteci kampına gitmek isterseniz, kurallar daha da sert.'

İsabella, adamın yüzüne okkalı bir İspanyolca küfür savurduğunda yanaklarım kızardı. Adamsa, hâlâ gülümseyerek, iç cebinden üstünde resmî mühür olan bir kâğıt çıkardı. İsabella kâğıda bir göz attı ve beni birden pazarın içine doğru sürükledi. Çivit mavisini giysili, başları örtülü, ahşap değnekli birkaç Tuareg'in arasından kıvrıla kıvrıla ilerledik ve karmaşıklığın içine daldık.

‘O kâğıtta ne yazıyordu?’ diye sordum İsabella’ya.

‘Bu adamların bana eşlik edeceğini ve devlete hakaret suçu işlememi önlemek için, neyin fotoğrafını çekebilirim kararını onların vereceğini.’ İsabella, inanılmaz anlamında başını salladı. Bir müddet kendi kendine İspanyolca küfredip durdu. İkimiz de gergindik. Ertesi gün, babamı ve dedemi tanımış olan doktorla karşı karşıya gelecektim. Kafamdan binlerce soru geçiyordu. Muhtemelen biz de Fas hükümeti gibi fazla hassas tepki veriyorduk. Kısa bir zaman sonra, İsrail ve Mısır arasında barış müzakereleri başlayacaktı. Fas Kralı iki ülke arasında arabuluculuk yapıyor ve İsviçre de onu destekliyordu. Elbette o günlerde hiç kimse diplomatik bir olay riskine girmek istemezdi.

Etrafımızdaki insanlar rengarenk giysileriyle, hurma, incir ve parlak renkli baharatlar satıyorlardı. Takipçilerimiz kalabalığın içinden çıkıp karşımızda tekrar belirdiler. Kendilerine ajan görüntüsü vermeye çalışırcasına, ucuz güneş gözlükleri takmışlardı. Biri, elindeki belgeyi bize doğru salladı. Adamın üstüne atlamaya kalkan İsabella’yı çekeliyerek uzaklaştırdım oradan.

Az ilerde, beyazlar giyinmiş, ak sakallı bir adam, ateşin üstünde nane çayı yapıyordu. Kaynayan çayı iki bardağa koydu ve içine dev bir kelle şekerinden kopardığı birer parça şeker attı. Her bardaktan birer yudum içti, başını sallayarak memnuniyetini belirtti ve bardakları bize uzattı. Tereddütle birbirimize baktık. İsabella, ‘Bir şey olmaz, aşı olduk ya,’ diyerek aldı çay bardağını.

Bir yiyecek tezgahında, kuzu etli pilav satın aldık. Et çiğnerken dişlerin arasında biraz gıcırda da, tadı gayet iyiydi. Yemeğimiz bitince, adam boş tabakları ve beyaz kâğıt peçeteleri tekrar topladı. Tabakları kumla temizledi, peçeteleri itinayla yeniden katladı. Bir sonraki müşteriye hazırlardı.

Karnımız tok ve izlenimlerle dopdolu, geze geze otele geri döndük. Otelin girişinde, kötü traşlı, buruşuk takım elbiseli ve güneş gözlüklü adamlar dolanıyordu. İsabella beni dürttü, 'Fas gizli örgütü,' diye tahminde bulundu.

Ertesi günü karın ağrısıyla kıvranarak yatakta geçirdik. Sadece bir kere, içme suyu aradığım için zar zor lobiye gittim. Zimmermann biraderlerden biri, gizli örgütün o şüpheli tiplerinden birisiyle çok samimi bir sohbet içindeydi. Elini, okşarcasına adamın dizine koymuştu. Zevkleri beni ilgilendirmez diye düşündüm ve bir sürahi nane çayı alıp, sürünerek odama döndüm.

Bir gün sonra iyileşmiştik, yolculuğa devam edebilirdik. Gün ağardığında, doktorla buluşacağımız mülteci kampına doğru yola koyulduk. Yol hendeklerle doluydu. Uçsuz bucaksız bir kum ve çakıl taşı arazisi, araya serpiştirilmiş tek tük çarpık çurpuk ağaçlarla ufka kadar uzanıyordu. Zimmermann ikizleri de bizimleydi. Devlet memuru olarak yanımıza verilmişlerdi. Görevleri, İsabella'nın kampta uygunsuz fotoğraflar çekmesini önlemektir. İsabella öfkeden kuduruyordu.

Sonunda, bir çukurluğun içine kurulmuş mülteci kampına ulaştık. Kalacağımız yeri

görünce moralimiz tamamen çöktü. Duvar badanası kabarmış, dökülüyordu. Penceresiz odada paslanmış, yayları çıkmış, yatağı küf kokan bir karyola ve bir plastik sandalye vardı. Burada bütün gece bir göz kırpmayacağımız kesindi. Daha da iç karartıcı olan, kamptaki paramparça çadırların içinde yaşayan insanların görüntüsüydü. İçimiz dışımız nane çayı olduktan sonra, sahra hastanesine götürüldük. Doktorla buluşmayı artık daha fazla geciktiremezdik.

‘Korkuyorum,’ diye mırıldandım İsabella’ya. Elini elimin içine kaydırdı.

Genç bir kadın, geçici hastane olarak kullanılan çadırı gösterdi bize. İsviçreli ikizler dibimizden ayrılmıyordu. Ancak çadır girişinde kendilerinden kurtulabilmeyi becerdik.

Doktoru tanımak zor değildi. Boyu herkesi bir baş aşırıyordu. Bir zamanlar beyaz olan önlüğüyle, hasta yatağındaki küçük bir çocuğun üstüne eğilmişti. Bize eşlik eden kadın hafifçe seslendi: ‘Doktor!’

Doktor Dario Steiner arkasına döndü ve ayağa kalktı. Anne babamın çekmecesinde gördüğüm gazete fotoğrafındakinden çok daha yaşlı görünüyordu. Muhtemelen 70’lerine yakındı, belki de çöl güneşinden dolayı daha hızlı yaşlanmıştı. Saçları ve gösterişli bıyığı kırılmıştı. Bana baktığında yüz hatları bir gülümsemeye aydınlandı.

‘Peter Odermatt, sanırım,’ dedi muzipçe gülümseyerek. Küçük hastayı bir hemşireye teslim etti ve bizi ofis ve muayene odası olarak kullandığı, daha ufak bir çadıra götürdü. Karşılıklı oturduk. Genç bir kız derhal çay getirdi.

'İş müracaatı mektubunda gördüğüm adın bana hemen tanıdık gelmişti,' diyerek tekrar güldü. Sıcak, insanı etkileyen bir gülüşü vardı. Bana çok doğal bir tavırla 'sen' diye hitap etmesi, kendimi küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Öte yanda, diye düşündüm, adam bir zamanlar altımı değiştirmişti. Bu yüzden bana 'sen' demesinde bir sorun yoktu. Ağzımdan bir kelime bile çıkmıyordu, sadece önüme bakıyordum. Yaşlı doktor anlaşılan zor durumlara alıştı; anlatma işini üstlenmişti. İsabella'dan sır saklamadığımdan ve orada bulunmamın inanılmayacak bir tesadüf olmadığından emin olunca, benimle ilgili hikayeyi ihtiyatla anlatmaya başladı.

Büyükbabamla İspanya İç Savaşı esnasında tanışmış. Franco'ya karşı omuz omuza savaşmışlar. Büyükbabam, o zamanlar çok genç olan doktor için adeta bir ağabey gibiymiş. Bir keresinde doktoru makinalı tüfek yağmurundan kurtarmış ve tehlike bölgesinden uzaklaşınca kadar kendi gövdesini ona siper etmiş. Doktor arkasına yaslandı, gözlüğünü çıkardı, çizik camlarını sildi. 'Büyükbabana ve babana benziyorsun,' dedi.

'Anne ve babam hayattalar mı?' diye sordum kısık bir sesle. Hüzünle baktı bana; sorumun cevabını sezmiştim. Sonra, annemin bir yıl önce bir zehirli gaz saldırısında hayatını kaybettiğini söyledi. 'Baban,' dedi ses tonunu alçaltarak, 'ortalıktan kayboldu. Kendisi, Frente Polisario isyancılarının en çok arananlarından biri.' Sonunda, ayağa kalkarken, 'Özür dilerim, sana iyi haberler veremedim,' dedi doktor.

Babam hakkında konuşurken, birazcık duraklamış olması gözümden kaçmamıştı. Söylediklerinden daha çok şey bildiğini tahmin etiyordum. Sonradan, babamın çok fazla suikaste uğramış olduğunu ve ölümsüz olarak anıldığını öğrendim. Yaşayan bir efsane! Oysa bu unvanı Fas kralı kendisi için kullanıyormuş. Ve kral, babamın hâlâ hayatta oluşuna çok alınıyormuş.

Dario sayesinde oradaki yaşama çabuk uyum sağladık. İlk olarak, İsabella ile oluklu çatılı barakalardan çadırlara taşındık. Uyumak için ince ama temiz yataklar verdiler bize. Daha ilk gün, Dario beni revir çadırına götürdü ve bir baldır kırığını alçıya alırken kendisine asistanlık yaptım. İsabella, her fırsatta bize yardımcı oluyordu. Koşullar zordu, çünkü hemen hemen hiçbir malzeme yoktu. Zaman içinde, hiç yoktan var etmeye, o da olmazsa ümit vermeye alıştım.

Aradan beş hafta geçti. Küçük bir kız çocuğunun yanıklarını tedavi ediyordum. Yaranın üstündeki kalın yoğurt tabakasını yıkamıştım. Küçük kız, birkaç gün önce kaynayan çaydan yanmıştı. Yaranın mikrop kapmamış olduğunu görünce rahatladım.

Çadır girişindeki perde açıldı. İsabella girdi içeriye ve çabucak perdeyi ardından kapadı. Başını hızla çevirince gür saç örgüsü havada bir yandan bir yana uçtu. Takipçisinden bir kez daha kaçabilmişti besbelli. Yanakları kızarmıştı. Taze ter, nane ve kişniş kokuyordu. Yanımda dururken, belli etmeden, kokusunu içime çektim.

İsabella, pansuman değiştirmeme yardım ederken, 'Peşime takılan hiç olmazsa eşcinsel birader bari olsaydı,' dedi kızgınlıkla. 'Sulanıp

durmazdı.’ Bir yandan da çocuğun ipincecik kollarına yine bir kat yoğurt sürüyordu. İsabella’nın esmer parmakları narin ama güçlüydü. ‘Ama hayır, bugün kadın düşkünün olanında sıra,’ diye içini çekti. ‘Gübre kelimesini bir kere daha duyarsam patlayacağım!’ dedi gözlerini devirerek. Küçük hastamız neşeyle kıkırdadı.

Batı Sahra’da zengin fosfat yatakları oluşu, bu kısır toprak parçasını müthiş değerli kılıyordu. Bu arada öğrendiğimiz kadarıyla, Zimmermann ikizlerinden biri, fosfat gübresiyle ilgili bir iş anlaşması yapmaya çalışıyordu. Dediğine göre, politika fazla kirliliği bir iş olduğundan, dirseklerine kadar gübreye dalmıştı. Casuslukla uğraşan ikizinin başka işi çıkarsa, gübreci onun görevlerini üstleniyormuş. İsabella bu ikisi olmadan tek bir adım atamıyordu. Sadece hasta çadırlarına girmeye cesaret edemiyorlardı.

‘Sen ikizleri birbirinden ayırt edebiliyor musun?’ diye sordum. Gerçekten merak ediyordum.

İsabella, küçük kızı yüzünü gözünü oynatarak güldürürken, ‘Evet,’ diye yanıtladı aşırı ciddi bir yüz ifadesiyle. ‘Walter’ın poposunun sağ yanağında bir ben var.’

İsabella’ya göre, casus Walter erkeklere ilgi duyuyordu ve bana aşıktı. Gübreci Beat ise, İsabella’ya, papaz okulunu bitirip, bir misyoner hastanesinde çalışmayı düşünebileceğini itiraf etmiş. Daha ben sormadan, ‘Hayır, o küçük oğlanlara sarkıntılık etmiyor,’ dedi. ‘Bu konuda henüz kararsız.’

Çadır giriş perdesi olarak kullanılan renkli kumaş, tekrar bir kenara ittirildi, Dario içeri girdi. Yaşını almış doktora bu arada 'sen' diye hitap etmeye başlamıştım. Ameliyat başlığını çıkardığında, beyaz saçları her zamanki gibi her yöne havalanmıştı. Kana bulanmış önlüğü ve lastik eldivenleriyle, kana susamış bir psikopat gibi görünüyordu. Uzun bıyığının bir ucunda, kahverengi bir topakçık sallanıyordu. Bir doğumdan çıkmıştı. Eldivenlerini sıyırıp çıkardı ve bir kovaya attı. Malzeme kıtlığı hâlâ devam ettiği için, eldivenleri dezenfekte ederek tekrar kullanmak zorunda kalacaktık.

Doktor, 'Hastane dışında bir hasta ziyareti yapmamız lazım,' dedi alçak sesle. 'İsabella, takipçini oyalaman gerekecek. Sanki fotoğraf çekmeye gidiyormuşsun gibi arabaya bin. O senin peşine takılır takılmaz biz de diğer arabayı alırız. Gün batımına kadar oyala onu.' İsabella'nın itirazlarını duymamazlığa geldi. Arkasından gelmemi eliyle işaret ederek, çadırı terk etti. İsabella ile afallamış bir halde birbirimize baktık. Bir tuhafılık vardı. Hasta ziyareti yapılabilecek bir 'hastane dışı' yoktu. Dario'ya yetişmek için hızla peşinden gittim.

İsabella rolünü iyi oynuyordu. Beat ile yaptığı yüksek sesli laf düellosundan sonra, görünürde pes etti, adamın kendisine eşlik etmesine rıza gösterdi. Arabaları bir toz bulutu içinde kaybolunca, biz ikinci araçla yola çıktık. Doktorun yanında ilk yardım çantası vardı. Arabaya binerken kanlı önlüğü aceleyle üstünden çıkardı ve çantayla birlikte arka koltuğa fırlattı. Bu esnada, bıyığındaki topakçık da yere düştü.

Boynunu süsleyen bir zincir gibi duran kan beneklerini saymazsak temiz görünüyordu. Arada bir arka aynaya gergin bir bakış fırlatıyordu. Birkaç dakika sonra sakinleşmişti. 'Bir isyancı kampına gidiyoruz,' diye bilgi verdi bana. 'Yaralılar var.'

Hızlı ama temkinli sürüyordu arabayı. Ben, alışık olmayan gözlerimle yolu zar zor kestirebiliyordum. Birkaç harabe ev ve yanık palmiye kütüğünün yanından geçtik. Dario, terk edilmiş evlere hızla göz atarak, 'Buradaki tatlı su kuyusuna zehir katıldı,' dedi. 'Bedeviler göç edip gittiler. Veya öldüler.'

Yoldan ayrıldık. Seçebildiğim kadarıyla, yön bulmaya yarayacak hiçbir şey yoktu. Dario, 'Şu işaretlemeyi görüyor musun?' diye sordu. Parmağıyla bir şey gösteriyordu. Bana göre, işaret ettiği şey, çakıl çölünün ortasındaki çakıllardı. Birazdan, üst üste konmuş birkaç taş seçebildim. Yalnız, bu işaretleri tanıyan birinin anlayabileceği bir yolu belirtiyordu bu taş yığınları.

Takriben bir saatlik yolculuktan sonra Dario çölün ortasında durdu. Çok yavaşça ve ellerim yukarıda olarak arabadan çıkmamı ve beklememi söyledi. Dediğini yaptım. Tüyer ürpertici bir sessizlik vardı. Sadece hiç kesilmeyen çöl rüzgarı esiyor ve oradan sürülenlerin kaderine ağlıyordu. Kısık toynak sesleri rüzgara eşlik etmeye başladı. Bir anda etrafımızı develere ve atlara binmiş adamlar sardı. Doktoru tanıyorlardı. Onu selamladılar ve bana doğru meraklı bakışlar fırlattılar. Adamlardan ikisi, develerine binmemize yardımcı oldular. Yola, arkalarında oturarak

devam ettik. Kısa bir müddet sonra, kuru bir dere yatağında, birkaç bitkin akasya ve dikenli çalılar arasında gizlenmiş kamplarına vardık.

Zayıf, koyu tenli, zeytin yeşili üniformalı adamlar yanımıza yaklaşarak bizi kuşkuyla izlemeye başladılar. Vahşice bakışlarla, tüfeklerini ateş etmeye hazır pozisyonda tutuyorlardı. Kafalarına, sadece gözlerini açıkta bırakan örtüler sarmışlardı. Elebaşları olduğu anlaşılan adam bir şey söyleyince, tehditkar duruşlarını biraz rahatlattılar.

Uzaklardan patlama sesleri duyuluyordu. Elebaşı, İspanyolca açıklama yaptı: 'El bombaları! Kralın askerleri, hedef burunlarının önünde olsa ıskalar!' Aşağılayıcı bir şekilde atıp tutuyor, adamları da kraliyet ordusuyla alay ediyorlardı. Bundan birkaç gün önce bizim sahra hastanemizi ziyaret etmiş olan Faslı bir general, isyancılar hakkında benzer şeyler söylemişti: 'Bu deve sürücüleri, çöl ortasında ateş etseler en fazla kendi ayaklarını vururlar. Sonra da, 'zafere az kaldı' diye velvele ederek o saçma sapan el ilanlarını dağıtırlar.'

Generali onaylarcasına, fanatik bakışlı, narin yapılı bir genç adam, elime bir kâğıt tutuşturdu. 'Zafere az kaldı! Fas ordusundan iki asker bize iltica etti!' diye haykırdı tuhaf tiz bir sesle. Diğerleri sevinçten tezahürat yapıyordu. Daha dikkatli bakınca, onun aslında genç bir kız olduğunu fark ettim.

Uzaklarda bir toz bulutu görüldü. Bağrıışmalar birden kesildi. Gerginlik elle tutulabilecek kadar belirgindi. Elebaşı ellerini gözlerine siper etti. 'Onu getiriyorlar,' dedi Dario'ya doğru dönerek.

Dario bana tam anlam veremediğim bir bakış fırlattı.

Toz bulutu gittikçe yaklaşıyordu. Ufukta titreyen ışıktaki bir cip şekillendi. Cip durur durmaz kapıları hızla açıldı. Dört adam dışarıya fırladı ve bağırarak emirler yağdırmaya başladılar. Dario, doktor çantasıyla arabaya doğru koştu. Ben de peşinden gitmek istedim ama derhal iri yarı iki kişi kollarımdan tuttu. Üçüncü bir adam da, makineli tüfeğini kafama dayadı. Dario, alçak sesle elebaşına bir şeyler söyledi. O da, bir el işaretiyle adamlarına beni serbest bırakabileceklerini ima etti. Bu arada arabadan bir adamı indirmişler ve doğaçtan yapılmış bir sedyenin üstünde, hızla oluşturdukları bir sayvanın gölgesine yerleştirmişlerdi. Dario yaralıya serum takmaya çalışıyordu. Aceleyle yardıma koştum.

Adam nefes almıyor sayılırdı. Gömleğinin ön tarafının tamamına koyu kırmızı bir leke yayılmıştı. Kül rengindeki yüzüne baktım. Yüzünün büyük bir kısmını, arasında tek tük gümüş teller olan siyah, yabani bir sakal kaplıyordu. Gözleri çukura kaçmış, alnında, çölde kurumuş kanyonlar gibi derin kırışıklıklar oluşmuştu. Siyah bukleleri terden yapışmış, şakaklarında kırışmıştı. Aynada yirmi yıl sonraki yüzüme bakıyor gibiydim.

'Dikkatini topl!' diye azarladı beni Dario. Gömleği kesmişti. Kurşunun girdiği deliği gördüm ve onu titreyen ellerle dezenfekte etmeye kalktım. Doktor şişeyi elimden kaptı, içeriğini yaranın üstüne boşalttı. Bistüri ile cesurca bir kesi yaptı. Yaranın kenarlarını açtı ve içine bol

miktarda dezenfeksiyon ilacı döktü. ‘Birazdan bir fırt da kendi alacak şişeden,’ diye geçti kafamdan. Kıkırdamamak için kendimi zor tuttum. Dario, bir saniyesini ayırdı bana bakmak için. ‘Peter, dikkatini topla, bana lazımsın,’ dedi sakince ama kararlılıkla. Bundan sonra otomatik bir şekilde hareket etmeye başladım. Yarayı açmak, pensleri takmak, kurşunu çıkarmak, dikmek, basınçlı pansuman yapmak.

İşimiz bitince, Dario benden biraz kan aldı ve yanında getirdiği set ile tahlil etti. Babamla aynı kan grubuna sahip olduğum ortaya çıkınca, benim canımı çıkarmadan ne kadar mümkünse, o miktarda kan aldı benden ve doğrudan yaralıya nakletmeye başladı. Genç Pepe Expósito’nun kanı, yaşlı Pepe Expósito’ya akıyordu.

Son damladan sonra, babamın nabızı daha güçlenmişti; daha düzgün nefes alıyordu. Adamlar bizi arabamıza götürdüler ve mülteci kampına geri döndük.”

Bölüm 9

Bayan S.

Agnes anlatırken, zaman çarçabuk geçmişti. Dışarıda hava kararmış, Bayan Meier çoktan evine gitmişti. Agnes saatine bakınca oturduğu sandalyeden fırladı.

“Çocuk bakıcımı arayıp, geç kalacağımı söylemem lazım,” diye bağırdı telaşla. Telefonumu kullanabileceğini söyledim. Duraksadı.

“Dışarıda bekliyorum,” dedim. Rahatsız etmemek amacıyla odadan çıktım. Kapıyı ardımdan kapatıp bekledim bir an. Dışarıya hiç ses gelmiyordu. Nihayetinde, ses yalıtımı için bir ton para ödemiştım. Düş kırıklığı içinde geri çekildim. Gerçek ismini telefonda söylerken onu duymak için bir aylık maaşımı feda edebilirdim.

Agnes, benimle yeni bir randevu tarihi belirledikten sonra gitti. Eve gelince, Gerald'ın sığabileceği bütün dolapları kontrol ettim yine, yatağın altına bile baktım. Kapı çaldı. Benjamin, eli kolu dolu bir halde kapıda duruyordu.

“Bayan S., oturma odanızı bir antideteksiyon folyosuyla kamufle etmemiz gerekiyor,” dedi ukalaca. İlk yardım çantasından çıkmış, alüminyum yanık örtüsüne benzeyen bir şeyi

açmaya başladı. Duvarlarıma çiviler çaktı ve örtüyü gererek taktı. Kaşlarımin arasındaki dik çizginin gittikçe derinleştiğini hissedebiliyordum.

“Benjamin, sen tam olarak ne yapıyorsun?” sorusu döküldü dudaklarımdan.

“Polisin kızılötesi kameraları odayı keşfetmesinler diye yapıyorum,” açıklamasında bulundu. Bir an durdu. “Her zaman, sizde neden sürekli ışık yandığını soran meraklı bir komşu çıkacaktır. Ben böyle güme gittim.” Bakışımı görünce, beni sakinleştirmek için, “Yani demek istiyorum ki... dikkatli olmakta fayda var,” diye bitirdi sözünü.

Benjamin, çantasından her türden alet edevat çıkardı. “Size termometre, higrometre, vantilatör ve lambalar için bir otomatik zamanlayıcı getirdim. Bahçıvanlık işinizi kolaylaştıracak bunlar,” diyerek gülümsedi. Sonra, saksı değiştirme işine verdi kendini. Bir sürü kez evimin merdivenlerini indi çıktı ve plastik saksılar ve toprak taşıdı.

Ben elimde bir bardak çayla ısıtma lambalarının birinin altına oturmuş Benjamin’i seyrediyordum. Her fideyi eline alıyor, narin kökleri zedelememek için bitkiyi itinayla daha büyük bir saksının içine yerleştiriyor ve taze toprağı sıkıştırıyordu. Benjamin’in benim olumlu etkim sayesinde sorumluluk sahibi bir emekçiye dönüştüğü yadsınamazdı. “Delige tıklımanızı istemiyoruz elbette,” dedi duvardaki çivileri kontrol ederken. Sosyal yönü de gelişmişti! Benim için dertlenmesi insanı nasıl da duygulandırıyordu!

Benjamin gider gitmez, düşüncelerim yine Peter Odermatt etrafında dönmeye başladı. Yıllar önce bir klinikte cerrahi bölümünde çalışmıştım. Psikiyatri eğitimi için farklı bir branşta bir yıl asistanlık yapma zorunluluğu vardı. Ben de cerrahide çalışmayı seçmiş ve verdiğim karardan derhal pişman olmuşum. Bütün gün kanlı iç organları karıştırıp durmanın cazibesini anlayamıyordum. Bu işten zevk alan insanlarla birlikte olmak da istemiyordum. Cerrahlar bana ukala diyor, bense onları iğrenç buluyordum. Uzun, zahmetli bir yıl geçirmiştım. O tatsız günlerden hayal meyal anımsadığım sevimsiz bir başhekim vardı. Adam egzotik bir görünüşe sahipti ama çok sıradan bir ismi vardı. Yalnız oldukça eminim ki, adı Peter Odermatt değildi. Tabii bu da çok şey ifade etmez. Agnes bu ismi de uydurmuş olabilir, hatta bütün hikayeyi bile. Bütün bu anlattıkları olasılık dışıydı doğrusu. Yine, bir psikopatla karşı karşıya olduğumu düşünme noktasındaydım. Oysa bir yandan da bunun böyle olmamasını arzu ediyordum.

Ertesi gün, yıllar önce cerrahi bölümünde çalışmış olduğum hastaneye telefon ettim. Resepsiyondaki kadının sesini duyduğum anda, çoktan mazide kalmış günlere ait o eski özgüven yetersizliğini hissettim yine. Küstah resepsiyon görevlisinin de, beni gönülsüzce yönlendirdiği sekreterin de talebim karşısındaki düşüncesinin ne olduğu kesin belliydi. Sekreter ahizeyi eliyle kapatmadan, birisine bağırdı: "İrina, yıllar önce burada karşılaşmış olduğun doktoru arayan bir hatun var telefonda!" İrina'nın yanıtını anlamadım

ama çok keyiflenmiş gibiydi. Kadınlar hattın öbür ucunda gıdaklar gibi gülerken, telefonu kapadım.

Moralim epeyce bozuk, aile hekimime gittim. Doktor kadın, pnömoni başlangıcı teşhisini koydu ve üç farklı antibiyotik yazdı bana. Antibiyotik kullanınca kabus gördüğümü söyledim kendisine. Zehir zemberek bir sesle, “Büyükannenizin sarımsaklı çorbasını veya psikanaliz de deneyebilirsiniz pnömoniye karşı,” dedi. Hasta olduğumda neden hâlâ bu cadaloza gittiğimi ben de bilmiyorum.

Antibiyotikleri aldım ve bütün gece kabus gördüm. Ertesi sabah uyanınca, posta kutusuna baktım. Yeni mektuplar gelmemiş olduğunu tespit edince içim ferahladı. Eve gizli kameralar yerleştirsem mi diye geçti aklımdan. Ciddiye alınacak bir düşünce değildi bu. Birincisi, böyle şeylerin nasıl çalıştırıldığını bilmezdim, ikincisi, eğer gerçekten evimde gizlice dolanıyorsa, Gerald kameraları derhal fark ederdi. Üçüncüsü ise, kayıtlarda olabilecek şeylerden korkuyordum. Geceleri kalkıp, yazı masama oturduğumu ve Gerald’ın el yazısını taklit ederek kendime şiirler yazıp, onları posta kutuma koyduğumu görmek istemiyordum.

Agnes bitkin görünüyordu. Çukura kaçmış gözlerle birbirimizi selamladık. Bayan Meier ikimize de birer bitki çayı getirdi ve bizi yalnız bıraktı.

“Hamile olduğunuzu Martin’e söylediniz mi?” diye itinayla sordum. Agnes, bu konudan hep kaçınıyordu. Ne kadarlık hamile olduğunu tam olarak bilmiyordum ve çocuğu aldirmaya karar verirse, kürtaj süresini kaçırmamasını istemiyordum.

Kafasını salladı. “Ben kararımdan emin olmadıkça ona hiçbir şey söylemek istemiyorum. Ayrıca, bu aralar durumu iyi değil.”

Ambulansta giderken bacağını kırmış olduğunu anımsadım. “Ha sahi, bacağı nasıl oldu?”

“Herhalde ameliyat gerekiyor. Çocukken de aynı bacağı birkaç kez ameliyat edilmiş olduğundan korkuya kapıldı. Ama Odermatt, bir gün tekrar futbol oynamak istiyorsa, ameliyattan kaçınamayacağını söylüyor.”

Bir müddet ikimiz de konuşmadık. Agnes, yorgun bir gülümsemeye, “Genç Peter Odermatt hâlâ Batı Sahra’da ve babası için dertleniyor,” dedi. “Hikayenin devamını bilmek istiyor musunuz?”

Bir sonraki cümleyi nasıl kurmam gerektiğini bilmediğimden, duraksadım.

“Olayı anlatan kişiye ne kadar iyi dönüştüğünüzün bilincinde misiniz?” diye sordum.

Agnes şaşkınlıkla baktı bana. “Nasıl yani? Ne düşünüyorsunuz ki? Farkında olmadığımı mı?”

Telaşla, “Hayır, hayır,” dedim. Kızardığını fark ettim. Agnes kafasını salladı, alnını kırıştırdı ve hain kurdun büyükanneye gülümsediği gibi gülümsedi. Sonra da, Odermatt’ın kalın ve biraz kısık, buğulu sesiyle anlatmaya başladı.

Peter Odermatt

“Ondan sonraki günlerde Dario sahra hastanesindeki işleri kaytarıp her fırsatta babama bakmak üzere isyancıların yanına gidiyordu. Beni de götürmesi için ne kadar ısrar ettiysem de, boşunaydı. ‘Çok tehlikeli,’ diyordu. ‘Ajanlar kuşkulanmamalı.’

İsabella ile, Zimmermann ikizlerinin dikkatini elimizden geldiğince Dario’dan uzaklaştırmaya çalışıyorduk. Hatta İsabella’nın tavsiyesine uyarak, Walter ile flört etmeyi denedim. Anca bana tiksintili bir bakış fırlatıp, yanımdan kaçtığı zaman, yanlış biradere denk geldiğimi fark ettim.

Günler, işkence gibi yavaş geçiyordu. Dario’dan öğrendiğim kadarıyla, babam iyileşmekteydi. Ameliyat sonrası yükselen ateşi düşmüştü. Artık ayağa kalkabiliyor ve birkaç adım atabiliyordu. Sonunda, bana günlerdir ıstırap veren soruyu Dario’ya sormaya cesaret ettim: ‘Benden haberdar mı?’

Doktor, hayır anlamında başını salladı. ‘Çok zayıf düşmüş durumda; bunu öğrenirse çok heyecanlanır.’

Dario’yu anladığım halde, düş kırıklığına uğramıştım. Duraksadı. ‘Ama galiba bugün bahsedebilirim ona senden. Bence, baban ne kadar harika bir oğlu olduğunu öğrenmeli.’ Doktor

omzuma vurdu ve nemli gözlerimi fark etmemiş gibi davrandı.

Akşamleyin, Dario'yu gizlice mülteci kampına girerken yakaladım. Başını evet dercesine salladı kısaca. 'Seni görmek istiyor ama beklememiz lazım,' dedi.

Bu gerginliğe tahammül edemez hale gelmiştim. Neyse ki Dario'dan, babamın artık desteksiz yürüyebildiğini öğrenmiştim. Dayanılmayacak üç gün geçtikten sonra, Dario ile isyancılara gitmem için fırsat doğdu. Zimmermann ikizlerinden birisi, iş icabı kamptan ayrılmak zorunda kalmıştı. Tek kişiyle uğraşmak çok daha kolaydı. İsabella, kısa bir gezide kendisine eşlik etmesini rica edince, adam teklifi coşkuyla kabul etti.

Bu sefer isyancılar kampında bayram havası esiyordu. Kadınli erkekli bir grup ateş etrafında yere çömelmişlerdi. Zeytin yeşili üniformaları halen üstlerindeydi ama çoğunun başı açıktı. Ne kadar genç olduklarını gördüm o akşam ilk defa. Neredeyse ergen yaşlarındaydılar. Sevinç çılgınlıklarıyla el sallayarak bizi yanlarına çağırdılar. Gözlerim babamı arıyordu.

'Güvenlik sağlandığında gelir ancak,' diyerek beni sakinleştirdi Dario.

O anda bir kız İspanyolca olarak, 'Özgürlük ya da ölüm!' diye bağırdı. Kampa ilk gelişimde, zaferin yakın olduğunu coşkuyla müjdeleyen kızdı bu. Baş örtüsünü çıkarmıştı. Siyah saçları rüzgarda uçuşuyor ve kalçalarına kadar iniyordu. Parlak beyaz dişlerini gösteren gülümsemesiyle, bizi çaya davet etti. Dario ve benim için üçer bardağa çay koydu.

İlk iki bardağı doldururken, 'İlki, hayat gibi acı,' dedi, yüzünde yumuşak bir tebessümle. 'İkincisi, aşk gibi tatlı.' Büyük bir parça şeker attı kehribar rengi çayın içine. Sonra birkaç kuru nane yaprağını biraz şekerle karıştırarak son iki bardağın içine ilave etti ve şarkı söylercesine: 'Ve sonuncusu ölüm gibi okşayıcı,' dedi. Çayımızı içerken hepimiz gülüyorduk.

'Savaş bizi yine bedevileştirdi,' dedi elebaşı. 'Babalarımız, develeri ve keçileriyle su kaynakları peşindeydi. Biz, kumları, taşları aşarak adalet ve özgürlük arıyoruz.'

Bu arada alacakaranlık çökmüştü. İabella, yıldızlı semanın fotoğrafını çekmek bahanesiyle, ajanı bir müddet daha oyalayacaktı. Akşam güneşi, ufuktaki kumulları erguvan ve altın rengine boyamıştı. İsyancılar, topladıkları birkaç akasya odunuyla ateşi canlandırırken, titreyerek yanan alevlerden kıvılcımlar sıçırıyordu. Birdenbire, bir kayanın gölgesinden çıkan birkaç karaltı ateşin ışığına girdi. Vahşi bir sevinç çılgılığı geceyi yardı. Erkek, kadın herkes, kafalarını arkaya doğru atarak şarkı uğultusuna iştirak ediyorlardı. Ortadaki adam, Polisario savaşçılarının en çok aranan isyancısı Pepe Expósito idi. Ayağa kalktım ve bir kaç çekingen adımla ona doğru ilerledim. Babamın yüzünün sert hatlarının üstünden hızla bir gülümseme geçti. Elini kaldırarak beni selamladı. Sonra da, nihayet bana sarılabilmek için, iki kolunu açtı.

O anda, bir makineli tüfek yayılım sesi sessizliği yırttı. Babam yere devrilmeden önce yüzündeki şaşkın bakışı gördüm. Bedeni, kurşunlardan adeta parçalara ayrıldı. Dakikalarca

kesilmedi ıgıllıklar ve atış sesleri. Dario beni ateş sahasından geriye çekti. Deli gibi dvnyor ve tepiniyordum; sonunda Dario eneme bir yumruk indirdi. Beni yere yatırdığını ve bedenini bana siper aldığını bilinç kaybının eşiğinde, hayal meyal algılıyordum. Sürünerek arabaya gittik ve bindik. Olay yerinden kaçan  mülteci de hareket etmiş olan aracın içine atlamayı becerdi. Bunların arasında o pırıl pırıl glşl kız yoktu. Babam ve hemen hemen bütün isyancılarla birlikte, sönmekte olan ateşin yanında kan gllerinin içinde yatıyordu. Gecenin içine daldık. Bir saatlik yolculuktan sonra üç adam indi ve çölde gözden kayboldu. Dario arabayı mülteci kampına takriben bir kilometre kala durdurdu. Yolculuk esnasında tek kelime konuşmamıştik.

'Peter,' dedi Dario, 'herhangi birine babandan bahsettin mi?'

Hayır anlamında başımı salladım.

'İyi düşün,' dedi doktor ısrarla. 'Onun senin baban olduğunu kim biliyor olabilir?'

'Hiçbir fikrim yok... kimse... sadece İsabella ve sen.' Neden beni rahat bırakmıyordu? 'Kimse bilmiyordu!' diye bağırdım Dario'ya. 'Bilseydi bile, artık önemi yok.'

'önemi var,' dedi Dario sakince. Göğüs cebinden kana bulanmış bir kâğıt parçası çıkardı. 'Bunu bir asker cesetinin yanında buldum.'

Bana gösterdiği şey bir insan avı yazısıydı. Vahşi batıda olduğu gibi, üstünde iki isim ve yüz fotoğrafları vardı. Baba oğul Pepe Expsito. Yüzlerden biri bana aitti. Çok güncel fotoğraflarımdan biriydi. El Aaiun pazarında, muhtemelen, beyaz sakallı çay satıcısının

yanından ayrılıp da yiyecek satılan tezgaha doğru giderken çekilmişti. Resimde halimden çok memnun görünüyordum, çünkü çayı atlatmışım ve cesaretle kuzu etli güvece dalma niyetindeydim. Diğer fotoğraf çok daha eski tarihlerden kalmaydı. Babam o resimde benden daha genç görünüyordu.

Dario, gerçek kafama dank edinceye dek bekledi. 'Sen şu Zimmermann biraderlere gerçek adını ağzından kaçırdın mı?' diye sordu sakince.

Evet anlamında başımı salladım. 'Uçakta kendimi Rebel Pepe Expósito olarak tanıtmışım,' dedim ifadesizce. 'Şaka yapmışım.'

Doktor arabayı çalıştırdı ve döndürdü. 'Seni sınırdan Cezayir'e geçireceğim. Burada artık güvende değilsin,' dedi.

Gece karanlığında yol alıyorduk. Doktorun yönünü yıldızlara göre mi bulduğunu bilmiyordum. Sonunda bir ara bir yerleşim bölgesine vardık. Dario oranın Cezayir'e ait olduğunu söyledi. Karanlık, ıssız bir sokağa girdik. Yolun iki tarafında çirkin, gri renkli beton binalar dip dibe sıralanmıştı. Bunlardan birinin önünde durduk.

Girişte, bir yazı masasının arkasında bir adam oturuyordu. Biz içeriye girince, uykulu uykulu gözlerini kırıştırdı. Dario'nun yaptığı kısa açıklamadan sonra, evet anlamına başını eğdi ve arkasındaki duvarda asılı olan anahtarları doktora verdi.

Dario, 'Ben kampa geri dönüyorum,' dedi. 'Yarın İsabella ile geleceğim tekrar. Eğer gelmezsek, bizi en fazla üç gün bekle. Seninle buluşmayı başaramazsak, kendi başına başkente

ulaşmaya çalışmalısın. Orada İsviçre Büyükelçiliği'ne git ve pasaportunun çalındığını söyle.' Doktor bana sarıldı, göğüs cebime bir deste kâğıt para sıkıştırdı ve gitti.

Tozlu odanın bir köşesinde yere çömeldim. Tavandan aşağıya, insana karanlığı daha da çok hissettiren bir çıplak ampul sallanıyordu. Duyulan sadece vantilatörün vızıltısıydı. Dönen kanatlara takılan ve vantilatörün metal kafesinde kendilerinden geriye kızıl lekeler bırakan dikkatsiz sinekleri izledim. Arada bir binanın dışındaki helaya ya da kahve almaya gidiyordum. Koridordaki masada, bir termos sürahi ve birkaç tane, daha önce defalarca kullanılmış karton bardak, çözünebilir kahve ve şeker vardı. Yaşlı bir adam gece gündüz o masada, plastik bir sandalyede oturuyor, ılık suyun içine kahve koyup karıştırıyor ve birkaç kuruş karşılığında içine bolca şeker de ekliyordu.

Bekledim. Üçüncü gün kapı açıldı. İsabella beni görünce nefesini seslice dışlerinin arasından içine çekti sonra beni kucakladı ve küçük bir çocuk avuturcasına kollarında sallamaya başladı.

Ülkemize geri dönerken, İsabella uçakta elimi bir an bile bırakmadı. 'Senin suçun değil Pepe,' diyordu habire.

'Mossad ve Fas Gizli Servis'i çoktandır babanın peşindeydi,' dedi, öbür tarafımda oturan Dario. Doktor da bizimle birlikte İsviçre'ye uçuyordu. 'Bütün isyancı elebaşlarını avlıyordu onlar. Fas Kralı, bugünlerde Begin ve Sadat ile gizli görüşmeler yapıyor. Şimdiye kadar olmadığı kadar sıkı güvenlik tedbirleri alınmış durumda. Ayaklanmalara tahammülleri yok. Zimmermann

biraderler, sayısız ispiyonlardan sadece ikisiydi. Eminim ki, daha seni tanımadan önce bile, onlar babanın izini bulmuşlardı.' Sabırlı ve sakinleştirici sözlerle, yaşlı, babacan bir aile hekimi gibi konuşuyordu.

'Peter, baban ne yaptığını biliyordu, artık sadece an meselesiydi yakalanması. Asıl şaşılacak şey, bu kadar zaman onlardan kaçabilmiş olması,' diye devam etti Dario. Söyledikleri beni etkilemeden geçip gidiyordu. Buna rağmen başımı evet anlamında salladım. Kendini daha iyi hissetsin diye.

İsabella Dario'dan daha az sabırlıydı. 'Onu sen öldürmedin Pepe. Fas Gizli Servisi öldürdü. Kendi kendini delirtmekten vazgeç. Baban neye karışmış olduğunu biliyordu,' dedi öfkeyle. Onun konuşmasını da dinledim. Babam, oğlunun onu yirmi yedi yıl arayacağını, bulacağını ve kendisi için kurulmuş pusuya sürükleyeceğini biliyor muydu? Işık ebediyen sönmeden önce gözlerinde gördüğüm son şey, kendisini ele vermiş olduğum kanısıydı.

Eve geline, iş yerime güya hastayım diye bildirdim. Batı Sahra'da apandisit ameliyatı olmuş olduğumu uydurarak, iznimi iki hafta aşmıştım bile zaten. Kapıma, kilide ilave büyük bir sürgü taktım, kendimi evimin içinde hapsettim. İsabella ve Anna'da anahtar vardı. İleriki günlerde habire içeriye girmeye çalıştılar. Beni yalnız bıraksınlar diye seslendim. Gücendirici küfürler ve hakaretler yağdırdım. Sonunda bunları da yapmaz oldum.

Aradan takriben bir hafta geçtikten sonra kapıda patlama gibi bir şey oldu. Buğulanmış beynim, yine Batı Sahra'da olduğumu sandı.

Oysa sadece daire kapısı menteşelerinden çıkmış, kapı, kardeşim Max ile birlikte antreye uçmuştu. Max sanki dalga sörfü yapmak istercesine sarılmıştı kapıya. Hemen arkasından da ikiz kardeşi Dario tökezleyerek içeriye girdi ve Max'ın üstüne düştü. İsabella ve Anna bu ikisinin üstüne basarak aceleyle yanıma geldiler.

O kadar zayıf düşmüş olmasaydım bile, kardeşlerimin karşısında hiç şansım yoktu. İki yıkım güllesi gücüyle beni kollarımdan tutup küvetin içine soktular, su püskürterek temizlediler, köpüklü sabunlarla yıkadılar. Giysilerimi derhal çöpe attılar. Banyodan geri döndüğümüzde, iki kız camları sonuna kadar açmış, daireyi olabildiğince tahribatlardan kurtarmışlardı. Boş içki şişeleri giysilerimle beraber çöpü boylamıştı. İçeriye taze kahve kokusu yayılmış, masanın üstünde birkaç baget ve zeytin yer almıştı.

Ve hayat devam etti. Bir daha asla eskisi gibi olmadı ama idare etmesini öğrendim. Cerrahlik eğitimimden sonra çok hızlı bir kariyer yaptım. Hatta damar cerrahisi alanında aranan ünlülerden oldum. İsabella ise bir yerde uzun süre kalmıyor, sürekli bir savaş meydanından diğerine seyahat ediyordu. Yıllar geçtikçe birbirimizi daha az görür olduk.

Çok içtiğim halde, ameliyat odasında tuhaf bir şekilde sakindim. Bir insanın kırılğan canını ellerimde tuttuğum, vücudundan oluk oluk akan kanı gördüğüm zamanlar, kendimi tamamıyla görevime odaklıyordum. Pens ve dikiş işlemini hızla ve itinayla hallediyor, canla bedeni tekrar buluşturuyordum. O anlarda, makineli tüfek

seslerini, yabani sakalına kır düşmüş adamın keskin çizgilerle dolu yüzünü, rüyalarım da bile beni takip eden gözlerini, bakışlarına ardarda yansıyan sevinç, acı ve inanamamazlığı unutuyordum.

Derken, öncesinde içmediysem ameliyat yapamaz oldum. Ellerimin titremesini, ancak içerek engelleyebiliyordum artık. Bir seferinde, motosiklet kazası geçirmiş genç bir adam hastaneye getirildi. Yüksek süratle giderken, yoldaki bir yağ birikintisinde kaymıştı. Sağ baldırı, ağır motorunun altında ezilmiş ve birkaç yerden kırılmıştı. Bir kemik parçası, tırtıllı bir bıçak gibi deriyi delmiş, dışarıya çıkmıştı. Ayağı beyaz ve soğuktu; ayak bileğinde nabız hissedilmiyordu. Bu da, muhtemelen birkaç damarının kopmuş olduğunun işaretiydi. Ameliyata başladığımda, kan kaybından şoka girmiş durumdaydı.

Bütün düşünceleri uzaklaştırdım. Kasırganın gözündeki sakin noktada gibi hissediyordum kendimi. Sükunet ve hızla yapılması gerekeni yapıyordum. İlk önce, açık kemik kırığını sabitleştirdim. Sonra, kopmuş kan damarlarını buldum. Çevredeki damarlardan bypass oluşturarak kan dolaşımını sağladım. Ameliyatı tamamlamıştım. Her şey yolunda gitmiş gibi görünüyordu. Birden ayak bileğindeki nabız yine yok oldu. Maskenin altında alçak sesle küfürler mırıldanarak daha yeni kapattığım yarayı acilen tekrar açtım ve tıkalı damarı ortaya çıkardım. Fakat artık attığım her dikiş, zedelenmiş, şişmiş dokuyu yırtıyor ve hasarı büyütüyordu. Geçen her saniye, ellerim daha çok terliyor ve titriyordu. Sonunda, bir mucize eseri gibi, damarları

yeniden birleştirebildim. Hastanın ayağında nabız tekrar atmaya başladı.

Ameliyat ekibi beni kutladı. Asistana deriyi diktirdim ve oradan uzaklaştım. Hasta kurtuldu. Baldırını kesmeme bile gerek kalmamıştı, ki buna en çok kendim hayret ediyordum. Genç adam, geçirdiği kaza ve ameliyattan sonra bacağını tam kıvıramıyordu ve motosiklete inip binerken buna biraz sinir olmasının dışında, aldırımıyordu. Oysa ben yeni bir şeyin farkına varmıştım: yaptığım ameliyat aralıksız altı saatten fazla sürerse, kanımdaki alkol seviyesi, ellerimin titremesini engellemeye yetmiyordu.

Üniversite kliniğindeki işime veda ettim. Bir taşra hastanesinde, kimseye zarar vermeyeceğim bir göreve başladım. Bu mesleki düşünüş bana aslında zor gelmedi. Damar cerrahının işi nankördü. Hastaların çoğu, damarları kireçten katılmış, kurumdan tıkanmış ihtiyarlardı. Azrail'in elinden kurtardıklarım, taburcu olur olmaz ölümü teğet geçtiğini kutlamak üzere soluğu meyhanede alır, iyice kafayı bulunca, gösteriş olsun diye karnındaki taze ameliyat izini garson kıza sergilerlerdi. Purodan derin bir nefes çekince damarın üstündeki, sekiz saatlik çalışmamın sonucu yama cart diye yırtılır, benim emeklerim boşa giderken adam da genellikle öbür dünyayı boylardı.

Blumenthal Hastanesi'ndeki yeni işim sakindi. Etrafımdaki insanları ürkütmek benim için asla zor olmamıştı. Bu yönümden ve cerrah olarak ünümden dolayı beni kimse rahatsız etmeye cesaret edemiyordu. Takım elbiseli şişko bir

adamın kapımın önünde dikildiği güne dek her şey yolunda gidiyordu.

‘Zimmerman, Walter’, dedi adam bana elini uzatarak. ‘Ben yeni müdürüm.’

Adam bana beklentiyle bakıyordu. Tavşan dişler, minik bir bıyık, seyrek saçlar, fazla kilolar. Suratında hiçbir sezgi emaresi yoktu. Hâlâ eli havada duruyor ve gülümsüyordu.

Babamın ölümünden sonra, Zimmermann biraderler hakkında her şeyi öğrenmek istemiştim. Sanki bilmek bir şeyleri değiştirecekti de! İsabella, babama yapılan suikastten sonra araştırmalarda bulunmuş ve bana o zamanlar bir rapor yollamıştı. Biraderlerden birisi, Walter, Birleşmiş Milletler’de bir ofis işinde çalışıyordu, diğeri, Beat ise, gübreyi altına çevirmeye çalışan bir tüccardı. İşlerinin yanı sıra, Fas ve İsrail Gizli Servisi için ispiyonluk yapıyorlardı. Şimdi de Walter isimlisi bizim hastaneye müdür olarak atanmıştı anlaşılır.

Kokmuş bir balık gibi hissedileceğini daha dokunmadan bildiğim, bana uzatılmış olan eli tuttum ve, ‘Memnun oldum,’ dedim.

O zamanlar bir Mossad raporunda benim gerçek adımı okumuşsa bile, kesin çoktan unutmuş görünüyordu. Bronz tenli, dağınık sakallı, genç Rebel-Pepe Expósito ile yılların yorgunluğu yüz hatlarına kazınmış cerrah Peter Odermatt arasında ilişki kuramadığı belliydi.

Müdürü gözlemeye başladım. İntikam planları kuruyordum. Günler günleri, haftalar haftaları, aylar ayları kovaladı. Gecelerimi adamın evinin önünde geçirir olmuştum. Karanlık gölgelerde saklanıp pencerelerini gözetliyordum. Bazen

yanıma bir bıçak alıyordum. Cep şişem ve sigara tabakam boşalınca dek bekliyordum uykusuz gecelerde.

Çok zaman yanında başka bir erkek eşliğinde gizlice giriyordu eve. Işığı zamanında kapatmayı unutursa, perdenin arkasında birbirine sarılmış gölge silüetler oluşuyordu. Kimi sevgililerinin ödünü patlattım, evi gizlice terk ederken aniden ortaya çıkarak. Bir seferinde neredeyse ukala jinekolog Dobrowsky'ye yakalanıyordum. Adam kesinlikle eşcinsel değildi ama ihtiraslı planlar besliyordu. Aşık bir müdür mutlaka işine yarardı.

Arabasına binerken beni fark etmişti. Bir anda bir golf sopası çıkarmış ve etrafa sallamaya başlamıştı. Koşarak kaçmıştım. Ondan korktuğumdan değil, sabahın üçünde orada ne yaptığımı açıklamak istemediğim için. Soluksuz kalıncaya dek, gece karanlığı çökmüş köyde beni kovalamıştı. Bu olaydan sonra bu saçma oyundan vazgeçtim.

Artık Zimmermann biraderlerle ilgilenmemeye karar vermiştim ki, İsabella'dan bir mektup geldi. Haiti'de fakirlerin rahibi Aristide ile bir röportaj yaparken, tesadüfen inanılmaz bilgilere ulaşmış. Eline, diktatör Duvalier'nin casuslarının ve işkencecilerinin isimleri yazılı bir liste geçmiş. Bunlardan biri Beatus adında bir başrahipmiş. Haiti dağlarında bir misyoner hastanesinde çalışıyormuş Peder Beatus. Bu isim İsabella'ya bir şeyler çağrıştırmış. Gazetecilik içgüdücü uyanan İsabella, adamları tanışmak için o hastaneye gitmiş. Gözle görülür şekilde yaşlanmış olsa da, başrahibin, Batı Sahra'daki

gübrece birader Beat Zimmermann ile aynı kişi olduğunu anlamış.

Bu olaydan birkaç gün sonra İsabella saldırıya uğramış. Fotoğraf makinesini gasp etmeye kalkışan birisi ona vurup yere düşürmüş ama köyden birkaç genç yardıma koşunca, kamerayı çalamadan kaçmış. Saldırgan, herhangi serseri bir tipe benzemiyormuş, aksine beyaz gömleklili ve güneş gözlüklü biriymiş. İsabella saldırının ardından eve geldiğinde, odasının aranmış olduğunu görmüş. Giysileri, yerde oraya buraya atılmış, filmleri ise ortada yokmuş. Sonra da Peder Beatus onu yanına çağırıp misyonu terk etmesini söylemiş.

İsabella savaş muharibi olarak çok daha kötü şeyler yaşamıştı, vız gelirdi ona böyle göz dağı vermeler. Ama ben İsabella'ya yapılan bu saldırıyı kişisel algıladım.

İsyancı Pepe Expósito'yu, ölümlerin arasından geri getirmenin zamanıydı.”

Bölüm 10

Bayan S.

Bitkin bir halde eve döndüm. Benjamin'in karartma folyosu sayesinde, dışarıdan bakınca, benim evde gece gündüz sürekli ışık yandığı görünmüyordu artık. Bir dahaki elektrik faturasını düşündükçe tüylerim diken diken oluyordu. Polis, aşırı enerji tüketiminden dolayı baskınlar düzenler mi acaba diye geçti kafamdan. Bu konuda Gerald tarzı bir Japon şiiiri yazmalı mıydım? Eğer daha önce yazmadıysam! Kendi halime güldüm. Bu gülüş, yalnız bir kadının acı ve keyifsiz gülüşüydü.

Kabus dolu üç feci gecenin ardından antibiyotikleri tekrar kesmiştim. Yine havlar gibi öksürüyordum ve rüyalarımda Gerald'ın ve Peter Odermatt'ın çölde katledilmiş olduğunu görmeye devam ediyordum. Ağlayarak uyanıyor ve Peter'in İsabella'yı hâlâ sevdiğini sayıklıyordum. Sonunda, antibiyotik almadan da böyle karmaşık rüyalar görüyorsam, o zaman tekrar ilaca başlayabileceğimi düşündüm. İki gün sonra kendimi nihayet biraz daha iyi hissetmeye başladım. Ateşim yavaş yavaş düştü ve bir gece deliksiz uyudum.

Ertesi seansta Agnes, Haiti'de yaşadıklarını anlatmaya başlamıştı. Yine Agnes olarak, yani o ürpertici özel efektler yapmadan konuştuğunu duyunca, rahat bir nefes aldım.

Agnes

“Yüksek tahsilimi tamamlayınca, resmen sokak ortasında kalmıştım. Kimse, küçük çocuğuna tek başına bakan, mesleki deneyimi olmayan birine iş vermiyordu. İş müracaatlarıma genellikle yanıt bile gelmiyordu. Kiramı ödeyemez hale geldiğimde, resmi kılıklı insanlar dayanmıştı kapıya. Nicole ile ilgili sorular sormuşlardı. Çocuğumun elimden alınabileceği korkusu, gururumdan daha ağır basınca erkek kardeşime telefon etmiştim. İki saatin içinde, kardeşim karısı Elfie ile kapımdaydı. Nicole'ü ve beni arabalarına attıkları gibi Zürih'teki evlerine götürmüşlerdi.

Bundan altı ay sonra, Rahibe Rosa'nın kartpostalı geldiği gün, hâlâ iş bulma ümidi olmadan Egon ve Elfie'nin yanında yaşıyordum. Yaşlı ebe, Blumenthal'deki işine çıkış vermişti, Haiti'de bir misyoner hastanesinde çalıştığını yazıyordu. Çabucak kararımı verip, doktor olarak başvuru yaptım. Cesaretimi yitirmeye fırsat bulamadan, Nicole ile Port-au-Prince

istikametinde uçakta yerimi almıştım. Tarih, 1987'nin kasım ayını yazıyordu.

Taşıma örtüsünün içinde Nicole, sırtımda ağır sırt çantası, her elimde birer valiz ve koltuğumun altına sıkıştırdığım bir bebek çantası ile indim uçaktan. İner inmez yüzüme ıslak bir çarşaf gibi yapışan nemli sıcak hava, akciğerlerimi sıkıştırıyor, nefesimi kesiyordu. Daha körükten geçerken terden sıırıslılam olmuşum. Şehre gitmek için bana bir araç göndereceklerdi. Gözlerim taksi sürücüsünü aradı. Çıkışta, kakao tenli adamlar, üstünde isim yazılı kartonları havaya kaldırmış duruyorlardı. Renkli gömleklili bir gencin elindeki kartonda ismimi görünce rahatladım. Adam beni içi ağzına kadar dolu bir minibüse doğru iteledi. Her pencereden kollar ve yarı beline kadar insanlar sarkıyordu dışarıya. Araç da sürücüsü gibi rengarenkti. Arka kapıları, İsa'nın çarmıha gerilmeden önceki 'Son Akşam Yemeği'nin' bağırarak renklerle yapılmış bir tasvir süslüyordu. Sürücü, eşyalarım ve bebeğimle birlikte beni ite kaka içeriye soktu. Daha popom yırtık koltuğa değmeden araba hareket etti. Benim gibi, kucağında küçük bir çocuğu olan bir kadınla pencere arasında sıkışmış oturuyordum. Yirmi iki saatlik uçuş esnasında bir an gözünü kırpmamış olan Nicole, derin bir iç çekişin ardından uykuya dalmıştı. Benim gözlerim de kapanmak üzereydi. Tozlu camlardan, mukavva ve oluklu saçtan yapılmış sıra sıra barakaları seyrediyordum. Yağmur mevsiminin ortasında nispeten kuru bir gündü. Yol kenarından çamurlu dereler akıyordu. Uykuya dalmışım.

Araba birden fren yapıp da bir yan yola sapınca ürkerek uyandım. Sürücü, dar sokaklarda hızını kesmeden gidiyordu. Yolcular çığlık çığığa bağıarak arabanın zeminine kaymışlardı. Ben de herkes gibi koltukların altında siper almadan önce, alev alev yanan yol barikatlarını gördüm pencereden. Öfkeli bir kalabalık, ellerinde alüminyumdan borazanları, bambudan kavalları, davullarıyla veya pankartlar sallayarak yolumuzu kesmişti. Sürücümüz gaza basıp darmadağın etti insanları. Ardımızdan ateş eden askerleri de geride bırakıp daha sakin görünen bir yola kaçmayı başardı. Bu arada ben Nicole'ü göğsüme bastırmış, diğerleri gibi avaz avaz bağıryordum. Ya Nicole? Kızım uyuyordu! Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle uykusunda ağzını şapırdatıyordu. Ucundan süt fişkıran bir meme rüyası görüyor olmalıydı.

Artık daha sakin ilerliyorduk. Minibüs gittikçe boşalmaya başlamıştı. Fakir görünüşlü semtlerden uzaklaşmış, şık bir mahalleye gelmiştik. Sürücü en son yolcu olan beni, o civardaki diğer evler gibi etrafı koruma duvarıyla çevrili bir binanın önünde indirdi. Ben iner inmez, araba kulak zarını yırtan kornasını çalarak gaza basıp gitti. İsa, havarileriyle bir toz bulutunda kaybolmadan önce, bana arka pencereden el sallıyor gibiydi.

Kapının önünde bekleyen güvenlik görevlisini uyandırdım. Üstünde oturduğu plastik sandalyenin bacakları adamın ağırlığından eğrilmişti; cüsseli poposu sandalyenin iki tarafından aşağıya sarkıyordu. Gözlerini yavaş yavaş araladı ve ayağa kalkmaya yeltendi.

Nicole'ü fark edince yüzü ışıldadı. Zararsız olduğumuza karar verip, bizi içeriye aldı.

Bir iç avludan geçerek, karşı tarafta bulunan sıra sıra kapıların önüne geldik. Ölümcül bir araba yolculuğundan sonra bu sakinlik adeta doğaüstüydü. Görevli, kapılardan birini açtı ve orada beklememi istedi. Bitkinlikle, bir yatak ve bir plastik sandalyenin dışında odadaki tek eşya olan koltuğa bıraktım kendimi. Başımın üst tarafında büyük bir ahşap haç asılıydı, bunun haricinde duvarlar beyaz kireçli ve çıplaktı. Tam gözlerim kapanmıştı ki kapı açıldı. Genç, uzun boylu, üstünde kar beyaz bir rahibe giysisi olan abanoz tenli bir kadın girdi içeriye. Beni orada gördüğüne gerçekten şaşırılmış gibiydi. Pırıl pırıl dişlerini gösteren kocaman bir gülücükle, 'Bu bir mucize!' diye bağırdı. Tam bir dakika boyunca sıktı elimi. 'Sör Immaculata,' diyerek tanıttı kendini.

Nicole'ün ve benim, yekpare olarak oraya kadar gelebileceğimizi anlaşılan kimse tahmin etmemişti. Geliş günümü tam da parlamento seçimlerine isabet ettirdiğimi öğrendim. Hiçbir bilgi edinmeden yola çıkmış olduğumu utançla itiraf etmek zorundaydım. Sör Immaculata, birkaç kez inanmadığı anlamında dilini şaklattı. Diktatör Duvalier yandaşları ve muhalifleri arasındaki sokak savaşları bir müddettir devam ediyordu anlaşılan. Derhal ilk uçağa atlayıp eve geri dönme isteğine kapıldım. Ama iş işten geçmişti artık. Beş param kalmamıştı. Neyse ki hastane başkentten uzak, dağlarda bir yerdeydi. Yeni iş yerime gitmeden önce, bu rahibeler evinde sadece birkaç gün geçirecektim. Ya da

öyle sanıyordum. Amma velakin oradan ancak iki ay sonra ayrılabilirdim.

'*Tontons macoutes* bu çevrede güvenliği tehdit ediyor,' diye açıkladı Sör Immaculata. 'Ceset Yiyen Amcalar' anlamına gelen bu bahis konusu tontonlar, diktatör Duvalier'nin katil birlikleriydi. Rahibe, silahlı çatışmalar sona ermeden şehre gitmememi önerdi. Anlaşılan her tür aptallığı yapabileceğime kanıt getirmişti. Sahile gidebilirdim, ama çarşamba ve cuma günleri değil, o günler çok tehlikeliymiş. Bu tuhaf açıklamadan sonra vedalaşıp ayrıldı rahibe.

Güvenlik görevlisi, geri kalan valizlerimi de içeriye taşıdı. Pencerenin pervazına bir sürahi su ve bir bardak koydu. Yüzünde çekingen bir gülümseme ile o da odayı terk etti. Sürahiyi bir nefeste boşalttım ve Nicole ile yatağa uzandım. Ertesi günü ve sonraki geceyi hemen hep uykuda geçirdik. Ondan sonra kendimi bir derece daha az perişan hissetmeye başladım.

Sokak savaşıları devam ediyor ve benim misyoner hastanesine gitme planım gecikiyordu. Manastırın koruma duvarları arasında hapsolmuş bir haldeyken yapacak hiçbir şey yoktu. Sör Immaculata, beş yaşlı rahibe, bir sürücü ve tanıştığım güvenlik görevlisinin yanı sıra başka bir bekçi daha yaşıyordu manastırda. Bir seferinde sürücümüz, şehirde yaptığı alışveriş turundan sıyrılıp geçen bir kurşunun açtığı yarayla döndü. Kırmızı ışıkta beklerken, polis ya da polis kıyafetli haydutlar kendisine ateş etmiş. Rahibeler, zavallı adama acıyacak yerde, salaklığından dolayı azarladılar. Sör Immaculata sürücüye, 'Asla kırmızı ışıkta durmayacaksın!

Polis gördüğün yerde kaçacaksın!’ diye sıkı sıkı tembih etti.

Günler günleri kovaladı. Şiddetli fırtınalar yağmur getirdi, avlu çamurlu bir gölcüğe çevrildi, sonra yağmur mevsimi de yavaş yavaş sona erdi. Sıcaklık hâlâ çekilmez haldeydi, ama artık en azından hava yerine su soluduğu hissine kapılmıyordu insan. Bazen kupkuru günler de yaşamaya başlamıştık.

Nicole’ün acemi adımları gittikçe güven kazanıyordu. Bir rahibenin omuzlarında taşınmadığı zamanlar etrafta koşturuyor veya güvenlik görevlileriyle ya da sürücüyle oynuyordu. Özellikle ilk gün kapıda tanıştığım sevimli bekçi André’ye ve sürücü Marcel’e gönül bağlamıştı kızım.

Manastıra geldiğimizin ikinci haftasında bir gün, yine gözden kaybettiğim Nicole’ü, André’nin yanında, avluda buldum. Oradaki bir plastik sandalyeye oturdum. Güvenlik görevlisi, silahını temizlemek için parçalarına ayırmış, Nicole de onu dikkatle izliyordu. Sürücü Marcel bir köşeden çıktı. Kolu hâlâ askıdaydı. Eline silahın parçalarından birini aldı, André’yi hedefledi ve, ‘Bum, bum!’ diye bağırdı. André göğsünü tutarak kendini yere attı. O gözlerini tekrar açıncaya dek, Nicole’ün minicik yüzü derin bir kaygı ile kırıışmıştı. Sahne o denli sıcak yuva, aile çağrışımı yaratıyordu ki, kalbim acıyla burkuldu. Egon ve Elfie’ye mektup yazmak üzere odama çekildim. Öğle yemeği için tekrar dışarıya çıktığımda Marcel gitmiş, Nicole André ile oynuyordu. Yeni bir oyuna başlamışlardı. André gözlerini avuçlarıyla kapıyor ve, ‘Nerde baba?’

diye soruyordu. Nicole, André ellerini gözlerinden çekince, sevinçle cıyaklıyordu.

Günün birinde, Sör Immaculata, sahile giden yolun güvenli olduğunu söyledi. Deniz kenarına gezmeye gitmemize izin verdi. Bu değişikliğe o kadar sevinmiştim ki, yolda giderken küçük bir silahlı çatışmayla karşılaşsak bile vız gelirdi. Marcel arabayı kullanıyor, André ise, eli silahında, onun yanında oturuyordu. Bir koya gelince durduk. Nicole kucağımda, arabadan aşağıya zıpladım. Avaz avaz şarkı söyleyebilirdim. Söyledim de. Palmiyeler rüzgarda sallanıyor, türkuaz deniz güneşte pırl pırl parlıyordu. Parmak arası terliklerimi ayağımdan fırlattığım gibi sıcak, yumuşak kumda koşmaya başladım. Ayaklarımı şıpırdayan dalgaların içine daldırdım.

O anda André bağırdı: ‘Durun Doktor!’

Sesinde öyle bir panik vardı ki, geri kaçtım. Cüsseli bedeninden beklenmedik bir hızla yanıma gelmişti. Beni arabaya doğru çekiliyor, bir taraftan da fal taşı gibi açılmış gözleriyle denizi işaret ediyordu. Uzaktaki bir tekne ve yüzen büyük beyaz balyaların dışında dikkatimi çeken bir şey yoktu denizde. Bir an sonra arabaya binmiş, tam sürat oradan kaçıyorlardık. Yolda giderken iki adam heyecanla aralarında konuşuyorlardı. Tek anladığım, birbirlerine tekrar tekrar, o günün haftanın hangi günü olduğunu sormalarıydı. Gıcırdayan tekerleklerle manastıra girdik. Peşinde beş yaşlı rahibeyle, Sör Immaculata odasından koşarak geldi. Kreol dilinde yüksek sesli bir tartışma başladı. Rahibeler bağırırken, habire avuçlarıyla

yüzlerine vuruyorlardı. Takriben on beş dakika sürdü şamataları. Sonunda sabrımı yitirdim ve Sör Immaculata'ya neler olduğunu sordum. Son olarak bir şaplak daha vurdu yanaklarına. Ardından, kendisiyle mutfığa gelmemi istedi. Taşıma örtüsünün içindeki Nicole ile peşine takıldım. Genç rahibe mutfak duvarında asılı olan takvimi gösterdi. Bazı günlerin etrafına kırmızı renkle daire çizilmişti. Eline bir kalem aldı ve başka kırmızı işaretler daha ekledi.

'Şimdiye kadar,' dedi, 'sadece çarşamba ve cuma yasaklı günlerdi. Planı değiştirmiş olmalılar.' Kafasını sallayarak mutfığı terk etti. Hiçbir şey anlamamıştım.

O akşam, telsiz telefonla, hastaneye giden yolun güvenli olduğu haberi geldi. O güne kadar Port-au-Prince'te yaşadıklarımdan sonra, buna pek inanmamıştım. Ama, nihayet hastaneye gidebileceğim için sevinçliydim. Ertesi sabah erkenden vedalaştık. Marcel arabayı kullanıyor, André de bize eşlik ediyordu. Yolculuk sakın geçiyordu. Tozlu yolda dağlara doğru kıvrıla kıvrıla ilerlerken, Nicole ve André, 'Nerde baba?' oynuyordu.

Yolculuk esnasında nihayet, etrafında kırmızı daireler olan günlerin ne anlama geldiğini öğrendim. Refakatçilerim, Kolombiyalı kokain tacirlerinin, malı su geçirmez bir şekilde paketleyip denize attıklarını açıkladılar. Haiti mafyasının yapacağı tek şey, akıntının, balyaları karaya sürüklemesini beklemek oluyordu. Tanıklar sevilmiyor ve kabak, o esnada sahilde bulunma gafletinde bulunan talihsizlerin başına patlıyordu. Şimdiye kadar kaçakçılar, polis ne

zaman sahilinden uzak durması gerektiğini bilsin diye, haftanın kararlaştırılmış olan günlerine uymuşlardı.

Adeta yürür gibi yavaş yaklaşıyorduk hedefimize. Uzaklarda, torluklardan tüten dumanlar göğe doğru yükseliyordu. Derken yol tamamen yok oldu, çukurlu bir patikaya benzemeye başladı. Sonunda bir yerleşim yeri görüldü.

André ve Marcel'den ayrılırken sanki kendimden bir parçayı daha geride bırakıyormuş gibi oldum. İkisine de son haftalarda iyice bağlanmıştım. Onlar ufukta kayboluncaya dek, yaşlı gözlerle birbirimize el salladık. Biraz sonra, Rahibe Rosa, yüzünde kocaman bir gülümsemeye yanımıza geldi, bana ve Nicole'e sarıldı. Yine gözyaşlarına boğuldum. Yaşlı rahibe, küçük bir sincap gibi etrafımızda koşturup karşımıza çıkan herkesle beni tanıştırmaya koyuldu. Sonunda, hastanenin her iki tarafındaki, içinde oturmaya davet edici iki şirin evi işaret etti. Bunlardan bir tanesinin benimle Nicole için olduğunu öğrenince dünyalar benim oldu. 'Yorgun olduğunu biliyorum,' diye ekledi Rahibe Rosa. 'Ama daha müdürümüz Peder Beatus'a da merhaba demen lazım. O diğer evde oturuyor.'

Başıyla işaret ettiği yöne baktım. Aklımdan geçen ilk şey, nankörce, 'Onun evi benimkinden daha büyük,' düşüncesiydi. Sanki beş dakika önce, kendime ait bir evim var diye sevinçten göklere uçan ben değildim.

Rahibe Rosa birden gergin ve kaygılı bir havaya büründü. Müdürün evine doğru ilerlerken, 'Şunu da ilave edeyim, o da İsviçreli,' dedi. Ses

tonunu yumuŝatmaya çalışmıştı bunu söylerken. Eve giden yolun tümü kıyasıya keskin kenarlı çakıl taŝlarıyla kaplıydı. Yürürken taşlar terliklerimden girip, ayak tabanlarımı deliyorlardı.

Yerli bir genç adam açtı kapıyı. Bizi maun ağacından yapılmış ağır mobilyalarla ve kahverengi deri kulüp koltuklarıyla tıka basa dolu bir salona aldı. Peder Beatus'u beklemeye başladık. Uzun bir süre sonra nihayet geldiği zaman, Rahibe Rosa koltuğundan fırladı. Ben ayağa kalkmadım, daha ziyade, kocaman kulüp koltuğundan zarife toparlanıp kalkamadım. Peder Beatus elini uzatmış bekliyordu.

Tık naz, kel kafalı biriydi; yer yer ađarmıŝ, kocaman bir sakalı vardı. Görür görmez itici buldum adamı. O cehennem sıcağında siyah bir takım elbise ve pelerin gibi bir şey giymiŝti. Neticesinde zerine ter kokusu sinmiŝti. Muhtemelen bu uzun seyahat sonrası ben ondan daha iyi kokmuyordum ama bana duş yapacak zaman verilmemiŝti.

Ayağa kalkmayı becerdiğimde, 'Hoş geldiniz,' dedi Peder Beatus. Kirli sakal, yüzünün ortalarında bir yerde ikiye ayrıldı ve nikotinden sararmış iri dişler çıktı meydana. Nezaket icabı bir kaç söz söyledik karşılıklı. Sonra, sosis parmaklarından birini Nicole'n yanağına bastırđı ve yapmacıklı bir sesle, 'Nerde baba?' diye sordu. Nicole, ona hiç sesini çıkarmadan ciddiyetle bakıyordu.

Kuru bir tonla Nicole yerine ben cevap verdim: 'Ben çocuğunu yalnız büyüten bir anneyim.'

Bir sessizlik oldu. Rahibin gülümsemesi dondu kaldı. Rahibe Rosa hafifçe öksürdü. Hâlâ dişlerini gösteren Peder Beatus ile vedalaştık.

Rahibe Rosa ile meydanı geçerek müstakbel evimize kadar yürüdük. Yine jilet gibi keskin çakıl taşlarının üstünden geçtik. Evin önünde, yaşlı bir adam yerde oturmuş, etrafı toz dumana boğarak çekiçle taş kırıyordu. Rahibe Rosa evin kapısını açınca, çakıl üreticisi bize dişsiz bir gülücük bahşetti.

Doktor evinin hafif bambu mobilyalarla ve renkli yastıklarla döşenmiş olduğunu görünce rahatladım. Kısa bir duştan sonra, Nicole'e, İsviçre'den yanımda getirmiş olduğum bebek mamasının son kavanozunu yedirdim ve onun yanına, kocaman yatağa attım kendimi. Nicole uykuya dalmadan önce ağzından ilk sözcük çıktı. Daha doğrusu, tek tek sözcüklerle yetinmeyip ilk cümlesini kurdu: 'Nerdebabbaa?'

Sonra alt dudağı titredi ve küçücük yüzünü buruşturarak ağlamaya başladı. Ona sarıldım. O gece çok huzursuz uyudum. Sıkça olduğu gibi rüyamda, beni, kendisini öldürmekle suçlayan Dobrowsky'yi gördüm.

Ertesi gün hastanede çalışmaya başladım. Rahibe Rosa benim için bir yardımcı ayarlamıştı. Genç bir dul olan Madam Violette, her sabah yakın köylerden birinden geliyordu. Nicole ile ilgileniyor, yemek ve temizlik yapıyordu. Zaman içinde, diş çekmek, kırık çıkık düzeltmek gibi şeylerin yanı sıra, pala yaralarını dikmek ve doğum yaptırmanın da görevlerimin arasında olduğunu öğrendim. Hatta bir seferinde bir atı iğdiş etmek zorunda kaldım.

O ilk haftalarda benim de, hastaların da çığlık çığlığa kaçmamış olmalarının nedeni Rahibe Rosa idi. Birincisi, beni bir an bile yalnız bırakmıyordu, ikincisi ise tanıdıklarını devreye sokmuş ve beni eğitmesi için, Port-au-Prince'ten Kübalı bir doktor getirtmişti. Peder Beatus evini herhangi biriyle paylaşmak niyetinde olmadığından, Kübalı benim evime taşındı.

Kübalı doktor, akşamları verandada puro tttryor ya da beni saatler boyu neşe krizlerine gark eden bir otlar sigaralar sarıyordu. Su yerine rom içiyordu. Rahibe Rosa ile flört ettiğinde, yaşlı rahibe bir ergen gibi kıkırdıyor, Nicole onu her gördüğünde, ellerini yüzüne vurup, 'Nerdebabbaa?' diye sevinç çığlıkları atıyordu. Kübalı, tüm mobilyaları müzik enstrümanına çeviriyor, Karayip şarkıları söylüyor ve eşyalarını evimin her yerine dağıtıyordu. *Hurrican* ve *Zombie* isimli ve ieni de isimleri gibi çarpan kokteyller hazırlıyordu. Seviřirken başını arkaya atıp, avazı çıktığı kadar, '*Dios mío!*' diye bağırıyordu. Geceleri çatıda salsa yapıyorduk. Kalalarını, omuzlarını, bacaklarını, zarif ve kıvraka hareket ettiriyor, ben de ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Arada bir el bileğimden tutarak kulağıma yumuşak ama kararlılıkla fısıldıyordu: 'Ben yönetiyorum. Sen kadınsın.' İşte o zaman, iim volkan gibi kaynıyordu. Gbeęimde, sıvı ateşle dolu kabarcıklar patlıyor, sıcaklık ayak parmaklarımin uçlarına kadar akıyordu.

Birbirimizin üstüne atlamadığımız yer kalmamıştı. Hatta bir defasında, Peder Beatus ğle yemeğine gittiğinde, adamın ofisinde bile

tutamamıştık kendimizi. Eğer Peder bizi çalışma masasının altında yakalaysaydı, nasıl açıklardık durumu, bilmiyorum. Kübalıyı gördüğüm zaman beynim duruveriyordu. Dört hafta sonra, geçmiş ve gelecek iki yıl için seks ihtiyacımı gidermiştim.

Sonunda Kübalı, Port-au-Prince'e geri döndü. Müthiş rahatlamıştım. Birkaç gün daha kalsaydı, yorgunluktan ölürdüm. Sakinlik akıl almaz derecede iyi geliyordu. Eve gelip bacaklarımı yukarı kaldırmak ne güzeldi! Madam Violette, bir örtüyle sırtına bağladığı Nicole ile mutfaktayken, ben verandada soğuk bir bira içiyor, Rahibe Rosa ile sohbet ediyor ve bekçi köpeği Brütüs'ün başını okşuyordum. İçimden Peder Brütüs diye adlandırdığım Köpek Brütüs, ya memnun mesut parmak arası terliklerimi kemiriyor ya da kuyruğunu yakalamaya çalışıyordu. Masaj yağı ile pusuda yatan yarı çıplak bir Kübalı yoktu etrafta. Lavabomda sakal kırpıntıları yoktu. Kübalı yine bir hemşireye baktı diye kalbim acımıyordu. Yalnız olmayı seviyordum... Belki bazı anların haricinde... Akşamları, Nicole uyurken, Rahibe Rosa ile Madam Violette evlerine gittikten sonra ve Brütüs aşk derdinde bir dişi köpeğin peşinde koşarken... Ve geceleri, ter içinde yatakta yatıp, uyuyamazken...

Nitekim yalnızlığa yine çabuk alıştım. Melankolik düşüncelere teslim olmaya vakit kalmadan, hastanenin önünde toz içinde bir cip durdu. Arabadan André ve Marcel indiler. Hasretle sarılıp kucaklaştık. Bizim hastaneye tayin olduklarını ve artık burada kalacaklarını öğrendim.

Kübalı gittikten ve beynimi tekrar devreye soktukten sonra, müdürü sevmeyen insanın tek ben olmadığımı fark ettim. Peder Beatus özellikle yerlilere ve kadınlara karşı küstah davranıyordu. Yani buradaki herkese karşı. Hatta, kimseyi incitmeyen Rahibe Rosa bile, adam etrafında olduğu zaman tedirgin bir hale bürünüyordu. Anladığım kadarıyla, müdür onun şefiydi, herhalde benim de. Bu konu karışıktı. Peder bana her ay az bir maaş ödüyordu ama beni işe alan misyondur. Kendisi, ben yokmuşum gibi davrandığından, ilk karşılaşmamızdan sonra tek kelime konuşmamıştık.

Günler hoş bir rutin içinde akıp gitmeye başladı. Madam Violette, her sabah saat tam sekizde geliyordu. O, kafasına sardığı rengarek örtüsü, şal eteği ve zarafetle başında dengelediği çantasıyla köyden bize doğru kıvrılan yolun köşesinde görüldüğünde, doktor önlüğümü giyiyordum. Nicole genellikle o saatte henüz uykuda oluyordu. Madam Violette ile kapıda kısaca sohbet edip dişsiz taş kırıcısını selamlıyor, yaşlı adam da neşeyle kıkırdayarak bana, 'Bitanem!' diyordu. Hastanede ilk iş olarak hasta vizitesine çıkıyordum. Sonra, acil vakalarla ilgileniyor, doğumhaneye gidiyor, gerekli ameliyatları yapıyordum. Haftada bir, André ve Marcel ile hastaneye bağlı sağlık ocaklarını ziyaret ediyorduk. Kübalı sayesinde, çoktandır korkudan altıma yapmıyordum acil vaka geldiğinde. Fingirdeşsek de, benim tıbbi eğitimimi asla ihmal etmemiştik.

Kimse benimle açık açık Voodoo hakkında konuşmadığı halde, buradaki insanların,

geleneklerine çok bağılı olduklarının farkındaydım. Bir seferinde, koma halinde bir hasta getirildi. Akrabaları yatağının etrafını çevirmişlerdi. Gerekli muayeneyi yaptıktan sonra hastaya serum ve idrar kateteri dışında fazla bir şey sunamayacağımı gördüm.

‘Muhtemelen beyin felci,’ dedim. Akrabaların suratı asıldı ve hararetle tartışmaya başladılar. Genç hemşire mahcup bir tavırla bana yandan yandan bakıyordu. Bu kız, orada çalışanların bir çoğu gibi, rahibe değildi.

‘Bu insanlar, hastaya büyü yapılmış olduğunu sanıyorlar,’ diye açıkladı bana.

Kaslarını özellikle belirten dar bir tişört giymiş, izbandut kılıklı bir adam durumdan hiç memnun görünmüyordu. Kollarını kavuşturarak önümüze dikilmişti. Bana o kadar yakın duruyordu ki, ter kokusunu duyabiliyordum.

Genç hemşire, hızla oradan kaçtı ve beni, komadaki adamın kavgacı kuzeniyle yalnız bıraktı. Diğer hastalar, yataklarında yarı doğrulmuş, merakla bize bakıyorlardı.

Bir zamanlar kendini savunma dersleri almıştım. Eğitimcinin sesini hâlâ duyar gibiydim: ‘Dizini kasıklarına vur, topuğunla ayak parmaklarını ez, parmaklarını gözlerine sok, avucunla kulağına bir şaplak at!’ Ne yazık ki, kafamda zangırdayan vahşi öğütlere rağmen, içimde bir nebze dahi adam öldürme içgüdüğü uyanmıyordu. Bir adım geriledim. Çıkıştan gözümü ayırmıyordum. Eğitimcim bir keresinde, en iyi döğüşün, kaçınılan döğüş olduğunu da söylemişti. Nihayet, genç hemşire peşinde süvari alayıyla geri geldi. Süvari alayı, yani çok kilolu ve

astımlı yaşlı rahibe Sör Philomena, önce bir oturdu ve nefeslendi. Tartışmalar bundan sonra bir süre daha uzayıp gitti ama baştaki sertliğini yitirmişti.

‘Birkaç hafta önce birisi, adamın bahçesine kafasında iğneler olan içi doldurulmuş bir maymun bırakmış. Sonra da kapısının önünde bir küçültülmüş kafa bulmuş. O zamandan beri adam bu haldeymiş. Onu komadan çıkaramıyorsak, akrabaları alıp bir voodoo rahibine götürmek istiyorlar,’ diyerek çevirdi Sör Philomena.

Bir süre sonra yaşlı rahibenin sabrı tükendi ve akrabaları kovaladı. Bilincini yitirmiş olan hastaya serum taktım. Adamın ruhu bile duymadı. Ama idrar kateterini taktığımda, birden keskin bir çığlık atarak yatakta dimdik oturuverdi. Ben de ondan eksik kalmayan bir çığlıkla bir sıçrayışta kendimi güvene aldım. Adam bütün aletleri yataktan süpürmüş, bağıra çağıra anlamsız sözler geveliyordu. Sonra gözlerini devirdi ve bitkin bir halde tekrar yatağa düştü. Belki abartıyordum ama, kateteri takarken adamı tutması için André’yi çağırtırdım. André tiksinerken yüzünü buruştursa da, beni zor durumda yalnız bırakmadı. Nitekim, hasta bu sefer hiç direnmeden teslim oldu. André yatağın korkuluğunu monte ederken kazara adamın ayağını sıkıştırdığında bile gıki çıkmamıştı. Ertesi sabah ise serum ve idrar kateteriyle birlikte hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Geceleri beni ilk başlarda nadiren uyandırıyorlardı. Gece bekçisi ilk defa yatak odamın camını tıklattığında ödüm patlamıştı.

Uykulu uykulu dışarı bakınca, zifiri karanlık gecede, yatak odamın penceresinin önünde sadece havada süzülen iki beyaz gözbebeği görmüştüm.

İkinci yılımda, gece acilleri gittikçe artmıştı. Ya şiddet olayları daha sıklaşmıştı ya da insanlar benim doktorluk yeteneğime daha fazla güveniyorlardı. Sonuç olarak, neredeyse her gece yataktan kaldırılıyordum. Şöyle oluyordu:

Gece vakti cama vuruluyor. Havada süzülen gözbebekleri. Karanlıkta bedensiz bir ses: 'Doktor!' Uyku sersemi ben, bekçinin peşinde. Acil serviste bir ya da iki adam, kanlar içinde, doğaçtan yapılmış yataklar üstünde. Ben: 'Olay nedir?' Hastabakıcı ve refakatçiler arasında uzun bir konuşma. Sonra hastabakıcı bana: 'Kalp krizi.' Kalp krizi, ha, tamam. Pala kesiklerini mümkün olduğunca iyi dikiyorum, sonra tekrar yatağa atıyorum kendimi. Ertesi sabah, ağır yaralı adamların yerinde yeller esiyor.

Bu tür gece acil vakaları genellikle çete savaşları sonuçlarıydı. Kokain kaçakçılarının ve bu arada sıvışmış olan diktatör Baby Doc Duvalier'nin uşaklarının palaları gevşekti. Kıskanç kocaların veya damada kafa takmış kayınpederlerin de. Rahibe Rosa, her ölüm vakasının nedenini 'kalp krizi' olarak bildirmemi ve hiçbir soru sormamamı salık vermişti. Bir hasta ortadan kaybolduğu zaman da, bunu Peder Beatus'a söylemememi özellikle tembih etmişti.

Buradaki hayata alışmıştım. Gilbert ve Hugo isimli kasırgalar ülkeyi ardı ardına iki yıl vurmuş ve evlerin çatılarını eğriltip geçmişti. Hatta Hugo

bizim eczanenin çatısını uçurmuştu. Bu olaydan sonra eczanenin üstü geçici olarak plastik örtülerle kaplandı ve başına bekçi kondu. Egon ve Elfie bir defa bizi ziyarete geldiler. Unutamayacağımız bir ay geçirdik birlikte. Annem ve babamsa beni yok saymaya kararlıydılar. Saksafoncu olan babam, ben kendimi bildim bileli haftalarca barlarda çalışır ve bir ailesi olduğunu tamamen unutturdu. Yeteneğini ve fiziğini erkek kardeşime de geçirmişti. Oysa ben bunlardan mahrumdum ve onun öz babam olduğundan bile şüpheleniyordum. Annem de fazla anaç bir kadın değildi. Nicole'ün babası olarak kimseyi göstermediğimden dolayı bana hâlâ tavır koyuyordu. Haiti'de kaldığım müddetçe annem ve babam, sadece iki kartpostal yazmışlar, onları da, iki yabancı gibi imzalamışlardı.

İkinci yılının sonunda, İsviçre'den beklenmedik bir ziyaretçimiz geldi. Bir sabah hastaneye vardığımda, Rahibe Rosa'nın yanında, soluk benizli biri duruyordu. Birkaç defa açıp kapadım gözlerimi, kabus görüyorum, yok olur diye ümit ettim. Ne var ki yok olacağına, dehşet içinde bağırdı karşımda dikilen, Alois Lindemann isimli kabus: 'Bunun burada işi ne?'

'Agnes burada çalışıyor,' dedi Rahibe Rosa sakinleştirici bir tonda. Başasistan Lindemann'ın bizde bir ay kalacağını bana söylemeyi unutmuş gibi davranıyordu. Rahibe Rosa bizim bir gün süren seks maceramızı bilmiyor olmalıydı. O zamanlar, Dobrowsky'nin ölümü ve hamilelik telaşından Alois'i unutuvermiş, yüzüstü

bırakmışım. O gün bugündür adam benden nefret ediyordu.”

Bölüm 11

Bayan S.

Süpermarketten ağır alışveriş torbalarıyla eve gelmiş, merdivenleri çıkıyordum. Nefesim kesilmişti, ter içindeydim; hâlâ hafif ateşim vardı. Elimdekileri mutfak masasının üstüne bıraktım.

Bugün, paranoyak bir halde dolapların içinde Gerald'ı aramamaya karar verdim ve aldıklarımı torbalardan çıkarmaya başladım: bir şişe kahverengi rom, bir şişe beyaz rom, bir Cointreau, maracuja şurubu, portakal suyu, ananas suyu, nar şurubu, bir portakal, dekor malzemesi. Daha önce bir kitapçıya gitmiş, Karayip kokteylleri ile ilgili bir kitap almıştım.

Kendime bir *Zombie* karıştırmadan önce, yine de yatağın altına bir göz attım. Bardağı küçük bir şemsiyecik, bir dilim portakal ve bir kokteyl kirazıyla süsledim. Modası geçmiş pikabıma bir reggae plağı koydum ve lambanın altına oturdum.

Kokteyl kuvvetliydi. Dikkatle yudumluyordum abartmamak için. Daha antibiyotik alıyordum.

Haiti'yi düşündüm. Ben hiç bu kadar uzaklara seyahat etmemiştim. Gittiğim en uzak yer İngiltere'ydi. Orada bile, Gerald'ın yatak odasından daha fazla şey görmemişim. Plağı

değiştirdim ve salsa koydum. ekmeceyi karıştırmak geldi içimden; eski, güneş sarısı bikinimi buldum. Son günlerde istemeden yaptığım zayıflama krnden sonra bikini üstüme cuk diye oturdu. Bardağımı ikinciye doldurdum. Kafamdaki harika hafif bir hissin dışında hissetmiyordum alkol.

şezlonga oturdum. “Agnes ve Kübalı,” diye düşündüm neşeyle. Ama biraz da özlemlerle. Salsa seviyordum. Gerald ile eskiden sıkça salsa yapardık. Gbeğimin etrafında bir ürperti başladı. Gözlerimi kapadım. rperti arttı ve aşağıya doğru yayıldı. Agnes buna ne diyordu? “Gbekte patlayan kabarcıklardan ayak parmaklarının uçlarına doğru sıcak sıcak akan sıvı ateş.”

Sıcak bastı. Çok sıcak. Ve korkunç bir şekilde kaşınıyordum. Gözlerimi açtım. ığlık atarak kalkıp oturdum. Sanki deniz anası saldırısına uğramışım gibi, karnımda kabarcıklar oluşmuştu. Cildim kıpkırmızıydı ve isilik bacaklarıma doğru yayılıyordu. Kafam zonkluyordu ve içi pamukla doldurulmuş gibiydi. Nefes alamıyordum. Kalbim gm gm atarak balkona ıktım. Buz gibi soğuk hava iyi geldi. Balkon korkuluğundaki cıvık karla karnımı serinlettim. Panik halim biraz sakinleşmişti ama hâlâ nefes almakta zorlanıyordum.

Acil servisi aramak için telefona sarıldım. Ama kenevir plantajına bir göz attıktan sonra bu fikirden vazgeçtim. Bayan Meier’e telefon açtım.

Acil serviste, genç bir doktor, bu havada ışık kurdeşenine nasıl yakalanabildiğime şaşırdı. Antibiyotik ve alkol alıp almadığımı sordu ve ukala yorumlarda bulundu. Psikiyatristler ve

'gerçek' doktorlar üzerine yaptığı birkaç soğuk espriden sonra beni eve yolladı. O arada gece yarısı olmuştu. Bayan Meier beni eve götürdü ve çay içmek üzere içeriye girdi. Havayı koklayarak:

"Galiba, kurdeşenin nedeni kenevir buharı. Bunlar herkesi deli edebilir," dedi.

Çayımızı içtik. Bayan Meier, o gelmeden önce alalacele üstümden çıkardığım, yerdeki sarı bikini, yarı dolu kokteyl bardağı ve salsa plakları hakkında tek laf etmedi. Sadece birkaç kez havayı kokladı, ama bu konuda da bir şey söylemedi artık.

Benim burnuma, kenevirden başka bir koku daha geliyordu: Gerald'ın traş suyunun havadaki hafif izi. Koku halüsinasyonlarımı bilse, Bayan Meier'in ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordum.

Vücudumdaki kızarıklıklar ve şişlikler birkaç gün sonra azalmaya başladı. Agnes ile bir dahaki randevumuzda yine normal görünüyordum. Rahibe Rosa'yı anlattırmak istediğini söyledi. Sevinçle başımı salladım. Özlemiştim yaşlı rahibeyi.

Rahibe Rosa

"Bay Doktor Dobrowsky'nin ölümünden sonra baş rahibemiz beni Haiti'ye sürgüne yollamıştı.

Cezayı hak ettiğim halde, bu bence ceza değildi. Haiti'de bana ihtiyaç vardı, bu da benim hoşuma gidiyordu.

Haiti ezelden beri kana susamış bir ülkeydi. Ben buraya geldiğimde, diktatör Baby Doc Duvalier, içi dolar dolu bavullarla başkent Porto au Prince'den kaçmıştı. İnsanlar bu zaferi, birbirlerinin kafalarını patlatarak kutluyordu. Fakirlerin rahibi Aristide yandaşları, Baby Doc'un özel katil birliklerine taş ve sopayla saldırıyorlardı. Bir diktatör gidiyor, yenisi geliyor; kanlı darbeler birbirini takip ediyordu. Kimin kimi dövdüğü fark etmiyordu. Kurbanlara yardım etmeye çalışıyordum. Gençliğimde Afrika'da benzer katliamlar yaşamıştım. Genç doktor Agnes bebeğiyle benim çılgınlığımdan dolayı buraya geldiğinde, epey vicdan azabı çekmiştim. Başlarına bir şey gelirse kendimi hiç affetmezdim. Kübalı doktor buradayken, birbirlerine aşık olmalarını umdum, böylece genç kadın için daha az dertlenirdim. Fakat nedense, adam bizden ayrıldığında Agnes adeta rahatlamış görünüyordu. Onu korumak adına, André'yi ve Marcel'i buraya tayin ettirdim. Ama, kızcağızın aslında bir kocaya ihtiyacı olduğunu düşünüyordum. İşte o zaman Blumenthal'deki başasistan Alois Lindemann aklıma geldi. Eğer yanlış anlamadıysam, bu ikisi zaten eskiden bir ara çıkıyorlarmış. Dr. Lindemann'ın, küçük Nicole'ün babası olabileceğinden şüpheleniyordum. Böylece ona mektup yazdım. Neticede yetişkin bir adamdı, gazete okuyabiliyordu, Haiti'nin nasıl bir yer olabileceğini gözlerinin önüne getirebilir ve gelip gelmemeye

karar verebilirdi. Agnes'ten bahsetmedim, çünkü bence hassas bir konuydu bu. Ona sadece, iyi donanımlı bir hastane olduğumuzu ve deneyimli bir bayan doktorumuz olduğunu yazdım, ki bu doğrudu. Anca mektubu yolladıktan sonra, bu yaptığının iyi bir fikir olmadığını fark ettim. Ama bunu kafaya fazla takmadım. Hayatta öğrendiğim bir şey varsa, o da, olayların öncesinden dertlenmenin anlamsız olduğu. Adam belki de hiç gelmeyecekti veya gelecek ve Agnes'i tekrar gördüğü için sevinecekti. Bunu kim bilebilirdi ki?

Ama anlaşılan yanılmıştım. Alois Lindemann geldi. Nitekim, sevda konusunda tecrübesiz kızkurusu bendenize bile, bu ikisinin aşk coşkusundan birbirlerinin boğazına sarılmadıklarını anlamıştım. Talihsizlikler başladı.

Agnes, onu evine almayı reddetti. Doktor Lindemann için bir mekan bulmak adına, Marcel'i André'nin odasına yerleştirmek zorunda kaldık. En kötüsü de, gece gelen 'acil vakaları' Doktor Lindemann'dan gizleyemiyorduk. Korktuğumuz sonunda başımıza geldi. Olay üstüne olay oldu ve olaylar Peder Beatus'un tatsız sonunu getirdi. Herşeyden ben suçluydum. Ya da, beni buraya tayin etmiş olan başrahibemiz. İstedığınız gibi değerlendirebilirsiniz. Başkalarının aşk hayatına karışmam gerektiğini düşünmeseydim, Doktor Lindemann Blumenthal'da kalmış olur ve Peder Beatus'un kellesi daha omuzlarının üstünde olurdu."

Bölüm 12

Bayan S.

Seansımızın geri kalan zamanında, Agnes ile anne ve babası hakkında konuştum. Onlardan hemen hemen hiç bahsetmiyordu. Anlatmaya değer fazla bir şey yokmuş. İlişkileri asla iyi olmamış ve Nicole'ün doğumundan sonra daha da soğumuş. Kızlarının ikinci bir babasız çocuğunu hiç kabul etmezlermiş. Ona, kendileriyle arası iyi olduğu için, erkek kardeşine ve yengesine içini dökmesini önerdim. Duraksadı, sonra başını evet anlamında salladı.

Bir sonraki seansta bu konuya artık girmedi. Haiti hikayesini, Agnes'in perspektifinden anlatmaya devam etmek istedi.

Agnes

“Alois Lindemann, bir ay boyunca ‘yerlileri’ ameliyat etmek amacıyla gelmişti buraya.

Sonradan anladığıma göre Rahibe Rosa, Blumenthal'daki jinekolojinin başhekimi ve Lindemann'ın şefi Koller'e bir mektup yazarak, burada deneyimli bir bayan doktor olduğundan bahsetmişti. Bunun üzerine Koller, beceriksiz başasistanını, daha iyi ameliyat edebilmeyi öğrenmesi için Haiti'ye yollamıştı.

Bahsi geçen deneyimli doktorun ben olduğum Lindemann'ın kafasına dank etmişti. Gıcırdayan dişler ve yuvalarından fırlayan gözlerle karşımda dikiliyor, sanki inanılmaz bir münasebetsizlik yapmışım gibi bakıyordu bana. Eğer bir yıl sonra kendimi tekrar Blumenthal'da bulacağımı ve onun ocağına düşeceğimi biliyor olsaydım, kendisine karşı daha kibar davranırdım. Fakat o zamanlar, Blumenthal benim için, dünyanın bir ucuydu. Lindemann benden bir şeyler öğrenmeyi kesinlikle reddediyordu. Şansına, Rahibe Rosa en az emektar bir askeri cerrah kadar iyiydi. Jinekoloji başhekimi, Haiti'ye eğitim için gönderdiği başasistanının bacak kesmesini öğrendiğine sevinecekti.

Birkaç gün sonra ikimiz de sakinleşmiştik. Hatta onun varlığından memnundum bile, çünkü şimdi akşamları işten vakitlice çıkabiliyordum. Aradan iki hafta geçti. Yine, alışılmıştan daha erken eve döndüğüm günlerden biriydi. Akşam güneşi verandaya vurmuştu. Elime bir bira alıp, hasır koltuğa yerleştim. Yağmur mevsimi sona ermişti. Köylüler, odun kömürü elde etmek için, ağaçları üstüste yığıp, üstüne toprak atıyorlardı. Rüzgar bizim tarafa estikçe, insanın genzini yakan bir duman kokusu geliyordu bu torluklardan. Oturduğum yerden Nicole'un sesini

duyabiliyordum. Bahçede Madam Violette ile oynuyordu. Bu arada kızımın kelime haznesi oldukça gelişmişti. Neşeyle, Fransızca, Kreol dili ve İsviçre Almancası karışımı bir şeyler anlatıyordu. Bu konuşmaya bir erkek sesi karıştı. Doğrulup başımı uzatınca, Lindemann'ın da tozlu mango ağacının altında oturduğunu gördüm. Beceriksizce Nicole ile oynamaya çalışıyordu.

Bu mesafeden bile, çocuklarla ilişki kuramadığı belliydi. Baştan, Madam Violette'e asılıyor sandım. Rahat koltuktan kalktım ve onların yanındaki bir plastik sandalyeye oturdum. Madam Violette on beş yaşında evlenmiş ve yirmi beş yaşında da dul kalmıştı. Çocukları çoktan büyümüştü, hepsi de Port-au-Prince'te yaşıyordu. Herhalde kırka merdiven dayamıştı. Ama, en küçük oğlunun bile 18 yaşında olduğunu bilmeseydim, yaşına inanmazdım. Ne balıketi vücuduna bakınca dört çocuk doğurmuş olduğunu ne de altın kahverengi tenli yüzüne bakınca zor kaderini görebiliyordu insan. Parlak rengarenk örtülerinden birini kafasına sarmış, neşe içindeydi. Lindemann'ın üstünde kolalanmış, bembeyaz bir doktor önlüğü vardı. Madam Violette'in, son zamanlarda, sadece bana ait olamayacak kadar çok doktor önlüğü ütülediği dikkatimi çekiyordu.

Yabani olmadığını kanıtlamak için, ikisine de birer bira teklif ettim. Lindemann duraksadı, sonra kocaman bir yudum içti. Alkol kaldırmadığı çok geç aklıma geldi. Bira onu depresif yapıyordu ve kendisini teselli edecek bir kadına ihtiyaç duyuyordu. Prosecco içtiğinde ise manyaklaşıyor ve kendini gülünç duruma düşürüyordu.

Şişeyi bir dikişte içti birayı. Sonra da kustu. Birayı değil de, içinden geçenleri.

'Bilmem lazım Agnes,' diye haykırdı. 'Hamile olduğumu öğrendiğimden beri, acaba çocuğun babası ben miyim diye soruyorum kendime.'

Sesimi çıkarmadım. Şaşkına dönmüştüm. Nereden çıkarıyordu bunu? Evet, tamam, o kadar da saçma değildi. Ne diyeceğimi düşündüm. Nicole'ün babalığı onu ilgilendirmezdi. Dobrowsky hakkında hiçbir şey bilmesi mümkün değildi. Hâlâ bir şey demiyor, uygun, keskin bir yanıt arıyordum. Sonra, çok uzun sustuğumu fark ettim.

'Anlıyorum,' dedi Lindemann.

Tamam, Nicole'ün babası olmadığını söylemenin tam zamanıydı. 'Öte yandan,' diye dürtüşledi içimdeki küçük şeytan, 'seni hamile bırakmış olduğunu düşünüp, buna rağmen yıllardır seninle ilgilenmediyse, biraz daha ıstırap çekmeli bu pezevenk.'

Şeytancık bence tamamıyla haklıydı. Bir ara gerçeği Lindemann'a söyleyecektim. Ancak öncelikler listemin en başında yer almıyordu bu. Fakat ilerleyen günlerde olaylar öyle gelişti ki, bu konuyu tamamen unuttum. Sonunda söylediğimde, Lindemann oldukça alındı.

Biradan dolayı tamamen depresifleşmeden ve dişi tesellisi aramadan önce, Nicole'ü kucağıma aldım ve Lindemann'ı Madam Violette ile yalnız bıraktım. En son gördüğüm, kadının, Lindemann'ın beyaz önlüğünü, sevgiyle düzelttiği oldu. O da ona öyle hüzünlü bir bakışla bakıyordu ki, köpeğimiz Brütüs görse kıskanırdı. Madam Violette yetişkin bir kadın diyerek kendimi

sakinleştirdim, oysa içimdeki his, onu Lindemann hakkında uyarmam gerektiğini söylüyordu.

O gece yine bir acil vakaya çağırıldım. Nicole geceleri neyse ki asla uyanmıyor olsa da, bebek telsizini açtım ve aleti yanıma aldım. Gece bekçisine, Lindemann'ı da getirmesini söyledim. Tek nedeni, ben çalışırken onun uyumasını kıskanıyor olmamdı.

Lindemann, yüzüne canı sıkılıyormuş gibi ifade tutuşturmuş olarak geldi acil servise. Pencere önünde süzölen gözbebekleri tarafından uyandırıldığında, korkudan altına yaptığını belli etmemeye çalışıyordu.

Bu seferinde dört tane birden 'kalp krizi kurbanımız' vardı. Bir tanesinin durumu özellikle kötüydü. Kafası adeta kopmuştu adamın; kafa yana doğru sallanıyordu, bir parça deri tutuyordu sadece. Boyun kasları ve tendonlar, anatomi çalışması gibi, kanlı çarşafın üstünde yatıyorlardı. Lindemann birkaç kez yutkunduktan sonra işe koyuldu. Diğerlerinin yaralarını da birlikte tedavi ettik.

İşimiz bittiğinde neredeyse gün doğmuştu. Lindemann, paydos yapan bir kasaba benziyordu. Onu lavaboya götürdüm, orada ikimiz de kanlı ellerimizi ve kollarımızı kuvvetli bir sabunla fırçalayarak temizledik. Hemen kafası kesilmiş adamın ölüm kâğıdını imzaladım. Lindemann'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Hayretle, 'Kalp krizi mi?' diye sordu. Kulaklarına inanmadığı belliydi. 'Bunu müdüre bildireceğim.'

Gözlerimi devirdim. Tartışmak için çok yorgundum. Bomboş koridora geldiğimizde, Lindemann hâlâ söylenip duruyordu. O anda,

ayaklarını sürüyerek yürüyen birinin ayak seslerini duydum. Bu saatte kimsenin olmaması gerekti buralarda.

'Ses çıkarma!' diye tısladım ve Lindemann sesini kesti. Koridorun sonunda, üç karaltı dolanıyordu. Birinin üstünde renkli bir giysi vardı ve yüzü doğal olamayacak kadar beyazdı. Bu yüz karanlıkta bir an aydınlandığında Lindemann boğuk bir çığlık bastırdı. Üç karaltı bir odaya girip yok oldular. Ürkütücü bir sessizlik oluştu. Ne yapacağımızı bilmeden bekliyorduk. O esnada o üç kişi odadan çıktı ve koridordaki gölgeler tarafından yutuldu. Yanımızdan hızla geçerlerken, karanlığa rağmen seçebilecek kadar iyi görmüştüm. Voodoo rahipleri, törenleri için böyle giyiniyor ve yüzlerini beyaz bir macunla boyuyorlardı.

'Gel, sıvışalım çabuk,' dedim. Ama Lindemann çoktan adamların çıktığı odaya doğru gidiyordu bile. Kendini toparlamıştı bu arada. Şimdi, erkek olduğunu göstermek istiyordu bana.

'İçeriye girme!' diye uyardım kendisini.

'Gülünç olma,' diye payladı beni. Kapının koluna bastı; ben de isteksizce arkasından yürüdüm.

Odanın ortasında, beyaz boyalı metal çerçevesi olan bir karyola duruyordu. Yatakta, üstü çarşafıla örtülü bir beden vardı. Kana bulanmış giysiler, katlanmış bir halde bir sandalyenin arkasına takılmıştı. Anlaşılan, ölümünü biraz önce onaylamış olduğum adamdı bu. Lindemann'ın çarşafı kaldırmasını engellemek istedim. Çok geçti. Lindemann

adamın yüzündeki örtüyü çekti. Bir an sonra da keskin bir çığlık attı, dışarıya koştu ve yere kustu.

Çarşafın altından çıkan görüntüye bakmaktan alamadım kendimi. Ölünün kafası bu arada tamamen kesilmişti. Boynun yanında, sol omzun üstünde duruyordu. Kafatasında, alnından, kafasının arkasına kadar uzanan, otuz santimetre kadar uzun bir çivi saplıydı. Gözleri açıktı. Sitem edercesine çiviye bakıyordu sanki. Üstünü tekrar örttüm ve Lindemann'ın arkasından gittim.

Lindemann'ın onurunu kurtarmak uğruna diyebilirim ki, ilk gördüğümde ben de aynı tepkiyi vermiştim. Hüngür hüngür ağlayarak Rahibe Rosa'ya koşmuş ve derhal benimle kaçması için ısrar etmiştim.

'Ah yavrum, çok üzgünüm. Ölüyü görmemiş olsaydın keşke,' diye yanıtlamıştı o zaman. 'Bir misyoner hastanesinde böyle bir şey elbette müsaadeli değil. Ama insanların batıl inançları var. Biri öldüğünde, akrabaların bir voodoo rahibini getirmeleri habire olan bir şey. Ölünün, zombi olarak geri gelmesini, rahip kafasına çivi çakarak engelliyor.' Derin derin iç çekmişti. 'Burada bir voodoo rahibiyle karşılaştığımda, görmemezlikten geliyorum. Çok sık olmuyor bu.' Ben bir dereceye kadar sakinleştikten sonra yanından ayrılırken Rahibe Rosa eklemişti: 'Peder Beatus duymasın bunu.'

Yorgun argın eve döndüm. Lindemann, verandamda sallanan koltukta oturuyordu. Buzdolabımdan, Kübalı'dan kalmış olan romu almış, doğrudan şişeden içiyordu. Turşu gibiydim, tek istediğim kendimi yatağa atmaktı.

Şişenin onun olabileceğini söyledim ve gidip yattım.”

Bölüm 13

Bayan S.

Kafam, yeni ölmüş insanların kafatasına çivi çakan voodoo büyücüleri imajlarıyla dolu olarak açtım dairemin kapısını. Vantilatör kullandığımdan beri, içerdeki hava çok daha iyileşmişti. Benjamin, bitkileri soğuk havaya maruz bırakmamam konusunda beni uyardığı halde, oturma odasını düzenli olarak havalandırıyordum. Havayı dikkatle kokladım. Burnuma gelen, Gerald'ın hafif traş suyu kokusuna aldırış etmemeye karar verdim. Muhtemelen bu koku, Gerald'ın zaman zaman eskileri tıktığı torbadan tekrar çıkardığım giysilerinden kaynaklanıyordu. Ateşler içinde yatakta yatarken, onun eski kazakları, gömleklerinden teselli bulmuştum. Ama şimdi, artık kendimi daha iyi hissettiğim bugünlerde, bu durumdan rahatsız oluyordum. Acı veren, mazide kalmış anılar... Onları yine eski giysiler torbasına koymak için bir araya topladım. Belki de, sembolik bir hareket olarak, hepsini çöpe atmalıydım. Kazağını atmak bana henüz zor geliyordu ama en azından, zaten hiçbir zaman beğenmediğim gömleklerinden biri çöpe gitmeliydi.

Elimde gömlekle kalakaldım. Çöp kutusunda, buruşturulmuş ve yırtılmış kâğıt parçaları vardı. Titreyen ellerle çıkardım onları çöp kutusundan. İnce, krem renkli Japon kâğıdı bana çok tanıdık geliyordu. Sadece, o kâğıttan evde olduğunu veya satın almış olduğumu hatırlamıyordum. Kaldı ki, üstüne şiir denemeleri yazdığımı ve çöpe attığımı ise hiç hatırlamıyordum.

Mantomu üstüme geçirdim ve gece vakti şehirde uzun bir yürüyüş yaptım. Bir barda, iki Daiquiri'den güç alarak eve geri döndüm.

Gerald'ın eski gömleği daha düşürdüğüm noktada, mutfakta yerdeydi. Onu yerden aldım ve çöp kutusunu açtım. İçinde her tür atık vardı. Ama Japon kâğıdı yoktu artık. Sadece dün yediğim sandviçin krem renkli kâğıttan ambalajı vardı.

Uzun müddet uyanık kaldım ve evden gelen sesleri dinledim. Vantilatör ve buzdolabı sesinden başka bir şey gelmiyordu kulağa. Sıra dışı bir koku da gelmiyordu burnuma. Sabaha karşı huzursuzca daldım uykuya.

Bir sonraki buluşmamızda, Agnes, hikayesine son defa kaldığımız yerden devam etti:

Agnes

“Fazlasıyla kısa bir gecenin sonunda Nicole uyandırdı beni. Korkuyla yataktan fırladım. Uyuyup kalmıştım ve Madam Violette işe gelmemişti. Nerede olabileceği konusunda az çok fikrim vardı ama arkasından ispiyonculuk yapmak istemiyordum. Dediğim gibi, yetişkin bir kadındı. Ama benim bir sorunum vardı. Sağlık ocaklarını ziyaret etmem gerekiyordu. Panik halinde, kızımı nereye bırakayım diye düşünmeye başladım. André ve Marcel eski, tozlu cipin içinde beni bekliyorlardı bu arada. Aklıma daha iyi bir fikir gelmediği için, Nicole’ü, hastaneye, Rahibe Rosa’nın himayesine götürdüm.

Yaşlı rahibe tam doğumhaneden geliyordu. Bir elinde, yeni kesilmiş göbek bağlı bir plasenta tutuyordu. Kendisine sıkıntımı açıkladım.

‘Benim işim varken, Nicole’e bakacak birkaç sevecen anne buluruz. Sen merak etme,’ dedi. ‘Bay Doktor Lindemann da bugün henüz işe gelmedi. Yatakta kalması gerektiğini bildirmiş.’

‘Bak sen,’ dedim bozulmuş bir halde.

Rahibe Rosa’nın elindeki kanlı et parçası Nicole’ün ilgisini çekmişti. ‘Plasenta,’ diye açıkladı ona Rahibe Rosa ciddiyetle. Nicole ellerini çırptı ve yeni kelimeyi tekrarladı. Kızımı genç bir hemşireye teslim ettim. Ben giderken, ikisi neşeyle dans ediyor, yaşlı Sör Philomena da ters çevirdiği bir kovayla davul çalıyordu.

André, sağlık ocaklarına giderken bana korumacı olarak eşlik ediyordu. Başkentten uzakta, buradaki dağlık bölgede, ayaklanma olayları çok nadirdi. Bazen çete savaşları oluyordu; onların kurbanlarını da ben geceleri

tedavi ediyordum. Arka koltukta oturan makineli tabancalı güvenlik görevlisi, güpegündüz abartılı bir görüntü oluşturuyordu. Bingil bingil kalçalı, dünya tatlısı André'mizin herhangi birini korkutacağından da şüpheliydim.

Dağ yolunu yavaş yavaş tırmanıyorduk. Süpürge darısı ve şeker kamışı tarlaları arasındaki tek tük, çarpık çurpuk kulübeler yanımızdan geçiyorlardı. Marcel, son yağmur mevsiminden geride kalan dev çukurlardan kaçınarak temkinli sürüyordu aracı. Yolda hâlâ, sonbaharda Karayıpleri kasıp kavuran Hugo kasırgasından beri yıkılıp kalmış ağaçlar vardı. İki defa durup, yolu açmamız gerekti. Sonra, sağlık ocağının olduğu köye vardık.

İlk hastalar kapıda durmuş beni bekliyorlardı. Yolun karşı tarafında çok daha uzun bir kuyruk oluşmuştu. Bu diğer kapının üst tarafında, içi doldurulmuş, kanatlarını açmış bir akbaba asılıydı. Kapının önünde de, bir oturağın üstünde yaşlı bir kadın oturmuş, geleneksel şifacı için giriş parası alıyordu.

André de benim baktığım yere baktı. 'Bu insanlar batıl inançlı. Voodoo rahibine gidiyorlar,' dedi. Dilini şaklatıp ıslak bir köpek gibi kafasını sallayarak bunu onaylamadığını ifade etti.

'Cahil köylüler,' dedi Marcel de kafasını sallayarak.

Ama, ikisinin de gizlice gömleklerinin altındaki tılsımlarını yokladıklarını fark etmiştim. Voodoo rahibi konusu hastanede tabuydu. Peder Beatus, sancağının üstüne, kör cehalet diye adlandırdığı bu olayın kökünün kazınılması gerektiğini yazmıştı.

Refakatçilerimi arabanın yanında bırakıp muayene odasına girdim. Öğlene kadar çocuklara aşı yaptım ve hemşirenin sorularını yanıtladım. Son hasta gittikten sonra, eşyalarımı toplayıp öğle güneşine çıktım. Marcel'i, omzunda André'nin tüfeğiyle, bir mango ağacının altında buldum. Beni görünce mahcup oldu. Beni arabaya doğru iterken, kocaman silahı arkasına saklamaya yelteniyordu. O esnada, voodoo rahibinin kulübesinin önündeki kuyruğun başında André'yi keşfettim.

'André orada ne yapıyor?' diye sordum şaşkın şaşkın. Marcel'in omuzları aşağıya düştü.

'Bunun bir batıl inanç olduğuna söyledim ama ille de oraya gitmek istedi,' dedi.

Beni merak sardı. Bir voodoo rahibini iş başında izleme fırsatı hiç çıkmamıştı karşıma. Bunların bir çoğunun beyaz büyü yaptığını ve şifacı olduklarını biliyordum. Yanımda koruyucum varken, bir meslektaşımın omzunun üstünden olanlara bakma fırsatıydı bu. André'nin yanına giderek kuyruğa girdim. Yüzüne bakıp sıırttım. Kocaman adam irkildi. Mahcubiyetten kıvranıyordu.

'Sadece bir bakmak istedim, öylesine, sırf meraktan,' dedi. Dolgun kaburgalarını yumrukladım.

'Seninle geliyorum,' dedim ve giriş paramı ödedim. André protesto etmeye kalmadan, ikimiz birlikte loş kulübenin içindeydik. Karşımda erkek rahip yerine bir rahibe görünce şaşırdım. Üstündeki beyaz giysisiyle, hafif yüksek bir platformun üstünde oturuyordu. Çevresinde adaklar bir daire şeklinde sıralanmıştı, bunların

arasında pastalar, mumlar, plastik çiçekler ve para vardı. Havasız odada renkli şal elbiselere ve eşarplara bürünmüş birkaç kadın daha oturuyordu. Arada bir bunlardan biri çığlık atıyor, gözlerini deviriyor ve havale getirir gibi sarsılarak kendini yere atıyordu.

Rahibe, huzursuz bir halde, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip duran André'yi parmağıyla kendisine çağırıyordu. Bana, olduğum yerde kalmamı işaret etti. İçinde koyu renkli bir sıvı olan küçük bir şişe aldı eline, André'ye duyamadığım bir şey söyledi ve onu yine dairenin dışına çıkardı. Sonra kemikli iki parmağını kıvrarak beni yanına çağırıyordu. Buruşuk yüzündeki uyanık gözleriyle bana dikkatle baktı. Kuşağından bir kese çıkardı, açtı ve içindekileri yere döktü. Tavuk kemiğine benzeyen birkaç ufak kemik, midye kabukları ve taşlar gördüm. Başını yukarıya kaldırdı ve dalgın dalgın boynunu yana eğdi.

'Senin bir çocuğun var,' dedi, 'ama kocan yok.'

Misyoner hastanesindeki Doktor Agnes'in bir yalnız anne olduğu sır değildi. Evet anlamında başımı salladım.

'Bir çocuğun daha olacak,' diye devam etti, 'ama yine kocasız.'

Bu yeni haberi. Ürperdim.

'Çocuğunun babası,' dedi yumuşak, melodik bir sesle, '... o ölü.' Başımı salladım tekrar evet anlamına; oysa bunun bir soru olup olmadığını anlamamıştım.

'Ruhu huzursuz. Onu sakinleştirmen gerek yoksa intikam almak istiyor.'

Kuru kuru yutkundum. Dobrowsky'nin ruhunun intikam meydanında olduğunu hayal etmek pek hoş bir şey değildi. Rahibe bana, üstünde dairelerden oluşan bir desen çizilmiş bir yaprak kâğıt verdi.

'Bunu, yatak odanda içinde su olan bir bardağın altına koy. O zaman daha iyi uyursun,' dedi ve gözlerini kapadı. Benimle işi bitmişti.

Dönüş yolunda, André de, ben de sessizdik. Ama Marcel, arkadaşına takılıyor ve neşeyle konuşuyordu. Mambo diye adlandırılan voodoo rahibesinin ziyaretini yargılamadığımı fark edince, rahatlamış görünüyordu.

'Bizim André hâlâ beyaz büyü için Mambo'ya gidiyor,' diyerek güldü. 'Kendisine şöyle doğru dürüst bir kadın arıyor evlenmek için.' André Marcel'in ensesine bir şaplak indirdi.

'Bu bir aşk iksiri miydi?' diye sordum. André yanaklarını şişirdi ve gürültüyle ağzındaki havayı dışarıya üfledi. Sonra da ufak şişeyi göğüs cebinden çıkardı.

'Bunu kimin içmesi gerekiyor, kadının mı senin mi?' diye sordum. Marcel yine güldü. Anlaşılan André'nin gözüne kestirdiği bir kadın yoktu henüz. İçecek, çekingenliğini bastırmak içindi.

'Dolunay zamanı içmesi lazım bunu. Mambo, aşkını burada, dağlarda bulacağını söylemiş,' dedi Marcel.

'André, senin için hepimiz uyanık olacağız. Bu kadın her kimse, senin gibi yakışıklı bir delikanlıyı asla kaçırmamalı,' dedim. André yüzünü elleriyle kapadı ve kıkırdadı.

Ertesi sabah oturma odasının penceresinde durmuş, Madam Violette'i bekliyordum. Nicole ve

hemşireler bir önceki günü iyi atlatmış olduğu halde, onlara tekrar yük olmak istemiyordum. Peder Beatus, personelin çocuk bakıcısı olarak istismar edilmesi konusunda yorum yapmaktan kendini alamamıştı.

Madam Violette'in, kendine has, hafifçe salına salına yürüyüşüyle yolu tırmandığını görünce rahatladım. Başının üstünde bir kova, ellerinde ise iki plastik torba taşıyordu. Bir önceki günden dolayı, nerede kalmış olduğunu söylemeden bir sürü laf kalabalığı yaparak özür diledi. Ağzına kadar dolu olan torbaların birinden, bir tavuk kafası sallanıyordu. Ağır kovayı masanın üstüne koydu. Kovanın içeriği sağa sola çalkalandı.

'Ev yapımı rom,' diye açıkladı. 'Ve bugün, ekşi portakal soslu Afrika tavuğu var akşam yemeğinde. Doktor Alois'i de davet edebiliriz.'

Akşam yemeğinde, Madam Violette'in kendini aştığı belli oldu. Portakal soslu çıtır pilicin yanında siyah mantarlı dağ gibi bir pilav yapmıştı. Leziz ziyafete saldırdık. Pantolonun üst düğmelerini açmak zorunda kaldığımızda, tatlıyı getirdi sofraya: İçi ananas ve hindistan cevizi kreması doldurulmuş bir bisküit pastası. İster istemez davet etmek zorunda kalmış olduğum Lindemann, mutlu görünüyordu. Madam Violette paydos yapabilsin diye, bulaşıkları yıkamakta ısrar ettim. Lindemann'a bakarken gözlerindeki parıltı gözden kaçmıyordu.

Madam Violette, yanında getirmiş olduğu romu birkaç şişeye doldurmuştu bile. Ama kovanın dörtte biri doluydu daha. Kovayı alıp evine götürmesini önerdim ve misafirlerimi

uğurladım. Sanki ayrı yönlere gidermiş gibi yaptılar.

Ertesi sabah, uykusunu alamamış bir Madam Violette ve keyifsiz bir Lindemann çıktı gün yüzüne. Lindemann traş olmamıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Anlaşılan rom en tatsız taraflarını ortaya dökmüştü. Madam Violette'e, Lindemann'a bundan böyle alkol vermemesini sıkı sıkı tembih etmeliydim acilen. Ama artık çok geçti. Lindemann'ın sabahleyin gelir gelmez yaptığı ilk iş, Peder Beatus'a gidip, 'kalp krizlerini' ve çivilenmiş cesetleri anlatmak oldu. Sonra sendeleyerek doğumhaneye girdi ve Rahibe Rosa'yı sorguya çekti. Yaşlı rahibenin o kadar üstüne vardı ki, sonunda kadının sabrı taştı. Lindemann'dan, sakinleşmesini ve doğumhaneyi terk etmesini talep etti.

Rahibe Rosa ve ben Peder Beatus'un huzuruna çağrıldık. Beklenileceği gibi azarlandık ama yoksa fazla bir şey olmadı. Muhtemelen Peder Beatus'un, ne beni işten çıkarma ne de Rahibe Rosa'yı başka bir yere tayin etme yetkisi vardı. Bizden sonra sıra personele geldi. Peder Beatus güvenlik görevlilerine bağırırken sesi bütün hastanede duyuluyordu. Adamlar başları önlere eğik bir halde terk ettiler ofisini. Normalde mesleklerinin verdiği gururla dimdik duran görevliler, günlerce kimsenin yüzüne bakamadılar. Herhalde sağlam güvenlikçi nadir bulunan bir şeydi, çünkü André ve arkadaşları işlerinden olmadılar. Peder Beatus, bunun yerine, birilerine gözdağı vermek amacıyla, gece bekçisini işten çıkardı.

Öğleden sonra, Lindemann beni evde ziyaret etti. Bir elinde bir plastik torba taşıyordu. Hemen gidecekti ve vedalaşmak üzere gelmişti. En azından ben öyle düşünmüştüm.

‘Benimle geri dönmelisin,’ dedi. Yanlış duyduğumu sandım.

‘Efendim?’ dedim.

‘Sen ve kızın. Burada güvende değilsiniz. Blumenthal’da güzel bir dairem var. Bende kalabilirsin.’

Kafamdan bir sürü soru geçiyordu. Öyle beklenmedik bir şeyle karşılaşmıştım ki, önce hangisini soracağımı bilemedim. ‘Madam Violette ne olacak?’ dedim sonunda.

‘O ne mi olacak?’ diyerek şaşkınlıkla soruma soruyla yanıt verdi.

Madam Violette o esnada Nicole’ü öğle uykusuna yatırmış, ninni söylüyordu. Sesi kadife gibi yumuşak, erimiş karamel gibi tatlıydı ve rengi olsaydı, amber renginde olurdu. Madam Violette’i ninni söylerken her duyuşumda, uçurum derinliğinde bir özleme kapılıyor ve erkek kardeşimin saksofon çalma yeteneğini kıskanıyordum.

‘Ha yani... şeyi mi diyorsun... o sadece bir...’ Lindemann, bir şey atıyormuş gibi salladı elini. Kendisine buz gibi baktım. Kullanmak üzere olduğu kelime neydi bilmiyorum ama, kendini tuttu söylemedi. Onun yerine:

‘Dinle, bu önemli,’ dedi. ‘Tabii ki bir babalık testi istiyorum. Eğer çocuğunun babasıysam, kızını üstüme almaya hazırım.’

Nicole’ün adını telaffuz etmeyişi dikkatimi çekti. Adı aklında kalmamış olabilirdi de.

'Küçük bir çocukla nasıl çıkıp gelebildin buralara? Böyle bir şeyi yapmak için çok sorumsuz olmak gerek. Saf ve sorumsuz.' Yavaş yavaş konuşmaya ısınmıştı. Yanında getirdiği plastik torbalardan birini açtı, içinden bir şey çıkardı.

İlk bakışta, çıkardığı şey iğrenç bir peluş maymuna benziyordu. Lindemann onu parmaklarının ucuyla tuttu ve yüzüme uzattı. Bu şey aynı zamanda iğrenç bir peluş maymun gibi de kokuyordu. Tek fark, gerçek maymunlar sırtarak, büyük sarı dişlerini gösterir, en iğrenç peluş maymunlar bile bunu normal olarak yapmazlar. Ayrıca bunun kafasında bir iğne takılıydı ve üstünde siyah bir pelerin vardı.

'Birisi bunu Peder Beatus'un çalışma masasının üstüne bırakmış. Sen ve çocuk, ikiniz de bu delilerin ve canilerin arasında artık güvende değilsiniz!' Lindemann'ın sesi, her kelimeden sonra bir oktav daha tizleşiyordu. Şimdi, bunu söylediğinde, maymun ile Peder Beatus arasındaki benzerliği farketmiştim.

Bizi duymuş olan Madam Violette oturma odasına geldi. Lindemann'ı görünce yüzü aydınlandı. Ardından adamın elindeki maymunu gördü, ellerini ağzının üstüne bastırdı ve dondu kaldı. Sonunda konuşabildim.

'Nicole'ün senin kızın olabileceği gibi saçma bir fikre nasıl kapılabiliyorsun? Baksana bir ona! Hiç küçük Alois Lindemann'a benziyor mu? Senden hamile kalacak kadar aptal mı olduğumu sanıyorsun?'

Dobrowsky'nin Nicole'ün babası olduğu göz önünde bulundurulursa, tabii ki bu söylediklerimin anlamı yoktu. Ama çok kızmıştım.

Lindemann kızardı, sonra da rengi soldu. Tek kelime etmeden içi doldurulmuş maymunu - elindeki nesne peluş oyuncak değil, sahici maymundu anlaşılan- yemek masamın üstüne koydu ve evi terk etti. Öfkeyle voodoo kuklasını, Lindemann'ın arkasından kapanan kapıya doğru fırlattım -içi doldurulmuş maymunun böyle bir nesne olduğu da aşıkardı-. Darbenin şiddetinden dolayı, hayvanın kafası bedeninden koptu ve yere düşüp yuvarlandı.

Madam Violette bir çığlık attı. Yüzü kül rengine döndü ve birkaç kez yanaklarına vurdu. Ben de korkmuştum. Mambo'da yaşadığım olay, bende kalıcı bir etki bırakmıştı. O günden beri artık kabus görmez olmuşum. Beyaz büyü yapan Mambo bile o kadar güçlüyse, tekinsiz gece rahipleri büyüleriyle neler karıştırıyorlardı kimbilir.

Maymunun vücudunu ve başını yerden kaldırdım. 'Bunu tekrar dikelim mi?' diye sordum Madam Violette'e kuşkuyla. O tekrar yanaklarına vurdu, sonra da el çantasından çıkardığı birkaç çengelli iğneyi, bir şey söylemeden bana uzattı. Anlaşılan kendisi bu işe bulaşmak istemiyordu hiç. İğrenerek başı ve vücudu, mümkün olduğunca birleştirdim. Peder Beatus muhtemelen voodoo rahibinin lanetine ek olarak kötü bir boğaz ağrısına da yakalanacaktı. Madam Violette, kuklayı evden ne kadar uzağa gömersem o kadar iyi olacağını önerdi. Voodoo-Peder-Beatus-kuklasını uzaklara götürme fırsatını hemen bulamadım. Maymunu kesinlikle

evde istemediğim için, verandada bir köşeye koydum. Köpeğimiz Brütüs onu orada buldu.

Brütüs birkaç dakika içinde maymunu paramparça etmişti. Bir patisini maymunun kafasına koyarak bana bakıp hırlıyordu. Burası onun mıntıkasıydı ve bu onun ganimetiymi, nihayetinde o benden çok daha önce gelmişti buraya. O, hastanenin bekçi köpeğiydi. Ama ben elimde bir parça kurutulmuş hindi etiyle mutfaktan geri gelince, Brütüs fikrini değiştirdi. Kuyruğunu sallayarak leziz parçayı elimden aldı.

Brütüs memnun mesut, tırıs tırıs gittikten sonra, maymunun vücudunun tanınmaz hale gelinceye kadar parçalanmış ve verandaya yayılmış olduğunu gördüm. Vücudu öylece bırakmaya ve ertesi gün kalan parçaları bir hortumla yıkayıp temizlemeye karar verdim. Bir ateş maşası ile kafayı aldım. Bir naylon poşetin içine sardım ve tarlalara giden yoldan aşağıya doğru koşmaya başladım. Karşıma çıkan ilk odun kömürü yığınınına attım poşeti ve tekrar koşarak eve döndüm.

Peder Beatus yeni bir gece bekçisini işe aldı. Bu adamı nereden bulduğunu bilmiyordum. Ağaç gibi uzun boyuyla, yara izleri ve dövmeleriyle, aynı şu Diktatör Duvalier'nin 'ceset yiyen amcalarına' benziyordu. Adam gerçekten de, bir zamanlar Duvalier'nin kanlı ordusuyla katliam yaparak ülkeyi boydan boya geçtiğini gizlemiyordu. Ya onlarla arası bozulmuştu ya da Peder Beatus daha iyi para veriyordu. Yeni gece bekçisi, geceleri hangi durumun acil olduğuna kendisi karar veriyordu. Karanlık çöktükten sonra gelen her erkek hasta giriş kapısında sorguya

çekiliyordu. Araba tarafından çiğnendiğini veya kendini bir harman makinesine kaptırdığını ispat edemeyen içeriye alınmıyordu.

Sırf havada süzülen gözbebekleri yüzünden korkudan altıma yaptığım geceleri özlemeye başlamıştım.

İlerki günlerde çevrede ayaklanmalar oldu. Güvenlikçilerin hepsinin işleri başlarından aşkındı. Sağlık ocağına gittiğimizde arabamız taşlanınca, orada hizmet vermeyi durdurduk. Geceleri verandada otururken, sıkça silah sesleri duyuyorduk. Rahibe Rosa üzüntüyle başını sallarken: 'Sırf uyuşturucu kaçakçıları, veya kara büyü yapan voodoo rahipleri değil Peder Beatus'un kızdırdıkları. En mülayim köylüler bile artık bizim pedere lânet okuyor,' diyordu.

Haiti'nin bütün mayası bozuklarını birleştirip kendisine karşı almış olması, Peder Beatus'un müthiş bir başarısıydı. Doğruya doğru. Onu korkuyla izliyordum. Ne baş ağrısı ne de kaskatı kesilmiş ense emareleri gösterdiği için, yavaş yavaş sakinleştim tekrar. Ne de olsa, Peder Beatus-maymun-vooodoo-kuklası benim yüzümden kafasını kaybetmiş, parçalanmış ve bir odun kömürü ocağında yanmıştı.

Lindemann bu arada gitmişti. Nelere neden olduğundan bihaber ve gamsız bir şekilde, vedalaşmadan gitmesi üzerinden iki hafta geçmişti. Madam Violette hiçbir şey belli etmemeye çalışıyordu ama ıstırap çektiği belliydi. Kimse kendisini görmüyor sandığı anlarda, gizlice gözlerini kuruluordu. Kocaman gülümsemesini özlüyordum.

Bir akşam onunla çamaşırları durken karşılaştım. Tepeden tırnağa huzun yansıtıyordu. Melodisi sırf acı yuklu olan bir şarkı soyluyordu. Omuzları, başı, hatta başına sardığı ortu bile huzunle aŗaŗıya sarkıyordu. Nicole'u sırtına ortuyla bađlamıŗtı; oysa Nicole artık sırta bağlanmak için çok buyuktu. Kızım kıpır kıpırdı, bir bakıyorsun Madam Violette'in sırtına sertçe vuruyor, bir bakıyorsun coŗkuyla sarılıyordu kadına. Madam Violette, benim yatak takımlarımı durken, ocuğumu ritmik bir dans temposuyla nazikçe sallıyordu. Aniden içimden geldiği için, kollarımı ikisine de doladım. Madam Violette gozlerini sildi ve o da beni kucakladı. Bir an için sıkıca sarılmıŗ bir halde, birbirimize teselli verircesine oylice kaldık. Sonra kollarını uzatıp tuttu beni, bakıŗları yine eskiden olduğu gibi sıcakık, pırıl pırıldı.

'Erkekler,' dedi o yumuŗak, Kreol aksanlı Fransızcasıyla, 'ocuk gibiler. Anneye ihtiyaçları var. Bizim de onlara ihtiyaımız var.'

Madam Violette sonra kalçalarını şehvetle one arkaya sallamaya baŗladı. Baŗını arkaya attı, ellerini baŗının ustunde kavuŗturdu ve avazı çıktığı kadar, '*Dios mío!*' diye bağırdı. Bir taraftan da oylice iten guluyordu ki, elimde olmadan ona katıldım. Ben de saf saf, Kubalı ile yaptığım kaçamakları Madam Violette'in fark etmediğini sanmıŗtım.

Haiti o gunlerde yeni seçimlere hazırlanıyordu. Ayaklanmaların sonu gelmiyordu. Ortalık sırf bizim koyde değil, butun ulkede kızıŗmıŗtı. Fakirlerin rahibi Aristide favoriydi. Bu yuzden duŗmanın katil ordusu gittikçe daha vicdansız

ve daha pervasız davranıyorlardı. Ama Aristide'nin yandaşları da pek müşkülpesent değillerdi.

O günlerde bir kadın gazeteci misafirimiz oldu. Haiti üzerine bir foto röportaj yapıyordu ve bizim hastaneyi de görmek istemişti. Değişiklik olarak bir kadın ziyaretçimiz olmasına sevinmiştim.

'Adım İsabella,' diyerek tanıttı kendini. Kadını daha ilk görüşte beğendim. 40'ına merdiven dayamıştı, teni, taze kavrulmuş kahve çekirdeği renginde güneşte bronzlanmış, uzun siyah saç örgüsünün arasına gümüş saç telleri karışmıştı. Civa gibi de hayat doluydu.

İsabella tozlu sırt çantasını misafir odasının bir köşesine yerleştirdi. Duş alıp kirden sertleşmiş kargo pantolonunun yerine aynı pantolonun temizini giydikten sonra birlikte verandaya yerleştik.

İsabella bir hafta kadar kaldı bizde. Akşamları Rahibe Rosa ile verandada otururken, rom ve sigarillo içiyordu. İki kadın çok sayıdaki maceralarını anlatıyorlardı. Çoğu zaman anlattıklarını dinliyor ve makineli tüfekli çarpışmalardan ve palalı katliamlardan bahseden kadınlarla olmanın verdiği huzur dolu atmosferin tadını çıkarıyordum. İsabella, ikimizin de Blumenthal hastanesinde çalışmış olduğumuzu öğrenince hayretle güldü.

'Peter Odermatt'ı tanıyor musunuz?' diye sordu heyecanla. Cerrahinin huysuz başşekimi anlaşılan kendisinin çocukluğundan beri en iyi arkadaşımı. Onu en iyi arkadaş olarak nitelendirmeden önce yaptığı kısa mola

dikkatimden kaçmadı. Galiba karışık bir durum vardı.

Ertesi sabah İsabella'yla hastanede karşılaştım. Peder Beatus'un kapısını sert bir şekilde kapatıp, bir şey demeden yanımdan geçip gitti. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Biraz sonra eve geldiğimde, sırt çantasını hazırlamıştı. Canı sıkkın bir hali vardı ve kafasının arkasına bir buz torbası bastırıyordu.

'Saldırıya uğradım. Müdür Bey ise beni kovdu. Bu arada birisi eşyalarımı karıştırmış ve filmlerimi çalmış.'

Hayretler içindeydim. İsabella yaralanmadığını söyledi. Bütün bunlar, ben hastanedeyken, Madam Violette de Nicole ve Brütüs ile yürüyüşe çıktığı zaman olmuş olmalıydı. Haiti'de yaşadığım dönem içinde, gündüzleri evin kapısını hiç kilitlememiştim. Orada kendimi güvende hissediyordum. Ama Peder Beatus güvenlik görevlilerini aşağıladığından beri, adamlarda bizim evlerin bekçiliğini yapma hevesi kalmamıştı. Artık dikkat ettikleri tek şey, geceleri kimseyi hastaneye sokmamaktı.

İçimi çektim. 'Yani bütün emeklerin boşa gitti.' İsabella bana muzipçe baktı.

'Bu aptallar, benim her zaman birkaç filmi göstermelik ortalıkta bıraktığımı bilmiyorlardı. Gerçekten önemli olanlar burada.'

İsabella, blüzünü patlacak hissi veren iri memelerine vurdu tok tok diye. Gömleğinin düğmelerini açtı. İçinde filmlerini sakladığı özel sütyenine hayranlıkla baktım. Memeleri, görünürün sadece yarısı büyüklüğündeydi.

'Dünyanın en emin yeri,' diyerek sırttı bana. 'Hem de Peder Beatus'un gözlerinin önünde, hatta bir türlü bakışlarını ayıramadığı yerde.'

'Peder senin filmlerinle ne yapmak derdinde ki?' diye sordum.

'Emin değilim,' diye yanıtladı. 'Port-au-Prince'te bir adamım var. Onun sayesinde, araştırmalarım esnasında Peder Beatus'un asıl adına denk geldim. Duvalier'nin katil ordusu için, ispinyonculuk yapıyor gibi görünüyordu. Bu işin peşine düşmek istedim.'

İsabella konuşurken duraksadı. 'Ama, tuhaf olan ne biliyor musun? Ben bu adamı eskiden tanırım. O zamanlar adı farklıydı. Önce çıkaramadım onu. Fakat sanırım o hemen anladı benim kim olduğumu ve şüphelendi.' Dalgın dalgın tekrar gömleğinin düğmelerini ilikledi İsabella. 'Pepe'ye bir mektup yazmam lazım,' dedi kendi kendine.

Akşamleyin, Nicole'ü yatırdıktan sonra, Rahibe Rosa uğradı. Madam Violette'in rom şişelerinden birini aldım ve verandaya yerleştik güzelce. Hava, olgun mango ve yanık toprak kokuyordu. Ağustos böcekleri bıkip usanmadan ötüyor, uzaklarda bir çalı bülbülü, uyumadan önce, tiz bir sesle ve yanına bir dişi kuş çağırıyordu. İsabella, Pepe diye adlandırdığı gençlik aşkı Peter Odermatt'ın hikayesini anlatıyordu bize.

İsabella ve ben birkaç saat kestirmeye karar verdiğimizde, doğuda gökyüzü pastel pembeye boyanmış, yakut boğazlı sinek kuşları mango ağacında karınlarını doyuruyorlardı. Rahibe Rosa, sallanan sandalyesinde uykuya dalmıştı.

Elindeki boş bardağı aldım ve üstünü örttüm. Öğlene doğru İsabella'yı uğurladık. Günün üstesinden ancak iki litre Haiti kahvesi içerek gelebildim.

Bir sonraki dolunayda, Madam Violette'ten ziyafet sofrası hazırlamasını rica ettim. Sanki Lindemann hiç varolmamışcasına, sakin ve neşeliydi yine. Ziyaretçim olacağını ve kendisinin de davetli olduğunu söyledim.

Bana gelmeden önce, Marcel, arkadaşı André'ye çekingenlik karşıtı iksiri içirmişti.

İkisi de, traşlı ve saçları itinayla taranmış ve üstlerinde kolalı kar beyaz gömlekleriyle, dakik çaldılar kapımı. Başlarında, şık hasır şapkalar vardı. Hatta André traş losyonu bile sürmüştü. Omzuna astığı makineli tüfek tablonun ahengini hafiften bozuyordu bence ama Madam Violette, akşam kıyafetinin üstünde James Bond gibi silah taşıyor olmasına bayıldı.

Sofrayı verandada kurduk ve masaya mumlar yerleştirdik. Madam Violette'in yaptığı Afrika tavuğu çok lezzetliydi, Brütüs bile cömertçe payını aldı tavuktan. Madam Violette ardından kremalı bisküit pastası ve mis kokulu kahve getirdi masaya.

O esnada bulutlar dağıldı. Gece semasında, parlatılmış gümüşten yapılmış gibi bir dolunay sallanıyordu. Brütüs arka ayaklarının üstüne dikilerek uludu. André, kolunu Madam Violette'in beline doladı. Violette ona gülümseyerek bakarken, dişleri mehtapta parıldıyordu. Galiba dostumuz aşkını nihayet burada, dağlarda bulmuştu.

Bu akşamdan iki ay sonra, André ve Madam Violette, sade bir törenle evlendiler. Kilise nikahından sonra, Mambo kendilerini kutsadı. Madam'ın karnının yuvarlaklığı daha göze çarpmadan önce, çabucak oldu bitti herşey. Çocuğun Lindemann'dan olabileceği fikri geçti bir ara aklımdan. Ama bu düşünceyi hızla sildim kafamdan. Önemli olan anneydi, baba değil. Öyle düşünüyordum.

İsabella gittikten iki ay sonra, başka bir sürpriz ziyaretçimiz daha oldu. Blumenthal Hastanesi'nin Cerrahi Başhekimi, bir aylığına bizde çalışabileceğini söylemişti Rahibe Rosa'ya.”

Bölüm 14

Bayan S.

Uzun uzun düşündükten sonra sonunda nörolojik bir kontrolden geçmeye karar verdim. Eğer bir beyin tümörüm varsa, bir an önce teşhis konulması iyi olurdu. Belki ameliyatı henüz mümkün bir tümördü. Ama asıl korktuğum şey, doktorların hiçbir şey bulmaması ve psikiyatrik bir vaka olduğunda karar kılmalarıydı. Bir tomografi randevum olduğunu Bayan Meier'e bile söylememiştim. Son hastanın ardından, onun endişeli bakışına aldırmadan, aceleyle muayenehanemden sığıştım. Muayeneye gitmeden önce, çabucak bir duş almak istiyordum. Düşüncelere dalmış bir halde evimin kapısını açtım.

Bir şeylerin yolunda olmadığını, görmekten ziyade hissettim. Antredeki gardrobun kapısı hareket ediyordu. Yavaşça kapandı. Muhtemelen, zaten pek yakında ıstırap içinde öleceğimden dolayı, korkmak aklıma gelmedi. Öfkelendim sadece. Gözlerim ağır bir cisim arayışına girdi. Vantilatörün dışında ortalıkta pek bir şey yoktu. Kaptım onu. Aniden gardrobun kapısını açtım. Tüm gücümle vantilatörün ayaklığıyla dolabın içine doğru vurdum. Kesilmiş

bir ağaç gibi bir adam devrildi yere. Yüzüstü düşmüştü, düştüğü yerde çabucak büyüyen bir kan gölü oluşuyordu.

“Gerald?” diye bir çığlık attım. Ardından çığlık çığlığa başka şeyler de söyledim. Henüz nefes aldığını görünce sakinleştim sonra. Burnu eğrilmiş ve alını yarılmıştı; bunun dışında iyi görünüyordu.

Banyodan ilaç kutusunu getirdim. Alnına bir yara bandı yapıştırmadan önce hastaneyi arayıp tomografi randevumu iptal ettirdim. Ben yaralarını hoyratça tedavi ederken, Gerald inliyor ve İngilizce küfürler sıralıyordu. Bana ait bir James Bond vardı sanki oturma odamda.

Aradan yarım saat geçmişti ki, elimizde buzlu bir votka olduğu halde lambanın altında oturuyorduk. Gerald’ın burun deliklerine iki mini tampon yerleşmişti.

“İçeriye nasıl girdin?” diye sordum. “Kapının kilidini telle falan mı açtın yoksa?”

“Rica ederim. Ben avukatım, senin Benjamin’in gibi küçük çaplı bir hırsız değilim,” dedi. “Kapıyı bir kredi kartıyla açtım.” Bana sırtarak bakıyordu. Burnundaki tamponlarla komik görünüyordu ama gülmemeyi becerdim. Öfkem henüz yok olmamıştı.

“Ödümü patlattın!” diye bağırdım. “Beyin tümörüm falan var sandım. Haneye tecavüzden dolayı senden davacı olacağım.”

Gerald, kenevir plantajlarına anlamlı bir şekilde bakarak muzipçe güldü. “Avukat olarak dava açmanı önermem,” dedi. Kendinden pek memnun görünüyordu.

“Neden böyle bir Şeye kalktın?” diye sordum.
“Normal değil yaptığın.”

Gerald, ellerini havaya kaldırarak savunma pozisyonuna geçti. “Özür dilerim,” dedi. “Burada unuttuğum bir dosyaya ihtiyacım oldu geçenlerde. Bunu sana söylemek istemedim, çünkü...” Kendisine kötü kötü baktım. “Tamam, söyleyeyim... içeriği... özeldi. Ve, artık İngiltere’de yaşamadığımı bilmeni istemiyordum.” Bir ara sessizleşti. “Birbirimizi gördüğümüzde sadece kavga ediyoruz biliyorsun. Sanki uzaktaymışım gibi sana Şiir yollamak bana romantik geliyordu.”

Gerald’ı çok iyi tanıyordum. Hemen yumuşamamalıydım karşısında. Ama gevşememe ramak kalmıştı.

“Dosyayı almaya geldiğimde, yeni hobini görünce biraz Şaşırdım. Sonra..., evet, sonra birkaç kez daha geldim, çünkü çok hasta görünüyordun. Endişelendim senin için.”

“Beni gizlice izliyor muydun?” diye sordum hiddetle.

“Hayır, hayır!” dedi masum havalarında. “Yani, en azından çok sık değil.” Tekrar sıırttı. “O seksi bikiinin hâlâ varmış, bilmiyordum. Ha aklıma gelmişken, isilik ne durumda?”

Higrometreyi kafasına doğru fırlattığımda, başını eğerek kendini korudu.

“Ya Şiirler? Niye yazıyordun ki? O anda ne yaptığımı biliyor olman tüyler ürperticiydi. Neredeyse aklıma kaçıırıyordum.”

“Őiirlerle sadece seni uyarmak istiyordum, çünkü gece gündüz ışığın yanıyordu ve Şu dolandırıcı herif bir takım bahçe aletleriyle evine girip çıkıyordu.” Dikkatle burnunu tuttu. Bir

kütürtü sesi duyuldu. Sanki daha önceleri de ara sıra kırık burnunu kendi kendine düzeltirmiş gibiydi. Ağrısı geçinceye kadar öyle durdu kaldı. “Ha sahi, sana Bayan S. diyor olması çok şeker,” dedi. “Ama, saklandığım yerden çıkıp, kışına bir tekme atmak da içimden gelmiyor değil bazen.”

“Mafya Benjamin’in peşinde. Malı onlara teslim etmezse, Benjamin’den kıyma yaparlarmış.”

Gerald gülme krizine tutuldu. O kadar çok güldü ki, burnu tekrar kanamaya başladı. Tamponları değiştirmek zorunda kaldım. Zar zor tekrar sakinleşti. “Sana böyle bir saçmalık mı anlattı? Mafyanın, iki yüz franklık kenevir için senin Benjamin’inin peşine düşeceğine sahiden inandın mı?”

“Senin aksine, benim kenevir fiyatlarından hiç haberim yok,” dedim alınmış bir şekilde. Benjamin’e mi yoksa Gerald’a mı daha kızırıyordum biliyordum. “Bayan Meier de inandı buna.”

Gerald ciddi kalmaya çalışıyordu. Beceremedi. Benim bile kahkahayla gülmeme az kalmıştı.

Uzun zamandır kafasını kırmaya ya da kendisine bir şeyler fırlatmaya yeltenmediğim için bana yaklaştı.

“Plaklarımı saklamış olman çok iyi. Belki de Hayırseverler Derneği’ne bağışlamışsındır diye düşünmüştüm.” Ayağa kalktı ve bir Salsa plağı koydu pikaba. Sonra dans ettik.

Ertesi sabah, “Gözleriniz parlıyor! Yine ateşiniz mi var?” diyerek selamladı beni Bayan Meier.

Güldüm. Akşamüstü Agnes geldi. Peter Odermatt'ı anlattırmaya devam edeceğini söylediğinde sevindim. Ama, birazdan bir zombiye dönüşeceğini söyleseydi de sevinirdim sanıyorum. Yaşamak güzel diye seviniyordum ben.

Peter Odermatt

“Misyoner Hastanesi, düşündüğüm gibiydi aşağı yukarı. Yıllardır tatillerimde bu tip yerlerde çalışıyordum. Bangladeş, Mozambik ya da Haiti, fazla fark etmiyordu. Oraya çabuk alıştım. Ben gelmeden önce, zor ameliyatlara ihtiyacı olan hastaları hastanede toplaması konusunda Rahibe Rosa ile anlaşmıştım.

Oraya vardığım gün, kurak mevsimin ortasında, kovadan dökülürcesine yağmur yağıyordu. Müdür Bey, havaalanına bir araç göndermiş ve beni şahsen gelip alamadığı için özrünü iletmişti. Araç hastanenin önünde durdu. Pantolonumun paçalarını kıvırdım, ayakkabılarımı çıkardım ve Peder Beatus'u selamlamaya gitmek üzere diz boyu derinlikteki yağmur gölcüğünde yürümeye koyuldum.

Hazırlıklı olmama rağmen, onu görünce midem bulandı. 12 yıl önce görüşmemizden bu yana tahminen 20 kilo almıştı, gür, gri bir sakalı vardı ve keldi. Yamık yumuk burnu, mavimsi

damarlarla kaplıydı, yüzü de davul gibi şişti. Blumenthal Hastanesi müdürü, kardeşi Walter Zimmermann'a artık o kadar benzemiyordu. Ama yine de bu adam oydu. Beat Zimmermann, gübreci kardeş.

Ben de artık dağınık siyah saç-sakallı, gözüpek genç adama pek benzemiyordum. Zimmermann biraderler o zamanlar adımı bir yerlerde öğrenmiş olsalar bile, akıllarında tutma zahmetine girmedikleri kesindi. O kadar Pepe Expósito'nun peşindelerdi ki, Peter Odermatt ile uğraşacak durumda değillerdi.

'Bay Doktor Odermatt, bizi onurlandırdığınız için çok sevinçliyim,' dedi başrahip yağcı bir tavırla.

'Sen öyle bill!' diye düşündüm, yumuşak, nemli elini sıkarken.

Bir kol boyu uzaklığından, küf kokusu yayılıyordu adamdan etrafa. İki adım geri çekildim. Sırt çantamı içeriye taşımaları için, birkaç yerliyi dışarıya kışkıışladı. Ağır, siyah cüppesiyle ofisine giden adamı takip ettim. Çıplak ayaklarım taş zeminde şaklarken, çamur izleri bırakıyordu. Tecrübemce, insan otorite sahibiyse, canının istediği kadar tuhaf davranabilir.

Ofisin zemini, ağır, koyu renkli mahagoni parke kaplıydı. Başrahip, mahvolmuş parke zeminine üzüntülü bir bakış fırlattı. Kulüp koltuklardan birine yerleştim ve garibanın tekinin yerleri temizlemesi gerektiği aklıma gelinceye dek, ayaklarımı yerde sürterek parkeyi mümkün olduğunca kirlettim.

Smokinli, beyaz eldivenli bir hizmetkar, bize kahve sundu. Adamın da resmi kıyafetin yanısıra

yalınayak olduğunu görünce güleceğim geldi. Peder Beatus, koltuğuna yaslandı ve anlatmaya başladı:

‘Hastanenin şu günlerde bir imaj sorunu var. Sadece bir tane son derece deneyimsiz bir kadın doktorumuz ve doktor görevi de yapan yaşlı bir ebemiz var. İkisinin de işi başından aşkın.’ Kahvesinden bir yudum aldı, keyifle içini çektik ve devam etti: ‘Ama şimdi siz geldiniz neyse ki.’

Başrahibe, personel evindeki odada kalmak istediğimi bildirdim. Böylece herkesin kendine ait bir özel alanı olurdu. Adam, başına musallat olmayı düşünmediğime rahatlamış görünüyordu. Rahibe Rosa’yı ve eski bir Blumenthal stajyeri olduğu ortaya çıkan genç doktoru kısaca ziyaret ettikten sonra odama çekildim. 48 saattir ayaktaydım.

Oda sade döşenmişti: beyaz boyalı metal çubuklardan yapılmış bir karyola, bir çalışma masası, ahşap sandalye, lavabo. Yatağın üst tarafında bir ahşap haç asılıydı. Odada bir keşiş hücresi havası vardı. Elbette klas bir hücre havası. Bir seferinde, Vietnam’da bir manastırda kalmıştım birkaç hafta. Orada, hücre yerine bir yatakhane yanyana konmuş hasır matlar vardı. O zamandan beri, dört çıplak duvar lüksünün kıymetini bilirim.

Koridordaki ortak duşta yıkandım ve kendimi yatağa attım. Elimde olmadan, derin ve mutlu bir şekilde iç çektim. Yatak takımı kar gibi beyaz ve temizdi, sanki güneşte kurutulmuş gibi kokuyordu. Bu hissi en son çocukluğumu geçirdiğim çiftlikte yaşamıştım.

Uykuya dalmadan hemen önce, kız kardeşim Anna'nın, alfabeyi öğrenmek uğruna uydurduğu bir oyun geldi aklıma. Her harf için tatlı bir şey düşünüyordu. Hep Anna ile başlardı. Anna, Böğürtlen dondurması, Cıvcıv (c zor bir harfti, aklına başka kelime gelmezdi), Çikolata, Dario (Dario gözlerini kırıştırarak tatlı görünmeye çalışırdı), Emmental peyniri (bu bir şakaydı, Anna peynirden nefret eder ve minik burnunu kıvırırdı), Felix, Gül reçeli, Havuçlu kek, İsabella... Max ve Dario şapırdayarak öpücük sesleri çıkarırlardı. İsabella'nın adını duyduğundan beri, bu isim mutlaka Anna'nın tatlı listesinde yer alıyordu.

İsabella, tatlım. İsabella, güzelim. İsabella, kara gözlüm. Bu düşüncelerle uykuya daldım.

Ertesi sabah işe koyuldum. Kemik kırıklarını ameliyat etmek için, yanımda bir sandık malzeme getirmiştım. Hastanenin önünde kuyruk oluşmuştu. El arabasıyla, sırtta, binek hayvanlarıyla ya da başka türlü bir şekilde oraya kadar taşıdıkları hastalarıyla birlikte sabırla bekliyorlardı insanlar. Agnes ve Rahibe Rosa'nın yardımıyla, akşama kadar ameliyat ettim. Aslında oraya Beat Zimmermann'ı dehşete düşürmek için gelmişim ama bunun yanı sıra etrafa faydalı da olabilirdim.

Ondan sonraki günler, o büyük kalabalık azaldı, yavaş yavaş sakinliğe kavuştuk. Akşamları Rahibe Rosa ve Agnes ile genç doktorun verandasında geçiriyordum. Gece çökünce, iki kadının yanında, nadir yaşadığım bir huzur kaplıyordu içimi. İsabella hakkında söyledikleri hoşuma gidiyordu: cıvıl cıvıl, ele avuca sığmaz ve insanı hep şaşırtan bir

kadınmış. O tropikal gecelerde, kabak kurbağası konserleri ve ağustos böceği circırları eşliğinde, o güne kadar hiç anlatmadığım kadar çok şey anlattım kendim hakkında.

Hayvanlar da benim hikayemi dinlemek istiyorlarmışcasına, bazen tüm sesler bir anda kesiliyordu. Ya da, belki de o esnada bir engerek yılanı, diliyle bir ağustos böceği yakalamış olan bir kurbağayı yemekle meşguldü.

Yaptığım seyahatleri, ninemi, çiftlikte geçen çocukluğumu, ailemi anlattım. Küçük kızkardeşim Anna, iki fakülte bitirmiş ve işe yaramaz bir adamla evlenmişti. O günlerde, yıpratıcı bir boşanma süreci sonrası, iki çocuğu ile çiftlikte dinlenmekteydi. İkisi de müzmin bekar olan ve çiftliği oldukça kötü idare eden Dario ve Max'tan, beni evlat edinmiş olan anne ve babamdan bahsettim. Ve biraz da, Batı Sahra'da ölümle buluşmuş olan öz anne ve babamı anlattım.

Oraya niye gelmiş olduğumu unutmak istemiyordum. Bir parke zeminde çocukça yarattığım kir izleri almak istediğim intikam değildi. Yıllarca onun ikiz kardeşinin yanında yaşamış ve adamı geceleri izlemekten başka bir şey yapmamıştım. Kendini Peder Beatus diye adlandıran adamı da izliyor ve bir ödleğ gibi bekliyordum. İsabella'yı gasp ettirdiğini öğrendiğimde, panik içinde buraya koşmuştum. Bir plana ihtiyacım vardı. Yoksa doğaçlama bir plan yapmam lazımdı. Kısa zaman sonra, beynimi fazla yormamam gerektiği ortaya çıktı. Adam kendi kuyusunu kendi kazdı.

Peder Beatus benden memnundu. Dolup taşan bölümleri görünce tavus kuşu gibi

kabarıyordu. Gerçekten de hastaların kimisi yataklar yetmediğinden, yerde şiltelerin üstünde yatıyordu artık. Agnes ve Rahibe Rosa, gece gelen acil vakalardan, öfkeli köylülerden ve voodoo papazlarından bahsetmişlerdi. Olaylar nedeniyle iptal edilen sağlık ocakları ziyaretlerini tekrar başlattım. Böylece, kısa bir süre sonra, Marcel ve André refakatinde sağlık ocağına doğru tozlu yolda ilerliyorduk. İkisinin de güvenilir olduğunu biliyordum. Ayrıca, André'nin karısı, Agnes'in ev işlerini yapıyordu ve buralarda yaşayan hemen herkesi tanıyordu. Köylerde konuşulanları dinlemek için iyi bir fırsattı bu.

Hastane şubesindeki işimi tamamladıktan sonra dışarıya, öğle güneşine çıktım. Voodoo rahibesinin kapısının önündeki kuyruk sabahkinden daha uzundu şimdi. Sırt çantamı omzuma attım. Çanta, eşantiyon rom şişecikleriyle doluydu. Onları sırada bekleyen adamlara dağıttım. Ardından büyük bir rom şişesini ortada gezdirdim. Derhal keyiflendi ortam. Şişenin her turunda, diller daha çok çözülmüyordu. Laf sonunda Peder Beatus'a geldi. Adamlar, 'Mambo' diye adlandırdıkları voodoo büyücüsünden medet uman gariplerdi. Birkaç polis tekmesine veya köy muhtarının zulmüne alışkınlardı, adet öyleydi. Başrahibe gelince iş değişiyordu.

'Ama Peder Beatus bir beyaz,' diye homurdandı bir delikanlı. Diğerleri ayaklarını yere sürttüler veya evet anlamında başlarını salladılar. Nedendir bilinmez, belki Karayip güneşinde yanıp daha da koyulaşmış olan tenimden, belki de

romdan dolayı, bana güvenmişlerdi. Erkeklerin omuzlarına dostça vurduğum ve oradan ayrıldım.

Ondan sonra yaptığım, köy muhtarını ziyaret etmek oldu. Oraya geldiğim ilk gün kendisiyle tanışmıştım. Bir nevi bir tahtırevanla getirilmişti hastaneye. Muayene edince bir fitik tespit etmiştim. Kasığında, futbol topundan daha büyük bir fitik torbası sallanıyordu. Büyüklüğüne rağmen, Agnes ya da Rahibe Rosa'nın da yapabileceği rutin bir ameliyattı bu. Ama adamın torbası anlaşılan şef işiydi. Kadının doktora dokundurtmak istememişti kutsal yerlerini, öyle ki bir sene bu torbayla gezmeye razı olmuştu.

Evini gösterdi bana. Kulübe, dışarıdan bakınca diğerlerinden farksızdı. Sadece biraz daha iyi durumdaydı ve kalın oluklu saçtan yapılmış bir çatısı vardı. Köy muhtarı, ziyaretimden gerçekten memnun görünüyordu. Kendisine iki litrelik bir şişe rom hediye ettiğimde, bacaklarına vura vura güldü. Öğle zamanıydı; beni yemeğe davet etti. André ve Marcel yemeklerini mutfakta yediler.

Evin içi adamın refah durumunu gösteriyordu. Oturma odası, ağır mahagoni mobilya doluydu. Minicik pencerelerden pek ışık girmiyordu içeriye. Çocuklarını ve onlardan pek büyük görünmeyen yeni karısını dışarıya sepetledi. Masada yerimizi aldık. Ameliyat başarılı geçtiği için tekrar teşekkür etti. Bir sürü kalça hareketiyle, artık yine seks yapabildiğini açıkladı.

Karısı, fasulyeli ve tavuklu bir pirinç yemeği getirip masaya koydu. Genç kadın sessizce dışarıya çıktı tekrar. Yemek benim damak tadıma göre biraz fazla yağlı ve baharlıydı ama yine de,

memnun bir misafir gibi ağzımı şapırtarak her şeyi silip süpürdüm.

Gözlerim duvarlardaki resimlerde gezindi. Baba ve oğul Duvalier'nin portreleri, rakipleri Aristide'nin portresinin hemen yanında asılıydı. Muhtar bakışlarımı izliyordu.

'Beş yıl önce,' dedi gülerek, 'oyumu Duvalier'ye verdim.' Benimle kadeh tokuşturdu. 'Bizi bir otobüse bindirdiler. Bütün köy halkını. Bir seçim sandığından diğerine gittik. Onu tam beş kere seçtim.' Öyle çok güldü ki öksürmeye başladı. Acıdan yüzünü buruştururken elini ameliyatlı fıtığına bastırdı. Taze ameliyat yerinin bu kadar öksürüğe, gülmeye ve sekse dayanabilmesi için dua ettim içimden.

'Bu beş yıl önceydi,' diye devam etti. 'Bugün durumumuz eskiden daha kötü. Bir dahaki sefere Aristide'i seçeceğiz.' Anlaşılan bütün köy halkı onun dediğini yapıyordu. Yıl sonunda seçimler vardı ve muhtar takım değiştirmek üzereydi.

Yavaş yavaş vedalaşmak istedim. O esnada muhtar elini omzuma koydu ve: 'Şu Peder Beatus kiminle yatağa girdiğine dikkat etmeli' dedi. Yine güldü. 'Başına bir şey gelmesini istemeyiz.' İşaret parmağını kaldırıp birkaç kez gözümün önünde salladı. Bir taraftan da, bir çocuğu şaka yollu tehdit edercesine göz kırpyordu.

Bunaltıcı evden ayrılabildiğime sevindim. Bizim Beat görüldüğü kadarıyla tamamen boka batmış durumdaydı. Sırf voodoo papazlarını ve kokain kaçakçılarını kızdırmakla ve köylülerin şimşeklerini üzerine çekmekle kalmamış, politik olarak da, Duvalier'yi destekleyerek yanlış ata oynamıştı. Biraz şansım varsa bir şey yapmam

gerekmeyecekti. Onun çöküşünü keyifle izleyebilecektim.

Köyün muhtarını ziyaretimden birkaç gün sonra, Peder Beatus aniden, kimseyle vedalaşmadan ortadan kayboldu. Miami'ye uçtuğunu öğrendik. Bir hafta geçmesine rağmen geri gelmeyince, adamın elimden kayıp gittiğinden korkmaya başladım.

O günlerde köyde bir cenaze töreni vardı. Peder Beatus'un ben gelmeden hemen önce işten çıkarmış olduğu gece bekçisi, göçmen işçi olarak Dominik Cumhuriyeti'ne gitmişti. Oradaki şeker pancarı tarlalarında çalışmak, köleliğe eşti. Sadece gerçekten çaresizler bu işi kabul ediyordu. Birkaç hafta sonra, çelimsiz adam yere yığılıp ölmüştü. Genç karısı kocasının defni esnasında uzaktan kumandalı gibi hareket ediyordu. Açlıktan bir deri bir kemik kalmış bir bebeği göğsüne bastırıyordu.

O gece uyuyamamış, bir sağa bir sola dönüp durmuştum. Hava sıcaktı, uzattığım sakalım yüzümü kaşındırıyordu. Sonunda uyuma düşüncesini kafamdan atmam gerektiğini anladım. Kalkıp giyindim. Biraz yürümeye niyetlendim. Eskiden kalma bir alışkanlıkla, yanıma bir el feneri aldım ve av bıçağımı kemerimdeki kına soktum. Bu bıçağı o zamana kadar kurutulmuş et veya elma kesmek dışında başka hiçbir şey için kullanmamıştım fakat geceleri evden bıçaksız çıkmayı sevmiyordum. Birden ne zaman kurutulmuş hindi eti keseceğini bilemezdi insan. Gerçek şu ki, amacıma ulaşamamış hissediyordum kendimi. Haiti'de kalma sürem dolmuştu. Blumenthal'de biraderi

Walter Zimmermann'a karşı olduğu gibi, Beat Zimmermann'a karşı da pek bir şey yapmamıştım.

Temiz havaya kavuşabilmek için koridordan geçmem gerekiyordu. Koridor karanlıktı ve ortada kimse yoktu. Birden odalardan birinden bir gölge çıktığını gördüm. İçgüdüsel olarak duvara yapıştım. Ayışığında parlayan beyaz boyalı bir yüz gördüğümde, kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Sonra bu hayalete benzeyen gölge sessizce yanımdan geçti ve gecenin karanlığına karıştı.

Bir müddet daha hareketsiz kaldım. Sonra, o ürkütücü ziyaretçinin, Peder Beatus'un ofisinden çıkmış olduğu dikkatimi çekti. Merakım korkumu yendi ve bakmaya gittim. Kapı aralıktı. Işık düğmesini bulamadığımdan, el fenerimi yaktım. Korkudan çılgılık atacaktım neredeyse. Peder Beatus kafası arkaya sallanır ve ağzı kocaman açık bir halde koltuğunda oturuyordu. Yüksek sesli bir horultu sesinden sonra kafası öne düşünce, aslında uyuduğunu fark ettim. Ellerini şişko göbeğinin üstünde kavuşturmuştu. Şahdamarı görünür şekilde atıyordu. Bıçağımı çekip adama baktım. Bıçağın ağzı neşter kadar keskindi.

Biraderininkine benzer bir durumdu. Elbette boğazını kesmeyecektim. Nihayetinde ben bir doktordum, katil değil. O esnada gözüme masada bir şey ilişti. İğneler sokulmuş bir küçültülmüş kafa, boncuk gibi gözleriyle Peder Beatus'a bakıyordu.

Tekrar gürültüyle horlayıp da gözlerini açtığında, sessizce geri çekilmek istedim. Elimde

kınından çıkmış bıçağımla kalakaldım. Peder Beatus'un donuk bakışı birden keskinleşti. Dişlerini gösteren küçültülmüş kafayı görünce bir çığlık attı. Sonra da beni gördü ve tekrar çığlık attı. Kafası karışmış bir halde kekeledi: 'Sen kimsin?'

Dağınık sakalımdan dolayı beni tanımadığını tam zamanında fark ettim. Sırıttım. 'Merhaba Beat,' dedim İspanyol aksanıyla. 'Yaşlı Pepe Expósito'yu tanımıyor musun artık?'

El fenerinden kamaşmış gözleriyle, cüsseli bedenini kıpırdatmasına zaman bulamadan ben dışarıdaydım. Odama gittim, sakalımı kestim ve yine Peter Odermatt oldum.

Vedalaşırken, Agnes'e misafirperverliğinin karşılığı olarak av bıçağımla armağan ettim. Genç bir kadına uygun bir armağan değildi bu tabi ama çiçek ya da şık bir fuları kendi de alabilirdi. Haiti'de iyi bir bıçak, bir saksı çiçeğinden daha çok yarardı insanın işine. Örneğin, kurutulmuş hindi etini incecik dilimleyebilirdi böyle bir bıçakla. Bana artık bıçak gerekmiyordu. Geceleri ortalıkta gizlice gezinmek gibi bir planım yoktu.

Son günümde, Agnes'in önerisine uyarak Mambo'yu ziyaret ettim. Kendisinden, uykusuzluğuma karşı bir ilaç istedim. Mambo beni bir muska ve iki tavsiye ile yolladı yanından. Tavsiyelerinin ilki: 'Kötü ruhların peşine düşme, bırak çekip gitsinler.' İkincisi: 'Arzuladığın kadını saçından yakala ve bir daha da bırakma.'

Muskayı, seyahat anısı olarak cebime attım. Tavsiyeleri... muhtemelen bunlar her yabancıya anlattığı saçmalıklardı. Onları da yanımda götürdüm. Ne olur ne olmaz."

Bölüm 15

Bayan S.

Gerald ile, tekrar benim evime taşınmamasının daha iyi olacağı konusunda anlaşmıştık. Ayrıca, evime artık gizlice girmeyeceğine de söz vermesini istemişim. O fırtınalı gecemizden sonra ne hissedeceğimi bilemez haldeydim. Yüzündeki sürekli kibirli sırıtış beni huzursuz ediyordu. Başarısızca, Gerald'a fazla duygu yatırımı yapmamaya zorladım kendimi. Mazisiyle ilgili olarak başından beri bana yalan söylemiş ve bunun yanı sıra neredeyse benim yaşımda iki çocuğundan hiç bahsetmemiş oluşunun ortaya çıkmasının üstünden henüz çok geçmemişti. Aslına bakılırsa onun hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum.

Agnes terapiye gelmeye devam ediyordu. Hamileliği konusunda henüz bir karar vermemişti. Çocuğun babası olan genç Martin'e bu konuda hiçbir şey anlatmamıştı. Martin önümüzdeki günlerde ameliyat olacaktı. Agnes, erkek kardeşi Egon ve yengesi Elfie ile de konuşmamıştı daha. Yavaş yavaş karar vermesi gerektiği için paniğe kapıldığını fark ediyordum. Ama bu konuda konuşmayı reddediyordu. Haiti'de olayların nasıl geliştiğini anlattı bunun yerine.

Agnes

“Peter Odermatt ile geçen zaman, Haiti’de yaşadığım en ilginç dönemdi. O becerikli bir cerrah ve iyi bir eğitlendi. Ama tuhaf bir şekilde ürkütücüydü de. Baştan ona bayılmış olan Peder Beatus da, sonunda ondan korkuyordu sanki. Peder’in durumu iyi değildi. Artık ayık gezmiyordu pek. Çoğu zaman anlaşılmayan şeyler geveliyor, tesadüfen Odermatt ile karşılaştığındaysa, kaçacak delik arıyordu. Odermatt o durumda kendisinden gayet mesut bir şekilde homurdanıyordu.

İşten atılan gece bekçisinin kaderi aklımdan çıkmıyordu. Ümidim olmadığı halde, Peder Beatus’a dul maaşı konusunu açmaya karar verdim. Hastanede nadiren görünür olmuştu. Geçerken kapısının aralık olduğunu görünce içeriye girdim. Odasında yoktu. Kendisine not bırakmak için bir parça kâğıt aradım. O esnada yazı masasında bir uçak bileti dikkatimi çekti. Miami’ye tek yön uçuş için kesilmiş bir biletti bu, oysa oradan daha yeni gelmişti. Anlaşılan tekrar gitmek istiyordu. Görünüşe göre, bizim Peder Beatus, batmakta olan gemiyi ebediyen terk etmek üzereydi. Umarım gitmeden önce o azıcık maaşımı ödemeyi unutmazdı.

İki gün sonra, Odermatt gideli bir ay oluyordu, kıyamet koptu. Rahibe Rosa ile doğumhanedeydim. Hamile kadınlardan birinde hamilelik zehirlenmesi emareleri vardı. Sezaryen için hazırlığa başlamıştık ki, insanın içine işleyen bir çığlık sesi duyuldu dışarıdan. Ses durmak bilmeyince, pencereden dışarıya baktım.

Ölmüş olan gece bekçisinin karısı giriş kapısında durmuş yaralı bir hayvan gibi bağıırıyordu. Göğsüne bastırıldığı şalın içinden bir deri bir kemik kalmış bir bebek çıkardı ve cansız küçük bedeni yere bıraktı. Sonra saçlarını yolmaya başladı. Tutam tutam saçlar düşüyordu yere. Etrafında gittikçe büyüyen bir insan kalabalığı oluşmuştu. İnsanlar bir ağıt yakmaya başladılar. André koşarak geldi. Beni ve Rahibe Rosa'yı gürültülü kalabalığın arasından geçirerek eve, Nicole ve Madam Violette'in yanına götürdü.

Kimseye görünmeden pencereden dışarıyı gözlüyorduk. Kargaşanın sonu gelmiyordu. Gitgide artan kaygıyla, bazı adamların elinde pala olduğunu gördüm. Hemşireler, panik halinde köye doğru kaçıyorlardı. İyice azan kalabalık, rom içiyor ve gittikçe daha çok çılgınlaşıyorlardı. Kaçmamış olan az sayıdaki güvenlik görevlisi çığrından çıkmış adamları kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. Hiçbir sakinleşme belirtisi olmadan saatler geçti. Doğumhanedeki kadın aklıma geldi. Yaşıyor olması ihtimali yoktu. En küçük heyecan bile tansiyonunu fırlatır olmuştu. André beni dışarıya sürüklerken geriye baktığımda, bedeninin sara nöbetiyle sarsıldığını görmüştüm.

Gece çökünce meşaleler tutuşturuldu. Ateşin ışığında beyaz boyalı yüzleri gördük. Geriye kalmış olan tektük güvenlik görevlileri ardı ardına köy yönüne doğru kaçıyordu. André ve Marcel bizim eve sığındılar.

André, korurcasına kollarını karısına doladı ve, 'En gerekli şeyleri toparlayın. İlk fırsatta eski ciple kaçmayı deneyeceğiz,' dedi.

Rahibe Rosa orada kalmak istiyordu. 'Doğumhanede bir kadın var, ona yardım etmem lazım,' dedi.

André kafasını üzüntüyle salladı. Sör Philomena ile birlikte, hastaları hastaneden uzaklaştırmaya çalışmıştı. Doğumhanedeki kadın daha o sabah ölmüştü bile. İtiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla konuşuyordu André. Kaçabilenler, hemşirelerle köye kaçmışlardı. Orada ya hayatta kalacaklardı ya da değil. 'Burası Haiti,' dedi. André'nin, evlendiğinden bu yana ne kadar özgüven kazandığı ve olgunlaştığını farkettim.

Rahibe Rosa hatta, bütün bunları başımıza saran Peder Beatus için bile dertleniyordu anlaşılan. O da mutlaka bizimle gelmeliymiş. Ancak André sesini yükseltince mutsuz bir tavırla bu isteğinden vazgeçti. O anda, Peder Beatus'un kaderiyle ilgili tartışmayı gereksiz kılan bir şey oldu. Perdelerin arasından dışarıya bakmaya çalışan Nicole'ü hızla kendime doğru çektim.

Üstünde renkli bir giysi olan, yüzü siyah-beyaz boyalı bir adam, Peder Beatus'un sopaya geçirilmiş kafasını bir zafer ödülü gibi havaya kaldırmıştı. Birkaç kişi kafasız bedeni dışarıya sürüklerken, Voodoo rahipleri, yere kemik kıymıkları ve cam kırıkları serpiştiriyorlardı.

Bunların üstünde yalınayak dans etmeye başladılar. Sürü kendinden geçmişti. İçlerine cin girmiş gibi Peder Beatus'un bedenine saldırdılar ve ölüyü birkaç dakikada paramparça ettiler.

Anca üç gün sonra, adamlar bitkin bir halde yere serildiler. Birbirimize sokulmuş olarak izledik kapımızın önündeki dehşeti. Yeteri kadar yiyecek stoğumuz vardı. Ama her an saldırıya uğrama korkusuyla, uyumak mümkün değildi. André ve Marcel, birkaç kez dışarıya çıkıp, başarısızca, adamları köylerine dönmeye ikna etmeye çalıştılar. Bu arada, voodoo papazları, Peder Beatus'un başına bir şey yapmışlardı. Kafa küçülmüş, kurumuş görünüyordu, gözleri cam gözlerle değiştirmiş olmalıydı. Tekrar sopaya geçirilmişti kafa ve bu sefer içi doldurulmuş bir maymun kafasına benziyordu. Kalabalık nihayet dağıldı. Peder Beatus'un kafasını yerde tozun içinde bırakıp gittiler. Gece çökünce, André, hazır olmamız gerektiğini söyledi. Marcel verandadan sessizce dışarıya süzüldü ve arabayı getirdi. Rahibe Rosa da, gitmesini engellememe zaman kalmadan, onun arkasından yavaşça kapıdan dışarıya süzüldü. Korku dolu on dakika sonra tekrar geri geldi. Başından başlığı düşmüştü, saçları beyaz bir bayrak gibi kafasının etrafında uçuşuyordu, yanakları kızarmıştı. Elinde bir kutu tutuyordu.

'Hadi, hadi!' diye bağıırıyordu.

Rahibe Rosa takip ediliyordu. Hepimiz koşmaya başladık. Hemen arkamda bir voodoo büyücüsünün soluğunu hissettim. Çıplak ayakları, bir beton kırıcı gibi vuruyordu yere. Kaçamayacağımı anlayınca, Nicole'ü arabanın

içine attım; o anda adam beni saçlarımdan yakaladı ve yere yatırdı.

Brutus tam o esnada hızla köşeyi döndü. Havaya zıpladı, saldırgan bir bekçi köpek gibi, büyücüye hırladı ve havladı. Adam beni bırakıp ve ona doğru bir tekme savurdu. Brutus uludu, kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırdı ve kaçtı. Köpeğimizin küçük cesaret krizi kaçabilmem için gerekli saniyeleri kazandırmıştı bana. Arabadaki Rahibe Rosa'nın üstüne yuvarlandığım anda, Marcel gaz pedalının dibine kadar bastı. Rahibe, silindir şeklindeki kutuya sıkıca sarılmıştı.

'Şapka kutum olmadan hiçbir yere gitmem,' dedi azimli bir ses tonuyla.

Bölüm 16

Bayan S.

Bıyık altından güldüm. Yaşlı rahibe çok hoşuma gidiyordu. Agnes, Haiti serüveninin son kısmını Rahibe Rosa'nın anlatabileceğini söyledi. Sandalyesinde küçüldü, sesi, sanki bir anda elli yaş yaşlanmışçasına soluksuz kaldı. Konuşurken, elini kolunu cıvılcıvıl hareket ettiren Rahibe Rosa'ya verdi sözü.

Rahibe Rosa

“Peder Beatus iyi birisi değildi. İnsanlara çok çektirmişti. Ama benim din kardeşim ve şefimdi. Kendisi için elimden bir şey gelmiyordu artık, bari en azından Hıristiyan usulüne göre defnedilmesini sağlamalıydım. Yani, kendisinden geriye ne kaldıysa. Başrahibe Ursula bunu beklerdi benden. Bu amaçla, sessizce dışarıya çıktım ve Peder Beatus'un tozlar içinde yerde yatan kafasını aldım. Bir şapka kutusuyla geri

döndüğümde, gençler elbette, yaşlı Rosa'nın keçileri kaçırdığını düşünmüşlerdi. Ama bu beni ilgilendirmiyordu.

Peder Beatus hakkında çok söylenti vardı. Her şeye karışmıştı. Kokain kaçakçılarına, voodoo büyücülerine, muhtara, hatta ceset yiyen amcalar denen katil ordusuna; hepsine dediğini yaptırmak istemişti. Hep kafasının dikine gitmiş, sonunda da kafası gitmişti. Peder Beatus'un sonunun böyle olmasında benim de suçum vardı. Doktor Lindemann'ı buraya çağıran bendim. Bütün bu olanları o tetiklemişti. Sırf bu yüzden bile Peder'in kafasını doğru dürüst toprağa vermek istiyordum.

Peder Beatus'un başı yere yuvarlanmış ve orada defalarca ayaklarla tekmelenmişti, sonunda da eczane ve depo olarak kullandığımız kulübenin önünde kalmıştı. İçeride, tam benim amacıma uygun, silindir şeklinde bir kutu gördüm. Kutuyu aceleyle boşalttım. Porselen bir lazımlık yuvarlandı dışarıya. Peder Beatus'un kafasını kutunun içine yerleştirdim. O esnada yakalandım. Papazlardan biri beni görüp ortalığı ayağa kaldırdı. Koşmaya başladım. Adamlar içkiliydi ve cam kırıkları üstünde dans etmiş olduklarından, ayakları kanlı kabuk tutmuştu. Eve ulaştım. Eski cipe sıkış sokuş bindiğimiz anda araç hareket etti. Port-au-Prince yönünde tam sürat ilerlerken bütün eşyalarımız topu topu iki sırt çantasındaydı.

'Dikkat!' diye bağırdı André birden. Yolun ilerisi yanan araba lastikleriyle kapatılmıştı. Bir araba yolumuzu kesmeye çalıştı. Marcel geri döndü ve dağlara doğru giden engebeli bir keçi yoluna girdi. Yarım saatlik, ölümcül bir yolculuğun

sonunda peşimizdekiler pes ettiler. Ama biz dağların arasında bir yerlerde bulduk kendimizi. Yola devam etmekten başka şansımız yoktu. Dominik Cumhuriyeti'ne kaçmayı deneyebilirdik. Geçitin en tepesine gelinceye kadar ilerledik. Ortalık zifiri karanlıktı. Marcel, virajlı dağ yolundan çıkmamak için bütün dikkatini kullanıyordu. O da günlerdir uykusuzdu. Buram buram terliyordu. Yüzü, gösterdiği insanüstü çabadan dolayı, kaskatı, grimsi bir maske gibiydi. Buna rağmen, aramızdaki en tecrübeli sürücü olduğu için, hiçbirimiz onun görevini devralamıyorduk.

Derinlere gittikçe, bitki örtüsü zenginleşiyordu. Balta girmez ormanın gece sesleri sarmıştı etrafımızı. Yeşillenmiş olan doğa, muhtemelen fark etmeden Dominik Cumhuriyeti'ne geçmiş olduğumuzun işaretiydi. Su stoğumuzun hemen hemen bittiğini endişeyle farkettim. Marcel, birkaç dakika içinde ikinci kez neredeyse şarampole girmeye kalkınca, bir molaya ihtiyacı olduğunu anladık. Arabayı yol kenarına çekti. Birkaç yudum su içtik ve biraz uyumayı denedik. Dua etmeye başladım. Diğerlerini daha fazla korkutmamak için, içimden, sessizce dua ediyordum.

Gün ışıır ışımaz yine yola koyulduk. İki saat gittikten sonra araba zorlanmaya başladı ve sonra da motor ruhunu teslim etti.

Daha fazla ayrıntıya girmek istemiyorum. Hedefimiz, benim bağlı olduğum manastırın Santo Domingo'daki rahibe eviydi. Bir müddet yürüyüp ardından da otostop yaptıktan sonra akşama doğru dergaha ulaştık. Rahibeler bizi, en

hafif tabirle, soğuk bir şekilde karşıladı. Başrahibe sanki, 'Yine ne halt karıştırdınız, pasaklılar?' der gibiydi. Habire tasvip etmeyen bir tavırla dilini şaplatıp durdu. Haitili fakir akrabalarını başlarına bela etmek istemedikleri belliydi. Nefret ettiğim bir şey varsa, o da bağınaz, kinci, dik kafalı rahibeler. Terbiyemi unuttum o anda. Zaten, uzun, keçeleşmiş, beyaz saçlarım ve motor yağı içindeki yüzümle Rus cadısı Baba Yaga gibi görünüyordum. Herhalükarda, başrahibe ürkütü benden.

Ertesi gün, André, Marcel ve Madam Violette'in, Marcel'in Dominik Cumhuriyeti'nde yaşayan akrabalarının yanına gitmelerine karar verdik. Oradan da, Port-au-Prince'e geçerler, ortalık sakinleşinceye kadar rahibeler evinde kalırlardı. Agnes, Nicole ve ben İsviçre'ye geri dönmek istiyorduk. Pinti rahibelerin bizi desteklemeye hiç niyeti yoktu. Elimizdeki parayı sayınca, bu miktarın bir gemi yolculuğu için anca yeteceği ortaya çıktı. Agnes'in erkek kardeşinin ya da benim başrahibemin bize İsviçre'den para havalesini beklemek gözümüze fazla riskli göründü.

Dostlarımızla vedalaştık. Yaşadığım en zor vedalardan biriydi bu. Bunu kolay söylemem. Çünkü, tüm yaşamım ardı ardına sıralanmış vedalardan ibaret.

Avrupa'ya giden en ucuz gemi, iki hafta sonra Karayip adası Guadelup'tan kalkıp Fransa'ya doğru yola çıkacaktı. Bizim manastırlığın o adada da bir temsilciliği vardı. Guadelup'da, evimize gitmeyi beklerken iki keyifli hafta geçireceğimiz için seviniyorduk. Buradaki rahibeler kadar

sevimsiz olanları herhalde hiçbir yerde yoktu. Tek yapacağımız, oraya bir an evvel kapağı atmanın yolunu bulmaktı. Oysa paramızın neredeyse hepsini harcamıştık. Dominik manastırının kibirli başrahibesinden yardım istemekten başka çaremiz yoktu.

Başrahibe beni yavaş yavaş tepeden tırnağa süzdü; ki normalde benim boyumdaki bir insanı süzmek çabucak biter. Kendisine o esnada kahve getiren genç adama, '*Karayip Ekspres'te*' biri çocuk uç yolcu müracaatı yapmasını emretti. Sonra da yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

Ertesi sabah, başrahibe bize limana kadar eşlik etti. '*Karayip Ekspres'in*' köhne bir balıkçı teknesi olduğu meydana çıktı. Ekip, çabuk binmemiz için bizi itip kaktı ve tekne hemen yola koyuldu. Kıyıdan yavaş yavaş uzaklaşırken, başrahibe bize rıhtımdan el sallıyordu. Bize attığı bu son kazıktan dolayı ne denli keyif aldığını saklamaya bile çalışmıyordu.

Ekip iki adamdan oluşuyordu. Önümüzdeki iki hafta boyunca kalacağımız yeri gösterdiler bize. Bir branda gölge veriyor, kahve çekirdekleriyle doldurulmuş çuvallar yatak vazifesi görüyordu. Tuvalet işi için de bir kova...

Saatlerce sonsuz okyanusta ilerledikten sonra, ufukta bir ada görüldüğünde hava kararmıştı bile. Adamlar yolda birkaç kez yanlarında getirmiş oldukları bidonlardan benzin doldürmüşler ve taze tutup ızgara ettikleri balıklarını bizimle paylaşmışlardı. Tropikal güneş denizde batmadan önce gökyüzünü erguvan rengine ve pembeye büründürmüştü.

Adamlardan biri, doğudaki adayı işaret ederek: 'Porto Riko,' dedi. Gümrük memurlarının ve polislerin bulunmadığı ıssız bir sahilde demir attık. Gece olduğu için, adamlar brandayı kaldırdılar. Mis gibi kokan kahve çuvallarının üstüne yattık. Üstümüzde ay ve yıldızlar, altımızda şıpırdayan dalgalarla sallana sallana uykuya daldık.

Ertesi sabah yolculuk devam etti. Adamlar kardeşti anlaşılan. Bize kendilerini José ve Juan olarak tanıttılar. Kaçakçıydılar, neyse ki kafa kesen cinsinden değillerdi, zararsız küçük dolandırıcıları. Yolculuk esnasında asla tacize uğramayışımızı, belki kısmen Agnes'in kemerinde taşıdığı, Doktor Odermatt'ın av bıçağına borçluyduk. Ama birkaç gün sonra sakinleştik. Bu adamlardan bize zarar gelmeyeceği belliydi.

Yolumuza çıkan her Karayip adasında duruyorduk. Balık, pancar, mango, kahve, kömür, sigara ve rom yükleniyor ve indiriliyordu. Çıplak ayaklı tayfalar, oradan oraya sandıklar taşıırken İspanyolca şarkılar söylüyorlardı. Birkaç gün sonra tenimiz tuzdan kabuk bağlamış, saçlarımız keçeleşmişti; bitlenmiştik ve buram buram balık kokuyorduk. Bit saldırısını benzinle yok etmeye çalıştım. Bunun sonucu olarak bir de pis bir benzin istasyonu gibi kokmaya başladık. Bir hafta sonra Agnes bezmişti. Doktor Odermatt'ın av bıçağı ile saçlarını kazıdı. Nicole de aynı moda saç istiyordu. Kısa bir duraksamadan sonra ben de onlara uydum. Sonunda, beyaz-kahverengisarı saç tutamları arasında oturuyorduk. Birbirimize bakıp, karnımız ağrıyınca kadar

güldük. José ve Juan, biz üç kel kadını görünce dehşete düştüler. José ağlamaklı oldu, sonra bir yerlerden üç temiz şal buldu; örtüleri kafamıza taktık. Agnes ve Nicole çok tatlı görünüyorlardı. Bense... ne diyeyim, kir içindeki, paramparça rahibe giysim ve rengarenk başörtümle ilginç görünüyordum.

Küçük Nicole inanılmayacak kadar iyi durumdaydı. Yalınayak güvertede koşturuyor, tayfalar müzik yapıp şarkı söylediklerinde onlarla dans ediyordu. Birkaç İspanyolca kelime kapmıştı. Anca tahminen bir hafta sonra, Madam Violette, André ve Marcel'in nerede olduğunu sordu ilk defa. Agnes, onların gitmiş olduğunu ama kısa zaman sonra tekrar geleceklerini söyledi. Çocuk düşünceye daldı ve uzun müddet onların adını ağzına almadı.

Guadelup'un önünde demirlemiş olan gemimizi en son anda yakalamayı başardık. Sonra Atlantik okyanusunu geçerek Fransa'da karaya ayak bastık. Oradan itibaren yolculuğumuz trenle devam etti. Bütün bu zaman boyunca şapka kutusunu gözlerimin önünden ayırmadım. 1990 yılının bir eylül gününde, Agnes'in erkek kardeşi ve karısının kapısını çaldık. Kapıyı açtıklarında oraya yığılıverdim.”

BÖLÜM 17

Agnes, Martin'in elini sıkarken, sakinleştirmek için, "Her şey iyi olacak!" dedi. Martin, o solgun ve korkmuş haliyle, birkaç yıl önce teselli etmiş olduğu on üç yaşındaki çocuğu her zamankinden daha fazla anımsatıyordu Agnes'e. O zamanlar bacağından birkaç defa ameliyat olması gerekmişti. Agnes, tekrar bıçak altına yatmaktan ne kadar çok korktuğunu biliyordu Martin'in.

Eğer Agnes karar verirse... Yani şayet çocuğu tutmaya karar verirse, Martin'in, kırık bacağından daha büyük bir sorunu olacağı kesindi. Kendisinden hamile olduğunu bir ara söylemesi gerekecekti ona. Tam şimdi ameliyat öncesi değil, ama iyileşme sürecinde de değil. Belki yine eskiden olduğu gibi komplikasyon oluşur ve iyileşme gecikebilirdi. Martin'in anne ve babası, bu olayı öğrenince Agnes'i geberteceklerdi, kesin. Belki de hiç söylememeliydi Martin'e. Aradan on gün geçmesine rağmen, Agnes ne yapacağını bilmiyordu hâlâ. Belki Bayan S. ile hamileliği konusunda konuşma zamanı gelmişti.

Bu arada, Agnes, hastane müdürünü de aklından çıkaramıyordu bir türlü. Adam hâlâ özel odada kalıyor ve zamanın çoğunu hiçbir şey yapmadan geçiriyordu. Kendisini bir psikiyatri

kliniğine sevk etmek söz konusu olduğunda, birden gözlerini açıp, eskiden olduğu gibi, bağıırıp çağırıyordu etrafına. Küstahça, başka bir yere sevkiyatını yasaklamıştı. Sonunda sürmenaj olduğu düşünöldü. Bütün gününü ona buna emir vermek veya yağcılık yapmakla geçiren bir insanın sürmenaj olmasına anlam vermek de kolay değildi. Adamın durumu Agnes haricinde herkes için bir muammaydı.

Agnes düşüncelerini kendine saklıyordu. Voodoo büyüüne cidden inanmıyordu ama ufacık bir şüpheden de kurtulamıyordu. Haiti'de yaşarken, Peder Beatus giysili bir maymun kuklasını öfkeyle kapıya fırlatmış, ardından köpeği maymunu parçalamıştı. Bir süre sonra aynı şeyler gerçekten Peder Beatus'un başına gelmişti. Müdür Zimmermann, küçültölmüş kafayı şapka kutusunda bulduğundan beri çıldırmış gibiydi. Agnes, "Acaba voodoo büyüüne mi yol açtım?" diye suçluluk duygularıyla kıvranıyordu. Agnes, müdürün, Peder Beatus'un erkek kardeşi olduğunu daha yeni öğrenmişti. Küçültölmüş kafanın müdüre benzediği Kemal'in dikkatini çekince, nihayet Agnes'te jeton düşmüştü.

Bayan S., hikayeyi dinlemişti ama Agnes'i ciddiye almamıştı. Kadının davranışlarında bir tuhafılık vardı zaten. Ya sarhoş gibiydi ya da aşık bir ergen gibi davranıyordu. Belki de menopoza girmişti. Herhalde Odermatt onu anlayabilecek tek kişiydi. Fakat Blumenthal'da birlikte çalıştıklarından bu yana, Haiti'deki yakınlaşma yoktu artık aralarında. Odermatt yanına kimseyi yanaştırmıyordu. Agnes'in bir diğer teorisi, Odermatt'ın müdüre bir şeyler yapmış

olabileceğiydi. Gizli gizli boynundaki Voodoo muskasıyla oynadığını çok kez izlemişti.

Martin ameliyat odasına alındı. Agnes onun elini bıraktı ve üstünü değiştirmeye gitti. Cerrahi başasistanı son anda işe gelemeyince, personel eksikliği oluşmuştu. Başasistan kadın, yıllarca Odermatt için çalışmıştı, oysa anlaşıldığı üzere diploması yoktu. Odermatt'ı formaliteler hiç ilgilendirmiyordu. Başasistan sahte bir doktor kimliğiyle köyün eczanesinde bir uyku ilacı almaya kalkınca gerçek ortaya çıkmıştı.

Martin'in ameliyatı için Odermatt'ın iki asistana ihtiyacı vardı. Dün, jinekoloji başhekimini Koller'e, yardım edebilir mi diye sormak istemişti. Koller yanıt vermek yerine elini karnına götürüp iki büklüm olmuştu. Yüzü kireç gibi ve ter içinde soluyarak, kendisini iyi hissetmediğini söylemişti. Odermatt Koller'i muayene etmişti. Damar cerrahliğinin verdiği eski alışkanlıktan dolayı, abdominal aortu da dinlemişti ama Koller'in göbeğinden bir şeyler duymak kolay değildi. Neyse ki çok geçmeden iyileşmiş, muayeneyi reddetmişti. Buna rağmen Odermatt anevrizmadan şüpheleniyordu. Koller bunu duyunca öfkelenmişti ama yine de ertesi gün bir bilgisayarlı tomografi taraması yaptırmaya istemeyerek razı olmuştu. Ertesi gün Koller'den hiç ses çıkmayınca, Odermatt, Lindemann'dan kendisine asistanlık yapmasını rica etti.

Lindemann ile Agnes arasındaki gerginlik Odermatt'ın dikkatini çektiyse de, bu onu ilgilendirmiyordu. Birkaç yıl önce ameliyat etmiş

olduğu genç hastasına üzülyordu. Buna rağmen bu onun için rutin bir ameliyattı. Habire aklına Zimmermann geliyordu. Onun neden böyle tuhaf olduğunu bilmiyordu. Zimmermann'ın hali, ona Haiti'de çok duyduğu voodoo hikayelerini anımsatıyordu. Ameliyat için ellerini yıkamadan önce, hemencecik, yeşil ameliyat tişörtünün altında takılı olan muskasına dokundu. Mambo'ya gittiğinden beri gerçekten daha iyi uyuyordu geceleri. Hatta, arada bir iki biranın dışında, alkolü de bırakmıştı. Mambo'nun tavsiyesine mümkün olduğunca uyuyordu: "Kötü ruhların peşine düşme, bırak çekip gitsinler," demişti kadın. Odermatt, Peder Beatus'un peşinden gitmemiştir. Kellesinin uçmasında Odermatt'ın suçu yoktu. Ameliyat maskesinin arkasında kendi kendine güldü.

Martin'in röntgen filmleri duvarda asılıydı. Kaza on gün önce olmuştu. Odermatt, dün Martin'e ültimatomu çekmişti: "Karar ver. Ya ameliyat olacaksın ya da sakat kalacaksın. Yarın, ameliyat edilebilecek son gün. Sonra yanlış kaynamış olacak kemiklerin."

Odermatt işine odaklandı. Diz kapağın biraz altına bir kesik attı, kemiğı meydana çıkardı ve matkapla deldi. Sonra, ilik boşluğuna, kılavuz teli soktu. İçi boş matkap başlığını telin üstüne yerleştirdi ve yeterince geniş bir kanal deldi. Şimdi sadece içine çiviyi sokmak gerekiyordu. Böylece işlem bitiyordu.

O esnada, ameliyat odasının sürgülü kapıları açıldı ve bir hemşire koşarak içeriye girdi. Üstüne aceleden bir steril önlük geçirmişti, panik halinde ellerini sallıyordu.

“Doktor Koller!” diye bağırdı nefes nefese. “Tomografi odasında! Ölmek üzere!”

“Kahrolsun,” diye mırıldandı Odermatt. Çiviği Lindemann’ın eline sıkıştırdı. “Çakın bunu içeriye!” dedi. Sonra da Agnes’e döndü: “Gel benimle!”

Odermatt, ameliyat masasından bir bisturi ve yolda giderken de bir şişe dezenfeksiyon ilacı kaptı. Birlikte tomografi odasına koştular. Agnes şaşkın bir halde ne olmuş olabileceğini düşünüyordu.

Koller, üstünde hastane geceliğiyle röntgen masasında yatıyordu. Benzi o kadar soluktu ki, Agnes adamı ilkten ölü sandı ama sonradan hareket ettiğini fark etti. Mahcubiyetle kafasını çevirmeye vakit bulamadan önce Odermatt, Koller’in geceliğini yırtmış ve dezenfeksiyon ilacını adamın karnına boşaltmıştı. Odermatt, Agnes’e ve röntgen asistanına, Koller’in kollarını sıkı tutmalarını emretti. Bisturiyi bedene dokundurdu ve göğüsten kasık kemiğine kadar kesti. Koller inledi. Röntgen asistanı dehşet içinde çığlık attı ve bayıldı. Agnes de neredeyse asistanın peşinden gidecekti ki, Odermatt’ın sesini duydu: “Agnes, dikkatini topla, bana lazımsın.” Agnes mide bulantısını bastırdı. Koller’in karnından bir kan seli boşalıyordu. Odermatt elini açık karnın içine soktu. Koller artık baygındı ama yine de direniyordu.

“Tut onu, kıpırdamasın!” diye bağırdı Odermatt. Agnes, Koller’in omuzlarını yatağa bastırmaya çalışıyordu. “Kıpırdamasın!” diye kükredi Odermatt. Agnes, adamın kollarını sıkıca tutmaya çalışmaktan vazgeçti, kendini Koller’in

göğüs kafesinin üstüne enine bırakıverdi. Odermatt karnın içini karıştırmaya devam ediyordu. Kanama birden durdu.

“Aferin!” dedi Odermatt Agnes’e. “Şimdi git ameliyat için yıkan. Ameliyat odasında haber ver, benim eski damar ameliyatı takımımı hazırlasınlar. Şu anda aortu elimle sıkıştırıyorum. Ancak Koller ameliyat odasına girince ve bir damar pensi takabildiğimde bırakabilirim aortu.”

Sanki Koller’in karnını kesip elini iç organlarının arasına gömmek her sabahki normal rutin işiymiş gibi sakin konuşuyordu. O esnada reanimasyon ekibi gelmişti. Agnes hızla ameliyat servisine koştu. Aradan on dakika geçmemişti ki, Odermatt aortu sıkıştırmıştı. Sakin sakin, açtığı damarın içine protezi yerleştirip itinayla dikmeye başladı.

“Koller’in koynuna mı yattın?” diye sordu Elfie belki beşinci kez.

“Koynuna değil, göğsüne. Hayatını kurtarmak amacına,” diye tekrarlardı Agnes. “Dinle, seni başka bir şey için arıyorum.” Agnes tüm cesaretini topladı. Gece boyunca düşünmüş, Elfie ve Egon’a hamileliğinden bahsetmeye karar vermişti. Onlarla şahsen görüşmek üzere Zürih’e gitmek isterdi ama bu o anda mümkün değildi. Şimdi, Koller yoğun bakımda yatarken ve Odermatt’ın başasistanı tutuklanmışken, işten kaytarmak olmazdı. Hem cerrahide, hem de jinekolojide eleman eksikliği vardı.

Elfie, Odermatt iki eliyle adamın içinden kan fışkıran karnına dalmışken, kendini enlemesine

Koller'in üstüne atmış olan Agnes'i gözünün önüne getirerek gülüyordu hâlâ.

"Hamileyim," dedi Agnes.

Elfie biraz daha kıkırdadı sonra sessizleşti. "Cidden mi?"

"Daha da beteri var," dedi Agnes.

"İkiz mi?"

"Ne? Hayır! Bilmiyorum, umarım değildir. Hayır. Martin'i hatırlıyorsun değil mi?"

"Bacağını yine kırmış olan o tatlı küçük oğlanı. Elbette, ne olmuş ona? Bacağı iyileşmiyor mu yoksa?" diye sordu Elfie endişeyle.

"Martin çok iyi," dedi Agnes. "Ben ondan hamileyim."

Elfie güldü. Bunun şaka olmadığını anlayınca tekrar sessizleşti. "Ne yapmak istiyorsun peki?" diye sordu sonra.

Elfie, "Utan! O daha çok genç!" gibi şeyler söylemediği için Agnes kendisine minnettardı. Ama ne yapması gerektiğini kendi de bilmek istiyordu. Elfie bir müddet Agnes'i teskin edici konuştu. Telefonu kapatmadan önce, "Kararın ne olursa olsun, Egon ve ben arkadayız," dedi.

Elfie ile yaptığı telefon konuşması, Agnes'in moralini düzeltmişti. Masanın üstünde duran, renkli, egzotik pullu zarfı eline aldı. Bu zarfı sabahleyin posta kutusunda bulmuştu. Mektubu sakın sakın okuyarak tadını çıkarabilmek için, paydos sonrasını beklemişti. Mektubu zarftan çıkardı ve Madam Violette'in temiz elyazısıyla, ailesiyle geçirdiği günlük hayatını anlattığı satırları okudu. André de selam göndermişti mektupta. Şimdi, Marcel'in de tayininin çıktığı Port-au-Prince'te yaşıyorlardı. Madam Violette,

André ve adını Nicole koydukları küçük kızlarıyla bir arada çektiği bir fotoğraf da çıktı zarfın içinden. Güzel, altın kahverengi tenli bir kadın ve gururdan çatlamak üzere abanoz rengi tenli bir adam; ikisinin yüzünde de kocaman bir gülücük... Ortalarında, sütlü kahve renginde şeker mi şeker bir kız çocuğu. Bol sütlü kahve renginde... Çok mutlu görünüyorlardı.

Kapı çaldı. Kapıda Peter Odermatt ve Rahibe Rosa'yı görünce şaşırđı Agnes.

"Eski günlerde olduğu gibi bir şeyler içelim dedik. Veranda da otursak üşür müyüz?" diye sordu Odermatt; bir taraftan da, bir şişe ahududu şurubu ve bir külah jelibon ayıcıklar koydu ortaya. "Bunlar Nicole için," dedi. "Rahibe Rosa, çocukların böyle şeyler sevdiğini söyledi. Bizim için belki yüksek dereceli içeceklerin vardır. *Zombie* falan."

Rahibe Rosa Agnes'e ve bu arada ilk jelibonu ağzına atmış olan Nicole'e sarıldı. Mutfağa yerleştiler. Agnes, Odermatt'ın içkiyi azaltmayı çalıştığını bildiği için çay yaptı.

"Koller'in şerefine!" dedi Odermatt çay bardağını havaya kaldırırken. Bardak tokuşturdular. "Ayrıca Martin ufaklığının da şerefine! Lindemann kemiğe çiviye doğru çakmış ama kırığın pozisyonuna dikkat etmemiş. Ayak biraz şaşı bakıyor. Neyse ki içeriye değil dışarıya doğru. Yoksa çocuk hep ayaklarına takılır dururdu."

Odermatt'ın ne zaman şaka yaptığı hiç bilinmiyordu. Agnes, uzun zamandır kafasına takılmış olan o soruyu sormaya karar verdi.

Muhtemelen Odermatt'ı böyle hoş bir ruh halinde yakalayamazdı bir daha.

“Doktor Odermatt,” diye söze başladı. “Peter,” diye düzeltti Odermatt bilmem kaçınıcı kez. Ama insana korku veren başhekime adıyla hitap etmek Agnes'e zor geliyordu. “Müdürün nesi var diye merak ediyorum. Haiti'de voodoo büyüsü etkisi altında olan adamlara benzetiyorum halini.”

“Evet,” dedi Odermatt düşünceli bir tavırla. “İkiz kardeşi de ölmeden önce aynı durumdaydı. Sanki voodoo büyüsü altındaymış gibi. Benim teorim, birisinin gizlice çalışma masasına koyduğu küçültülmüş bir kafanın neden olduğu Peder'in aklını yitirmesine. Gece yarısı uyanıp da küçültülmüş kafayı gördüğü anda keçileri kaçırmıştı Peder. Ben, şey... yani o sırada tesadüfen ofisindeydim. Sonra beni gördü ve iyice korktu. Zaten az olan aklı o anda başından gitti.”

Agnes, küçültülmüş kafa konusu açılınca, suçlu suçlu Rahibe Rosa'ya baktı. Şapka kutusunu, içindeki küçültülmüş kafayla birlikte Rahibe Rosa'nın başrahibesine götürceğine söz vereli iki yıl oluyordu. “Ben Rahibe Rosa'nın şapka kutusunu içindeki... şey.. şeyle, karın içinde unuttum. Müdür onu bulmuş ve almış,” diye itiraf etti ihmalkârlığını.

İkisi de, ne alâkası var, der gibisine şaşkın şaşkın Agnes'e baktılar. Agnes, Odermatt'a Peder Beatus'un kafasını şapka kutusuna koyup Haiti'den yanlarında getirmiş olduklarını, Rahibe Rosa'ya da, kafayı söz verildiği gibi defnedilmesi için, başrahibelerine getirmemiş olduklarını açıkladı.

Odermatt birden yüksek sesli bir kahkaha attı. Öyle güldü ki, gözlerinden yaş geldi. Kahkahası öyle bulaşıcıydı ki, biraz sonra Nicole dahil hepsi gülmekten yerlere yatmış, kasıklarını tutuyorlardı.

“Niye gülüyoruz?” diye sordu Agnes tekrar konuşabilir hale gelince.

“Ben de, adamı büyülediğimi sanmıştım. Voodoo kudretine erip, bizim müdürü delirttim sanıyordum. Kendimle öyle gurur duyuyordum ki! Oysa gariban, kutuyu açıp, erkek kardeşinin küçültülmüş kafasını görünce çıldırmış olmalı,” dedi iki gülme krizinin arasında.

Rahibe Rosa suçluluk duygusuyla gülmeyi kesti ve istavroz çıkardı. Mırıldandı: “Zavallı adam.”

Odermatt muzipçe gülümseyerek, “Durumu düzeltmek konusunda bir fikrim var, Rahibe Rosa,” dedi. “Fakat, başka bir konuda konuşmaya geldim seninle,” diye Agnes’e döndü. “Benim yanımda başasistan olmakla ilgili ne düşünürsün?”

“Kim? Ben mi?” diye sordu Agnes.

“Ben, Koller’in can damarına basarken, sen de görevine canla başla sarıldın ya... Etkileyiciydi!” Odermatt omuz silkti, sonra tekrar bir kahkaha attı.

Odermatt ve Rahibe Rosa gittikten sonra, Agnes Nicole’ü yatağa yatırdı. Yine mutfak masasına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Düşünmeye çalıştı. Şimdi ne yapması gerektiği hakkında daha da kararsızdı. Odermatt’ın iş teklifi harikuladeydi. Onun ya da başka birinin kendisini bu iş için uygun göreceği hiç aklına gelmezdi. Kendine güvenemiyordu, hele iki küçük

çocukla asla beceremezdi. Odermatt hamile olduğunu öğrenirse onu yaka paça atardı işten. Hele de çocuğun babasının “Martin ufaklığı” olduğunu bilirse. Gözüne Haitili dostlarının fotoğrafı takıldı. Küçük kızlarıyla çok mutlu görünüyorlardı. André’yi tanırdı. Aptal bir adam değildi o. Çocuğun kimden peydahlandığı onun umurunda değildi anlaşılın. O, küçük Nicole’ünün babasıydı. Agnes, kendi dünyasının da bu kadar basit olmasını isterdi.

Kapı çaldı. Vakit neredeyse gece yarısıydı. Normalde Agnes’e hiç misafir gelmezdi. Hele bu saatte asla! Anlaşılın bugün oldukça seviliyordu. Gözetleme deliğinden dışarıya göz attı. Dışarıda elinde bir bavulla Kemal dikiliyordu. Ve bir şapka kutusuyla... Agnes kapıyı hızla açtı.

Kemal içeriye girince, Agnes, Kemal’in arkasından, içinde Berta’nın paraları olan bavulu sürüklediğini gördü. Kemal, Rahibe Rosa’nın şapka kutusunu yere bıraktı.

“Lanet olsun, ne yaptın sen?” diye bağırdı Agnes. Sonra da böyle konuştuğuna pişman oldu. Sanki Kemal, Leon’u katletmiş ve Berta’nın bavulunu yürütmüş demeye getirmişti. Oysa Kemal’in sadece bitkin ve perişan bir görünümü vardı.

“Kafayı yiyeceğim,” dedi Kemal.

“Ne?” Kemal uzun bir açıklamaya kalkışınca, Agnes bir el hareketiyle onun sözünü kesti. Muhtemelen Türkler kafa patlatacaklarına, kafayı yiyorlardı. “Neyse, boşver. Olanları anlat sadece.”

Ama Kemal önce oturdu ve Agnes’e nasıl olduğunu sordu. Sonra Martin’in hatırını sordu.

Daha sonra da Koller'in hatırını. Agnes'in sabrı taşmıştı. "Herkes çok iyi ama bu bavulu nerede bulunduğunu anlatmazsan birazdan senin halin fena olacak. Ve küçültülmüş kafayı ne diye yine alıp bana getirdiğini de açıklaman lazım," diye bağırdı Kemal'e.

"Odermatt getirdi onu bana," dedi Kemal mutsuz bir ifadeyle. "Bu kafayı ortadan kaldırmamız gerektiğini söyledi."

Agnes, öfkeyle şapka kutusuna bir tekme atarak kanapenin altına yolladı. "Peki, bavul nereden çıktı?" diye sordu.

"Bugün Berta defnedildi," dedi Kemal açıklama yapmak yerine.

Agnes ona yine çıkışacaktı ama kendine hakim oldu. Berta'yı tamamiyle unutmuştu. O geçenlerde yaptıkları uğursuz ambulans yolculuğundan iki cesetle dönmüşlerdi. Göbeği olmayan hasta Krähenbühl ve Kemal'in takriben yüzyaşındaki eski karısı Berta. Müdür Zimmermann aklını yitirdikten sonra, Odermatt, Bay Krähenbühl'ün ölüm halini örtbas etmeyi becerebilmişti. Ölüm nedenini kalp krizi diye bildirmişti. Aynı Haiti'de olduğu gibi. O kaosta, kimse bir şey sormamıştı.

Ama Berta konusu farklıydı. Onun cesedi fazlalıktı. Odermatt'ın onu ebediyen patoloji odasında tutması imkansızdı. Ama tam o sıralarda Koller'in aort anevrizması patlamıştı ve Odermatt Berta'nın cesedinden kurtulma şansını elde ettiğini görmüştü. Koller, yoğun bakımda kaldığı müddetçe, kendi bölümünde birdenbire bir yaşlı bir kadın ölüsünün peydahlandığından şikayet edemezdi. Odermatt, Berta sorununu çok

kolay çözmüştü bu sayede. Jinekoloji bölümü koridorunun sonunda, nadiren kullanılan, ancak tüm odalar dolduğunda hasta odası olarak işe yarayan küçük bir oda vardı. Bir hemşire o odada, Berta'nın, patolojinin buzluğundan çıktığından beri henüz çözülmemiş cesedini bulmuştu bir sabah. Odermatt ve Agnes, hemşire perişan bir halde koşarak dışarıya çıktığında, tesadüfen oradalarmış gibi kapıda duruyorlardı. Ödö patlamış olan hemşire, onların süt dökmüş kedi gibi olan suratlarını fark etmemişti.

Odermatt, Agnes ve hemşire ile birlikte odaya girmişti ve buz gibi soğuk, kaskatı kesilmiş cesedi muayene etmişti. Bu esnada yüzü en ürkütücü halini almıştı ve anlaşılmayan bir şeyler mırıldanıyordu. Geceleyin camı açık mı bıraktı diye hemşireye sorunca, zavallı kadın neredeyse yere yığılmıştı. Odermatt, babacan bir tavırla hemşirenin kolunu okşamış, ardından cesedi hemen götürmüştü. Öğleden sonra, Berta'nın külleri bir kaba konmuş, defnedilmek üzere akrabalar için hazırды bile. Lindemann kuşkulandığı halde bir şey söylemeye cesaret edememişti, zira o zaman sorumlu olduğu Jinekoloji bölümünde kontrolü kaybetmiş olduğunu itiraf etmiş olacaktı.

Agnes, Kemal'in yaşlı kadına bağlı olduğunu biliyordu. Teselli edercesine sırtını okşadı. "Kemal, bu içi para dolu bavul neden sende?" diye sordu bir kez daha, bu sefer yumuşak bir sesle.

"Leon verdi onu bana. Ortadan kaybolması gerektiğini söyledi. Berta'nın ailesi peşindeymiş. Parayı saklamam ve aklamam lazım."

Agnes anlamayan gözlerle baktı ona. “Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

Kemal gülümsedi, şimdi kendine çok daha güvendiği barizdi. “Türkiye’de yaparım. Kuzenimin bir iş yeri var.”

Agnes, yine sabırsızlanmaya başlıyordu. “Türkiye’ye gidemezsin ki, kimliğin yok,” diye hatırlattı.

“Leon bana yeni kimlik satın alacak. Onunla gider, Berta’nın parasını aklarım. Ama bavulu yanımda tutamam. Berta’nın ailesi benim de peşime düşer. Leon onu burada bırakmamı istiyor.”

“Ne! Hayır, asla! Ben bavulu istemem.”

“Ona yardım edersem paranın yarısının benim olacağını söylüyor Leon. Seninle paylaşırım. Türkiye’ye beraber gider, parayı kuzenime götürürüz. Kuzenim iş adamı, parayı bankaya götürür, geri geliriz. Benim kimliğim olmuş olur. Sen de zengin olmuş olursun.”

“Bu iş için bana niye ihtiyacın var ki?” diye sordu Agnes.

“Çünkü,” dedi Kemal derin derin içini çekerek. “Ailem, benim gey olduğumu sanıyor. Çocuk ve kadınla gidersem, herkes mutlu olur.”

Kemal bavulu kanapenin altına, Rahibe Rosa’nın şapka kutusunun yanına itti. “Lütfen, düşün bu konuyu,” dedi ve gitti.

Ertesi sabah Odermatt ofisinde oturuyordu. Birkaç gün öncesine nazaran çok daha genç görünüyordu. Keyifle arkasına yaslandı. Biraz

önce Koller'i yoğun bakımda ziyaret etmişti. Henüz çok bitkin ama uyanık olan Koller kendisine teşekkür etmişti. Sonra da Zimmermann'ı ziyaret etmişti. Sevecen bir aile hekimi gibi müdürle konuşmuş, tatil alıp sakin bir yerde yaşadığı stresi üstünden atması için adamı ikna etmişti.

Odermatt, işin ilk başında, o iki cesetten nasıl kurtulacağına dair hiç bir planı olmadığını kendi kendisine dürüstçe itiraf etmek zorundaydı. Nitekim, sonunda herşey sanki dahiyane bir plana uyar gibi çözülmüştü. Göbek deliği olmayan Krähenbühl yaşarken bile herkesin başına dert bir adamdı. Avukatını Odermatt'ın üstüne salıp, Dobrowsky'nin ölümüyle ilgili hikayeyi de işin içine karıştırmıştı. Ama müdür Zimmermann kafayı üşütüp iyice zıvanadan çıktıktan sonra, Krähenbühl unutulmuştu. Şişko, inatçı sigara tiryakisinin, uykuda kalp krizinden öldüğüne kimse şaşırılmamıştı zaten. Geriye Berta sorunu kalmıştı. Bu cesetten öyle kolay kolay kurtulamayacağını farkındaydı ama Berta'nın cesedini ortadan yok etmesi karşılığında Leon'un sunduğu yüklü para teklifine de hayır diyememişti. Anne-babasının çiftliği için acilen paraya ihtiyacı vardı. Kardeşleri yıllardır çiftlik için çabalıyorlar ama başarılı olamıyorlardı. Artık çiftliği satmalarına ramak kalmıştı. Neyse, sonunda Berta'nın ölüsü de nerdeyse kendiliğinden yok olup gitmişti.

Odermatt telefonun ahizesini eline aldı ve numarayı çevirdi. Telefonun öbür ucundaki kadının genç ve hoş bir sesi vardı.

“Anna, ben Peter,” diye tanıttı kendini Odermatt. Kız kardeşinin sesi son konuşmalarına nazaran daha iyiydi. Boşanma sonrası krizini atlatmış, erkek kardeşleri Dario ve Max ile çiftliğin başındaydı. “Dinle Anna,” dedi Odermatt. “Bir keresinde, psikolojik sorun yaşayan insanlara çiftlikte iyileşme imkanı sunmalı demiştin. Sana ilk hasta hazır. Bizim müdür sinir zafiyeti yaşıyor... Para sorun değil. Hayır... ikramiye verdiler bana... hasta da ücretini ödeyecek. İkiizler renkli broşürler hazırlasınlar. Çiftlikte nekahet, diplomalı psikolog olan senin idarende... Bu tip bir şey. O broşürleri mümkün olduğunca çabuk yolla bana. Hatta yarın... Nasıl yani, elbette yapabilirsin! Hasta sabırsızlıkla bekliyor. Tavukları beslemek, ayırık otlarını yolmak, inekleri sağlamak, adam nihayet stresten kurtulacak... Hoşçakal, canım...”

Odermatt, kendinden çok memnun, gülümsedi. Muskasına dokundu. Mambo ona, “Kötü ruhların peşine düşme, bırak çekip gitsinler,” diye tavsiyede bulunmuştu. Odermatt şimdi ikinci Zimmermann biraderinin de çekip gitmesini sağlıyordu.

Mambo'nun ikinci tavsiyesine uyma zamanıydı: “Arzuladığın kadını saçından yakala ve bir daha da bırakma.” Odermatt başka bir telefon numarası çevirdi.

“İsabella, ben Pepe,” dedi telefonu alan kadına. Birden tedirginleşti. “Yeterince uzun süre birbirimizin en iyi arkadaşı olduk, öyle değil mi sence de?” diye sordu mahcup bir tonda. İsabella hemen yanıt vermedi.

“Biliyor musun Pepe, boşver iyi arkadaşlığa,” dedi birden gülererek. “Bundan sonra biz dünyanın en iyi sevgilileri olmalıyız!”

Agnes Haiti'den gelen aile fotoğrafına baktı bir kez daha. Daha dümdüz olan karnına koydu elini. Yatağının altındaki bavula göz attı. Sonra, Odermatt'ın iş müracaatı için orada bırakmış olduğu forma baktı. Ardından, Bayan S.'in telefon numarasını çevirdi. Sekreteri Bayan Meier aldı telefonu.

“Acilen bir randevuya ihtiyacım var,” dedi Agnes. “Hemen gelebilir miyim? Ne? Karayip'lerde mi? Ne zaman dönecek? Tamam o zaman, lütfen bir hafta sonraya randevu alayım.”

Agnes telefonu kapadı. Aslında, Bayan S. ile konuşmadan da ne karar vereceğini biliyordu. Elfie'ye telefon açtı ve kararını ona söyledi.

Kişiler:

Anlatıcı

Bayan S.: İsmi, “Bayan Es”, diye telaffuz edilir.

Psikiyatrist ve Psikoterapist. Kumarhaneler, kenevir plantasyonları, üçkâğıtçı bir eski koca ya da benzer dertlerinden dolayı kafası karışık olabilir. Bazen de

hafifçe akşamdan kalma bir halde ya da aşıktır. Herşeye rağmen hastalarının hizmetindedir.

Agnes d’Estrées: Doktor. Kaotik durumlar ve felaketler hep bu kadını bulur. Anonimlik onun için önemlidir. İsmi de muhtemelen uydurulmuş.

Bayan Meier: Bayan S.'in güvenilir muayenehane asistanı.

Gerald: Bayan S.'in (eski) eşi. İngiliz. Avukat. Üçkâğıtçı.

Egon: Agnes'in hafif sakar erkek kardeşi. Doktor ve saksofoncu.

Elfie: Egon'a ait.

Fizyoterapist. Portresi çizildiği için şu an çok sevinçli. Suratını astığı da görülür.

Kemal: Ardi ardına gelen talihsizlikler yüzünden kimliği yok. Polisten ve akrabalarından firarda. Bahtı kara bir adam. Filozof.

Peter Odermatt: Dahiyane bir cerrah. Çoğu zaman insanı yemeğe niyetli bir kurdu andırır. Ya hırıldar ya da dişlerini göstererek gülümser.

Isabella: Ateşli bir İspanyol kadını. Sözde Odermatt'ın “en iyi arkadaşı.” Kim inanırsa?

Leon: Sahte psikolog.
Gizemli ve çekici.

Martin: Şirin bir genç adam.

Rahibe Rosa: Yaşlı, ufak tefek ve taş gibi sağlam bir ebe. Gerekirse, bacak amputasyonu bile yapar.

Erwin Koller: Blumenthal Hastanesi'nde Jinekoloji Bölümü Başhekimi.

Hermann Dobrowsky: Jinekolog. Kendini beğenmiş bir tip.

Alois Lindemann:
Jinekolojide Başasistan.
Alkolü katiyen kaldıramıyor.

Walter Zimmermann:
Blumenthal Hastanesi Müdürü.

Beat Zimmermann:
Casusluk ve gübre
işleriyle ilgilenir.

Yasemin Schreiber Pekin

Kurtdereli Mehmet Pehlivan'ın torunun torunu olurum. İçimdeki pehlivana güvenerek karşıma çıkan projelere büyük bir coşkuyla balıklama atlar, aklım başıma geldiğinde de dövünürüm.

Ankara'da doğdum. Orta okulu bitirince ailece İsviçre'nin Zürih kentine göç ettik. Çocukluktan yetişkinliğe geçişim köklerinden koparılmışlık duygularıyla doluydu. Bu zor süreci atlatıp, çok kültürlü olmanın bir armağan olduğunu anladım bir gün.

Zürih Tıp Fakültesi'nden mezun oldum. Eşimle birlikte, ilk oğlumuz iki aylıkken, Afrika'da bir hastanede çalışmaya gittik iki yılığına. Döndükten sonra kızımız, ardından küçük oğlumuz geldi dünyaya. Ayrıca, Uluslararası Kızılhaç Örgütü'nde gönüllü doktor olarak Bangladeş'te bir saha hastanesinde görev yaptım. Bugün Zürih'te kadın doğum uzmanı ve psikoterapist olarak hastalarımın hizmetindeyim.

Bunun yanı sıra ymagination&müzik adı altında kültürler arası iletişim, müzik, felsefe ve psikoterapinin kaynaştığı seminerler veriyor, kültür dergilerinde makaleler yazıyorum.

Yaşam ne getirirse getirsin, gülme yeteneğinin gücüne inandığımdan, yazılarımda kara mizah üslubunu büyük bir zevkle kullanıyorum. Kendi illüstrasyonlarımla süslediğim kitaplarımı Almanca yazıyorum. “Pişmiş Tavuk, Haiti Krizi” Pişmiş Tavuk serisinin 2. bandıdır. Kitabın çevirisini Nevin Tali Ölçer ile birlikte yaptık.

Kitaplar:

2021 **“Gold, Gauner und türkischer Honig: 3 Frauen - 111 Jahre”**, Roman

2019 **“Pişmiş Tavuk I, Dobrowsky’ye ne oldu?”**, Roman, Almanca’dan çeviri.

2019 **“Pischmisch Tavuk III, Zwischenfall am Bosphorus”**, Roman.

2017 **“Pischmisch Tavuk II, Zwischenfall Haiti”**, Roman.

2016 **“Pischmisch Tavuk I, Der Zwischenfall Dobrowsky”**, Roman.

2012 **“Bruno Brenndt”**, Roman.

1995 **“Weisse Hände am Schwarzen Puls”**, Afrika anıları, Roland Schreiber ile ortak yapıtı.

Nevin Tali Ölçer (Çevirmen)

Eskişehir’de doğdu. Eskişehir Maarif Koleji’nde eğitim aldıktan sonra, İsviçre’nin Zürih kentinde, 1978 yılında, Çevirmenlik Yüksekokulu’nu bitirdi. İngilizce, Almanca, Fransızca ve İspanyolca dillerinden çeviri yapmaktadır. Zürih, İstanbul ve Bodrum’da yaşamaktadır.